

ARH A-118817

Lex Harding

Döunelmate saar

Seiklusromaan troopikamaalt

Tartu Ülikooli Kirjastus
ARH

Sakala Kirjastusühisuse kirjastus Wiljandis 1935

Safala Trüfikoda, Wiljandis 1935.

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVIKOGU

0203847702

Tartu Ülikooli Raamatukogu

A

Neli päewa arenes sõit ilma wahejuhtumisteta. Ma jõin ja sõin hästi nagu esimese klassi reisiija tunagi. Eii muretut ja rahulikku elu polnud ma tundnud enam pikemat aega.

Mu rahulikku elamist häiris wiienda päewa lõunaajal laewa kassapidaja. Ta nõudis minult otsekohe sõiduarme tasumist. Zuhul, kui ma seda ei tee, lubas ta mind pista sõepunkrisse.

Waadates kassapidaja lihawasse näkku oli mul selge, et see mees ei naljata. Seepärast ma otsustasin temaga püüda lepitust.

— Mul ei ole niipalju raha, seletasin talle awameelselt, — et mul võimaldub tasuda kogu arwet.

— Kui palju teil raha on? urises wana merekaru.

— 50 dollarit.

— Seda on wähe. Ma ei saa võimaldada edasisõitu.

Wiivitamatult ma surusin 50 dollarit kassapidaja pihku. See oli mu wiimane raha. Ta tahtis mulle firjutada kwiitungi, kuid ma andsin talle märku, et seda pole tarwis. Wuheledes pistis ta raha oma westitaskusse.

— Sää küll, oli kassapidaja nüüd nõus, — ma

wõimaldan teile edasiõitu kuni järgmise sadamani. Kuid Quahaquili sadamas peate kaduma omateed.

Ma noogutasin nõusolles pääd. Teadsin, et iga-
jugune seletamine ja vasturääkimine ei anna tule-
muši.

Kui järgmisel hommikul laew peatus Quahaquili sadamas, lastis kassapidaja mu kohwri toimetada maale. Ma ise astusin wilistades laewatrepišt alla. Meeleolu oli langemas. Ei teadnud, mida šiin wõõ-
ras ja tundmatus sadamalinnas pääle hakata.

Samas aga lohutasin end. Ma olen wiibinud ju palju raskemates olufordades kui praegu. Aga ifka olin end kuidagi läbi rabelenud. Kuigi ma olen alles 20 aastat wana, on mul seljataga kuus aastat firjut ja kannatusrikast elu. Selle kuue aasta festel ma olin teeninud endale ülespidamist kullapesejana, autojuhina, kindlustusjeltši agen-
dina, lambakarjusena ja weel mõne teise ametiga. Sageli olin kannatanud nälga. Kuid oma meeleolu ma ei lašnud kunagi langeda. Seda ei tohtinud jündida ka nüüd. Päälegi kõlises mul taskutes weel metallraha.

Noor pakifandja ilmus mu kõrwale. Ta lubas mind juhtida kõige odawamasše hotelli kogu linnas. Waikides jammusin ma ta kõrwal. Hotell ajus üsna sadama lähikorras. See oli kahetordne puuehitis ühes põiktänawas.

— Kui teie kawatšete šiin peatuda pikemat aega, andes mulle pakifandja hotellitrepil nõu, — šiiš on šajulikum ööbida šuures šaalis. Šääł tuleb neli

forda odavam kui numbritoas. Woodi eest jaalis tuleb tasuda waid 50 jenti.

Wana hotelli teenija, kes nähtawasti warem teeninud madrujena, juhtis mind hotelli ühiskorteresse. Sinna urkasse wiis tee keerulisi käite pidi läbi feldriforra. Rõsketeist käitudest tilkus alla wett. Põrandale olid sellest kogunenud weeloigud.

Saaliist kostis läbi awatud ufse lärm ja tija. Mul hakkas weidi jube selle seltskonna eest, mida ma jääl lootsin leida. Teadsin, et need on elust hüljatud inimesed, kes jammuwad paratamatult wastu huffumisele.

Olilamp walgustas waewalt awarat wõlwitud ruumi. Ruumis oli umbes paarkümmend woodit. Wana teenija juhtis mind ühe waba woodi juurde ja asetab selle kõrwale mu kohwri.

Woodijerwal istudes hakkasin ma tähelepanelikult filmitsema oma kaaslasi. Meid wõis olla paarikümne mehe ümber. Nad wadistasid wäga mitmes keeles. Siin oli poolakaid, jakslasi, inglasi, norralasi, ungarlasi, türklasi, hiinlasi ja teiji. Paistis filma ka paar pruuni mulatti. Oma wahel näis see kirju seltskond sobiwat wäga hästi. Minult kolm hiinlast olid teistest eraldunud kaugemasse jaali nurka.

Waadates inglasi märkasin ma nende juursuguseid liigutusi. Need olid kindlasti haritud mehed ja näinud elus helgemaid päewi. Wõib olla on nad insenerid, kes rajanud raudteid läbi senini wähe asustatud maaalade. Millegi pärast on nad aga

kaotanud oma teenistuse ja langenud sellesse haletsemismäärjesses seisukorda. Samuti need hiinlased, kes eralduvad teistest, pole kaugeltki mitte lihtsad tulid. Selleks on nende ülalpidamine liigagi aris- tokraatne. Need võivad olla endised kõrgemad sõ- jamäelased, keda revolutsioon on paisanud omalt kohalt.

Suuremat osa ruumis viibijaid võis kida aga juhuseotsijaks, kes kaldunud joomisele ja kaotanud tee paremale tulewikule. Nad kandsid kattenud hilpe. Mõnel oli ainjaks kehakatteks räbalaks muu- tunud rannamantel, teistel jälle leidus üsna korra- likke ülikondi. Need olid nad sadamas jaanud tin- gituseks oma suguvendadelt.

Lundsin nälga. Mul kohwis leidus tükk jinti ja leiba. Kuid ma ei tahtnud kohwrit awada, sest mõistsin, et need inimesed siin kannatavad kõik nälga. Nad oleksid kadestanud mind.

Poolakas, kelle woodi ajettes minu woodi kõr- wal, pöördus mu poole küsimusega:

— Kas tubakat on?

Ulatasin talle sõnalaujumatult paar paberossi. Nähtawa uhkustundega võttis mees need vastu ja astus siis kaaslaste juurde. Glajaliku röökimisega süütasid nad jäl paberossid.

Ma ei talunud kauem seda pilti. Seitfin kuue seljast. Vastusin woodi ja tõmbasin teki üle pea.

Und aga ei tulnud. Gaffas pööraselt kuum. Moskitoed ja teised putukad tungisid mulle kallale.

Ma tapsin neid lugematul armul. Seda enam aga kogunes neid.

Digi teiskööd jäi saalis lärm waitsemaks. Kus-
tutati õlilamp. Igaiüks meestest wajus oma ase-
mele. Hakkas kostma meeste ühetooniline norsta-
mine. Nähtawasti olid nad juba niimõrd harjunud
moskiitode hammustamisega, et see enam ei sega-
nud nende und.

Ikka aga hakkas mind jälle koormama mõte:
mida wõtta homme ette? Ma pean leidma mingi-
sugust tööd. See otsus oli mul kindel, sest muidu
mul tuleb kannatada paratamatult nälga. Kus-
tada siin tööd. Sellele küsimusele ma ei leidnud
lahendust. Küll needki inimesed siin kõik wajawad
tööd ja oleks walmis igasuguse tööga omale ülespi-
damist teenima.

Sõmmikul olin ma juba enne koitu jalul. Ma
peitsin kohwrist tüki juustu ja sinki tasku. Rail is-
tudes kustutasin oma nälga.

Sõmmikul oli uskumatult kuum. Kraadiklaas
näitas warjus juba üle 35 pügaala. Roidununa
pöördusin ma ühest tänawast teise jälgides selle
omapärase linna elu.

Plaza platsile oli püstitatud mälestusfhammas,
mis kujutas kindrali omal hobusel. Ma tundsin
wiha, et sarnase kuu püstitamiseks on kulutatud
suuri summe. Selle raha eest, mis oli kulutatud
kuu püstitamiseks, oleks wõinud muretseda tööd ja
leiba kõigile neile, kes päewpäewa järele näljastena
hulguwad mööda tänawaid.

Tundes janu pöördusin ma lähemasie kõrtsi. See oli pime ruum tuhu ma astusin. Kui filmad olid harjunud pimedusega märkasin ma ruumis pika leti, mille ees seisis üffikuid laudu. Ruum oli rahvast tühi. Üffi seisis leti ees määrdunud rõivastes pikavurruline kõrtsimees, kes tuletas elawalt meelde härjapõitlejat.

Tagumises ruumis mängis orkester rumbat. Sääli kuulmus tantsijate sammude lohisekest. Ma mõtisin istet tagumise ukse juurde ja tellisin enesele klaasi wiina.

Põletaw wiin tõstis mu tuju. Mu eneseujaldus kaswas. Tundsin, et olen walmis sammuma wastu igasugustele olufordadele.

Ma hakkasin koostama kawa, mida ette võtta. Mul paistis tõenäoline, et ma siin tööd ja leiba ei leia. Kõige parem oleks end poetada juba täna wõi homme mõne laewa sõepunkrisse ning katsuda õnne Kanadas wõi Mehhikos.

Wäljas trepil kuulmus ingliskeelset kõnelust. Ruumi ilmusid kaks meest. Nooremat ja wäikesemakaswulist neist wõis pidada iirlaseks, kuna teine oli ameeriklane. See oli nähtawasti elus kogenenud wana meremees.

Nad mõtsid istet leti lähikorras ajuma laua juures.

— Kuld ütled sina? pöördus iirlane meremehe poole, — usud siis sina, et teised enne meid ei ole tulnud samale ideele. Waranduse asufõhast on nii mõnedki ju teadlikud,

— Uitas rufitaga wastu lauda.
— Oksa ei tea mitte keegi. Minu isa oli joo-
nistanud ilmsel nahatükile selle saare asukoha. Sa
see nahatiin seisab juba aastaid minu taskus.

— Usud ja siis tõesti peidetud waranduse olemas-
olu? päris iirlane, kes selles weel kahtles.

— Poisike, möirgas talle meremees. — See
kastitais sijaldab äraarvamata rikkuse. Selle wa-
randusega, mis peitub selles kastis, wõid osta ene-
tele kümme niisugust linna nagu see siin. Saad
nüüd kord aru?

— See kõik wõib nii olla, aga homme siiski weel
ei wõimaldu teekonda alustada. Meie peame te-
gema wajalikke ettewalmistusi ja ostma igasugust
warustust. Ja siis weel: ma ei usu, et selle naha-
tüki järele leiame meie õige saare kätte. Sääal asub
mitusjada sarnast wäikest saart.

Ameeriklane filmitšes oma kaaslast altkulmu.

— Tähendab, teie tahate minna tagasi oma ko-
dumaale. Minugi pärast wõite hakata uuesti lam-
bafarjaseks. Waewalt kunagi teie jobite paremale
tööle.

— Ma ei ole öelnud seda, et tahan pöörduda
koju, protestis iirlane. — Ma ainult awaldasin
oma mõtteid waranduse leidmise wõimaluse kohta.

— Ma olen sulle ju jutustanud, pöörutas hiig-
lane, — et mu isa ledis samalt saarelt nahkkoti
kulla ja hõbedega. Selle läbi ta tõusis jõukaks me-
heks. Minu wend oli ju omalajal rikkamaid mehi
Kalifornias.

Nad jõid waitides mõne klaasi wiina. Siis otjis ameeriklane põuest rahatašku ja wõttis selle wahelt musta nahatüki, mille laotas oma ette lauale.

— See warandus on maetud 1798. aastal. Sama aastanumber on märgitud jia kaardile. Ta kummardus üle kaardi ja tähendas wähese aja pärast:

— Siin siis peab asumagi waranduse peidukoht.

Nad fofistafid midagi omawahel. Ma ei kuulnud selgesti, mida nad kõnelesid. Riipalju kui mõistfin püüdis ameeriklane iirlast weenda selles, et peidetud waranduse wäärtus ulatub mitmesaja miljoni dollarile.

Ma ei olnud usku ameeriklase sõnadesse. Arwatawasti oli ta kuskilt kätte saanud mingi wana kaardi. Wõib olla oli kunagi selle kaardiga ühenduses mingi waranduse peitmise lugu. Kogu sel waranduse peitmise jutul aga ei wõinud olla minu arwates tõelist alust. Riisuguseid jutte wõidi uskuda mõnekümne aasta eest aga mitte nüüd.

Ma kõusjin lauast, et tasuda arwet. Tahffin minna sadamasse ja jõuda selgusele selle üle, millal sõidab lähem laew Kanadasse.

Wõõdudes nende laewast fikutas mind ameeriklane warukast:

— Kas teie olete hispaanlane? küsis ta minult. Nähtawasti pidas ta mind mu mustade juufste ja filmade tõttu hispaanlaseks.

Kaputafin eitawalt pääd,

Sirlane katsus alata juttu minuga wigases hispaania keeles. Ma panin talle käe õlale ja ütlesin, et olen inglane.

Mõlemad jäid jahmatades mu otsa vaatama. Seda nad polnud arwanud. Nüüd nad mõistsid, et olen nende saladuse kaasteadja. See mõjutas omajagu nende suhtumist minu vastu.

— Mida teie kavatsete nüüd ette võtta? pöördus ameeriklane mu poole küsimusega. Kas teie loodate leidi fiin mingit tööd.

— Mul pole meelegi tulnud fiin hakata mingit töö taga ajama, vastasin hooplemalt. — Mul on Peruus rikkad tuttavad ja need muretsewad juba minu eest.

Ameeriklane tellis weini ja ma võtsin istet nende laua juures.

— Minu nimi on Charly, tutvustas end ameeriklane. — Aga mu sõpra kutsutakse Jeffiks. Tulin siia Singapurist. Sääli olid mul kehvad otsad. Üldse ei ole see meremehe elu viimasel ajal enam midagi väärt. Pead jooksuma teenistuse, kui koer leitvatüki järele.

Ma silmitsesin oma kaaslasi nüüd lähemalt. Ameeriklane võis olla vähemalt 190 sentimeetrit pikk. Ta oli tugew ja laiaõlaline. Sirlane paistis ta kõrval kui kääbus. Mõlemad nad kandsid määratud tööpluusi. Ameeriklase pluuse käised olid katkised ja paistsid paljad tātomeeritud käewarred.

Sirlane waatas oma hallide filmadega mulle

luurawalt otja. Ta nähtawasti ei uskunud mu juttu, et ma tahan sõita Peruusse.

Samal ajal astus kõrtsi kentsakas mees. Ta kandis kulunud ja rebenenud sabakuube ning kollaseid pükse. Pääs oli tal hall torukübar. Ameeriklane näis tal wana tuttam. Ta astus laua juurde ja tühjendas sõnalausumata winaflaasi.

— Noh, Gudson, on häid uudiseid? küsis iirlane.

— Ma kuulasin paati, kõneles Gudson, — kuid kõik nad nõuawad were hindu. Wana paadi eest nad tahawad saada terve waranduse.

— Seda ma arwasin, pomises Charley, — siin on üldse kõik pagana kallid.

Gudson tühjendas teise flaasi.

— Kuid teisel jõe kaldal seisab wana purjepaat, mida võib wäga hästi sõiduks kohendada. See paat pole praegu kellegi walwe all.

Ta waatas terawalt ameeriklasele näkku.

— Kuhu siis reis läheb? päris ta wiivitades. Kas teekond on wäga pikk ja peab kaasa wõtma suurema tagawara märsket wett.

— See ei ole enam sinu asi, Gudson, sõnas iirlane kaskiwalt. — Ära küsi enam kui julle öeldakse.

Kentsakas mees haawus. Ta taganes laua äärest paar sammu kaugemale.

— Hää küll, oli ta nõus, — ma ei küsi midagi. Kui teil aga kunagi mind weel tarwis läheb, siis

otfige mind üles. Ma elan siin üle tänawa puna-
ses majas.

Kui ta oli lahkunud ruumist sõnasin iirlasele:

— Teie tegite halvasti, et haavasite seda meest.
See mees ei ole kaugelki nii rumal kui ta välja
näeb. Ja waranduse otsimisel oleks ta abi väga
tänuväärt. Neli meest juudawad enam kui faks.

— Kuidas neli? imestas Charly. Meie sõidame
ju ainult kahetse.

— Kuid ka mina olen otsustanud sõita kaasa.
Ja mida enam meid on, seda parem. Kahetse teie
ei juuda ometi kogu saart ümber kaewata, et awas-
tada waranduse seisukohta.

— Teie pidite sõitma ju Peruuusse, märkis Jeff
filmi pilgutades.

— Ma ei sõida. Mõtlesin selle asja ümber.

Charly kobas taskus sigarettide järele. Reid
mitte leides lõi ta lootusetult käega.

— Mul kõht laulab kui leierkast, sõnas ta wähe-
muskalt. — Läheme Chingi poole. Sää! saame mi-
dagi hamba alla.

— Kas läheme sadama kaudu? päris Jeff.

— Läheme päälegi, oli Charly nõus. — Waa-
tame kas meie furnukirist on weel omal kohal.

Päike seisis pea kesktaewas. Oh! oli uskumatult
tuum. Ma sulgesin pooleldi filmad, sest ei juutnud
waadata päikesepaistes õhetawaile tänawakiwidele.
Weri walgus mulle näkku. Tundsin, et wõin igal
hetkel langeda minestunult tänawale.

Sadamas oli waikus. Mõningaid poisitese hul-

fus laewade lähikorras. Laewadel ei paistnud ühtki elawat hinge. Nähtawasti olid jään kõik otjitud warju kuumendama päikese eest.

Hiinlase Chingi restoran asus üsna sadama lähikorras kollaseks wärwitud majas. Restorani uktsel asetsees silt: „Casa de Comidas Sam Lee“. Mina astusin wiimasena trepist alla körtsi. Körtsi ruum oli wilets, kuid piinlikult puhas. Ma olin warem alati meeleldi külasthanud hiinlaste körtse, sest neis wõimaldus odawasti süüa kõht täis.

Meie tellijime enestele hanipraadi. Pääle selle jõime kohwi. Sest tellis omalt poolt weel pudeli hääd weini. Kõige selle eest wõttis Ching kui meie mõne tunni eest körtsiist lahkusime naeruwäärt wäikese summa.

Päike ei kõrwetanud tänawal nüüd mitte enam niiwõrd kui warem. Meie liikusime linnast wälja. Kõnelesime üksteisega wähe, sest kõikide mõtted keerlesid selle saladusliku saare ümber, kuhu olid maetud Charly tõndusel suured warandused.

Paar kilomeetrit linnast eemal tegi Charly ettepaneku ujuda üle jõe. Sarnase kuuma ilmaga olewat suplus hädawajalik. Jõe laius wõis olla üle kilomeetri. Waewalt ma seletasin üle rohelise weewälja teise kalda piirjoont.

Mõistfin, et see suplus on mõeldud mu wastupidawuse proowimiseks ja sellepärast olin sellega otsekohe päri. Omas südamepõhjas ma tundsin siiski hirmu jões asuwate alligaatorite eest. Kergesti wõisime ju sattuda nende lõugade wahese.

Beemool oli tugem ja meil oli tegemist, et hoida finni õiget sihti. Enam kui tunniajalise pingutuse järele jõudsin teisele kaldale. Ma olin tundumalt väsinud, kuid mu kaaslased lobisefid endise elamuslega.

Mu wastupidamus nähtawasti rahuldab kaaslasi. Charly katsus lihakseid mu käsivartel ja sõnas:

— Teie olete tugewam poisid kui arwasin. Olen väga rahul, et tulite meiega kaasa.

Tagasi ujumine otsekohse. Otsisime üles oma pöösasse peidetud riided. Kammisime pääd filedaks ja jalutasime tagasi linna.

Sulkusime sihitult tükk aega pikki kesklinna tänavaid. Tundes väsimust pidin ma tegema oma kaaslastele ettepaneku ööbida minuga ühiskorteris. Samas aga otsustasin ka ise sinna mitte tagasi minna. Tundsin, et säälnu ruum oma rahwa ja söödikutega oli mul wiimseni wastif.

Seisatades ühel tänavanurgal märkasime trammirööbastel lamamas joobnud meest. Gemalt lähines tramm. Sooksime kogu jõust, et päästa mehe elu. Charly haaras mehel jalast ja tõmbas teda kogu jõust kõrwale. See oli ka wiimane aeg. Tramm oli kohal ja andis mehele tugewa tõuke.

Mees ajab enese jalule ja waatab imestades ringi. Ma kutsun kohale lähema autojuhi. Nitame mehe autosse ja käseme autojuhti sõidutada teda koju.

— Läheme Chingi poole, annab Jeff nõu.

— Sää! võimaldub vähemalt rahulikult istuda. Nähtavasti on ta sama väsinud kui minagi.

Hiinlase kõrts oli rahvast tühi. Võtsime istet ligi akent. Siit armadus waade Plaza platsile.

Kell katedraali tornis löi kümme. Kuskil mängis keegi wiulit. Kostsid kurwad ja kaebawad helid.

Plaza platsil liikus rohkesti rahvast. Sää! jalutas elawalt lobijedes noori ja wanu. Kõrwestaw päike päewal polnud neil võimaldanud jalutamist. Seepärast nad kasutasid jalutamiseks algawat ööd.

— Inimene ei ole kunagi rahul, sõnasiin ma taja oma kaaslastele. — Ta on loodud kord juba sarnajeks rahutuks olewuseks. Meie ei ole sellepärast oma eluga rahul, et meil pole kõht täis ja meie ei tea, kus saata mööda öö. Kuid kas on need omaga rahul, kel on kõht täis ja elawad toredates ruumides? Nemad aga on samuti rahutud kui meie. Nemad tunnewad, et neil ei ole ikkagi weel küllalt wara ja wõimu. Seda ei juhtu wiist küll kunagi, et inimene on täielikult enese ja teistega rahul. See on olnud juba nii igiwanast ajast pääle.

Läht langes laotusest alla.

— Keegi inimene juri, lausus Chary.

— Wõibolla, et keegi ka sündis, wäitis Jeff.

Ching astus meie juure. Ta soowis nähtavasti teada, mida meie tellime. Waatasime küsi-

walt üksteisele otša. Teadsime, et ühelgi meist ei ole raha.

— Astusime waid wiimaks jalga puhkama, seletas Charly. — Sedaforda meie ei einetu. Ets saab homme jälle.

Mufralt ja rõhutuna wäljusime tänawale. Plaza platsil haaras meid rahwawool. Diifusime kaasa rahwamurruga. Charly fofistas silmitsedes uhkesti rõiwastunud naifi:

— Kõik nad fiin on wäga uhked ja toredad. Kõigil neil on raha...

— Lühja kah, lõin ma käega, — tuleb ford aeg, millal oleme palju rikkamad kui need fiin.

Ma naersin ja lõin rinna ette. Mu ülemeelne tuju mõjus ka kaaslastele. Mendegi huuled tõmbusid naerule.

Jeff oli kaotanud rahwamurrus oma wafaku finga. Seda märkas ta alles ühel tänawanurgal, kus lõi warba wastu posti.

Lähiforraft kõrtfiit kostis muusika. Sääf traliti ja tantfiti. See kõrts oli nähtawasti töörahwa lõbustuskohaks.

— Ära wingu, sõnas Charly oma feltfimehele üleolewalt. — Waata, kõrtfis lööd paljajalu weel tantfu palju paremini kui fingadega.

Kõrts oli tulwil mitmesuguseft rahwast. Siin oli meremehi, sadamatöölifi, peenelt rõiwastunud äriteenijaid ja teifi. Naiste hulgast puutus filma odawaid tänawatüdrufuid. Nad sõbrustasid joobnud meremeeftega.

Mu kaaslasti siin nähtawasti tunti. Mitmed pigistasid Charly kätt ja pakkusid talle õlut ja wiina. Trüügijime murka ühe wana laua juure, kus wõtjime istet.

Ma weeretasin taskus näpu wahel wiimaseid sente. Kui kõrtsitüdruk meie juure astus, tellisin ma kolm kruusi õlut. Kaaslasted waatasid seda nähes hämmastudes mu otsa.

Raks wärwitud naist kutsusid mind ja Charlyt tantjina. Nessi rahwamurdu õõtsumine umbes ja suitsuses ruumis wõttis tublisti higistama. Ma oleksin meeleldi palunud tüdrukult wabandust ja istunud tagasi omale kohale.

Saali teises otsas algas tugew lärm. Charly heitis oma tütarlapse kõrwale ja trüugis sinna poole. Ma järgnesin talle.

Sääl olid sattunud tülli kuus madrust. Nad wehkisid läbisegi pudelitega. Naised kaugenesid kiljudes saali tagumisesse ossa.

Charly wajus rinda ette ajades lähemale. Ta ninasõõrmed wärisesid. Teda oli haaranud nähtawasti kihk kaelda. Nessi oli ilmunud laua weereft läbi rahwamurru ta kõrwale.

Raklejatele nähtawasti ei meeldinud Charly ja Nessi lähinemine. Üks neist äigas pudeliga Nessi sibilis. Lööf tabas Nessi õlga. Pudel kukkus purunedes põrandale.

Silma mõtlemata tõmbasin rewolvri taskust ja tulistasin laste. Lundsini kuus weri lõi pähe. Ma olin walmis neid kõiki maha lastma.

Mu wahelisegamine heidutas mehi. Nad asetajid pudelid lauale ja üks neist sõnas:

— Meie maksame waluraha. Pange ainult rehw kõrwale.

— Meie maksame kaksjada dollarit, ärge tehke ainult lärni, karjus teine nende hulgast.

— Kolmsjada, karjus Charly. — Alla jeda meie ei lepi.

Ta wibutas ägedalt rusikaid. Jess awas oma särki nõöbid. Slalt nirises tal alla weri ja wärwis rinna punaseks.

— Olgu kolmsjada, oli üks meestest nõus. D wõttis rahataktu ja ladus mu ette lauale kolmsjada dollarit.

Kõrtsitüdruk tõi sooja wett ja sidemeks marlet Besin Jessi haawa, mis osutus waid tergeks naha kriimustuseks, puhtaks ja kõitsin kinni.

— Nüüd sööme õhtut ja joome klaas weini. Lunneme kord, et oleme jälle samased inimesed, kui kõik teised, sõnasin Charlyle.

Kaks kohalikku farmeri, kes jälgisid tüli, wõtsid istet järgmises lauas. Meile oli nähtawasti meeldinud meie mehine wäljaastumine ja nad tõstsid klaasid meie terwiseks.

Madrused aga, kellega oli tekinud riid, wajasid wälja kõrtsist. Mendega läksid kaasa need kaks tüdrukut, kellega mina ja Charly tantsiwime. Teine tüdrukuteest tegi mulle weel kõrtsiuksel filmi.

Söime ahnelt, sest kõht oli tühi. Charly soowil

tellisin weel paar pudelit weini. Ma jöin wähe. Charly ja Jeff aga tühjendasid tihti oma klaase.

Baari tunni pärast olid nad fergelt joobnud. Jeff asetab pää lauale ja hakkas norskama. Rutjusin kõrtsitüdrukku ja käisin teda Jeffi toimetada kuhugi kõrwaltuppa magama. Charly läks nendega kaasa.

Jäädess ükfinda istuma pöördus pak's farmer kõrwallauast minu poole:

— Misspärast teie tulite jüia? Kas wajate tööd? Kaputasin pääd.

— Teie olete tubli ja wahwa pois's. Teie jobi'ssite wäga hästi töödejuhatajaks mu istandusse. See on ilus koht. Teie elu on sääl mugaw. Elate kui wäike würst. Pak's ma maksan teile 2000 dollarit kuus. Kas lööme käed kokku.

Pakkumine oli tõesti meelitam. Kuid jamas otsustasin, et lähen siiski Charlyga kaasa peidetud warandust otsima. Waranduse awastamise korral awanek'ssid mul hoopis uued wäljawaated elule.

— Teie olete wäga häätah'tlik, ütlesin tagasihoidlikult. — Siiski ei wõimaldu mul astuda teie teenistusse, sest eelistan jääda oma enese peremehets. Tunnen, et see jobib mulle paremini. Ma juudaks teenida kõige enam kolm kuud. Siis löök'sin ifkagi käega ja kaok'sin ühel ilusal päewal märkamatult teie farmist.

— Aga keegi ei maks'a teile ometi paremat taju kui mina, tingis pak's farmer.

— See ei tähenda midagi, sõnasin ma hoog-

jaht. — Teie ei mõista mind. Aga hobune ei lase ennast ratendada wankri ette. Mind wõluwad piiritud maanteed ja awarad mered. Neude wastu ei waheta ma midagi. Oma wabaduist ma ei müü raha eest. Sarnane on minu elu.

— Ma mõistan teid, wäitis teine lallipäine farmer. — Kõigi inimeste soovid ei ole ühesugused. Kui ma olin noor, siis ma armastasin ka rännata. Ka mind köitis siis merede awarus. Nüüd olen ma aga oma sadama leidnud. Kaugused ei awatle nüüd mind enam. Kinnus ei ole enam nooruse julgust ja waimustust.

Silmitsedes tähelepanelikumalt farmereid, märkasid, et nad on türlased. Nad olid kaswult weidi pikemad kui teised kohalikud elanikud.

Kell lõi kaks. Türlased tõusid lauast. Nad tahtsid minna nähtawasti koju. Suurem osa rahwast oli lahkunudki juba kõrtsist. Hõredalt istus weel madrusid laudade taga.

— Kas teie ei saadaks meid? tegi hallijuukseline farmer mulle ettepaneku, — Said elab siin lähikorras, kuna mina elan kaugemal.

Paksem farmer, keda kaaslane kutsus Saidiks, elas samas tänawas. Ta maja oli piiratud awarast aiast, kus kaswasiid kõrged palmid ja sädèles purskkaew. Kõik andis tunnistust juurest rikkusest.

Sättime aiawärawal jumalaga. Said astus weidi mureliku näoga maja sibilis.

— Tal on perekond, kõneles mu kaaslane,

jellepäraſt walmiſtawad öiſed eemalwiibimiiſed to-
duſt talle ſekelduſi. Mul aga ei ole jellega muret,
ſeiſt olen poiſsmees.

Kui oliſe ſammunud tüüi maad waiſides, küſis
ta järſult:

— Kas armastate kedagi tütarlast?

— Ei, praegu ma ei armasta.

— Olete kunagi armastanud?

— Rogu hingega wiſt küll mitte kunagi. Suur
armastus, mis ſunnib inimeſt ſuurimale ohwri-
meelſuſele, on mulle tundmatu. Ma ei tunne ar-
mastuſt ega igatjuſt ühegi teiſe kui oma ema
waſtu.

— Siis armastate warſti, ſõnas ta ennusta-
walt. — See armastus haarab teid oma wõimu-
ſeſſe ja teil kaotawad kaugused oma wõlu.

— Seda ei juhtu, waſtaſin proteſtides.

— Uued maad ja mered kiſuwad mind alati ene-
ſega kaſſa.

— Ka mina armawin omal ajal ſamuti. Uſku-
ſin ſeda fangekaeſelt. Kord külaſtades oma kodu
armuſin ma jään kauniiſe ja õiljaſſe tütarlapſeſſe.
Ka tema armastas mind fogu hingelt. Oliſe wäga
õnnelikud. Ka wanemad ei olnud meie abielu
waſtu. Siis aga hakkawin ma omas hinges aren-
dama mõtet: kas ſiis jelle tütarlapſe päraſt ma loo-
bun oma kaugeteſt randadeſt? Igal päewal ma
püüdiſin eneeſele ſiſendada armamiſt, et ma ſeda
mitte ei tee. Ühel hommikul ma põgeneiſin laewale.
Mitte päwa nutſin kui wäike laps. Südamee põle-

tasid kui tulised sõed. Viimaks jiiiski rahunesin. Koju pöördusin ma alles kolme aasta pärast. Wahepääl ma ei olnud kirjutanud koju ühtki kirja, ka oma emale mitte. Ei suutnud seda lihtsalt teha, sest kiri äratas igatsused armsama järele. Koju jõudes aga ootasid mind kurwad üllatused. Kui astusin wärisewa südamega üle koduläwe, kuulsin isalt, et mu ema on surnud. Samuti oli surnud ka mu pruut. Mõlemaid neid oli wiinud hauda mu ootamatu põgenemine kodust. Langesin kummargile põrandale ja nutsin. Kuid hääks ei suutneud ma enam midagi teha.

Ta koputas mu õlale ja jätkas.

— Särgnisel päewal peeglist waadates leid-
sin, et mu juuksed olid muutunud halliks. Ma ei
suutnud elada enam oma kadukohas. Isa andis
mulle kätte mu pärandusosa ja ma rändasin siia.
Elan siin kui üksik känd. Olen tahtnud armastada
ja abielluda, kuid ei suuda enam. Mu elu on kaju-
nenud õõnsaks ja tühjaks. Kuid ükski ei pääse ju
oma määratud saatuse eest. Teie aga, noormees,
ärge hüljate oma esimest armastust. Wõib-olla, et
tunnete lord end siis sama õnnetuna nagu nüüd
olen mina.

— Kas Said asus te'ega ühel ajal siia?

— Ei, ta tuli hoopis hiljem. Kuid ta on jõud-
nud minust hoopis enam edasi. Tal on väga laial-
dased istandused ja suured warandused linnas.
Leda on tööle tiimustanud tahe kindlustada oma

perekonna tulewikku. Mul aga ei ole ju kedagi, kelle hääks töötada ja elada.

— Said on siis jõukamaid mehi ümbruskonnas?

— Tal on väga suur mõju siin kõigile. Ka walitsusajutused arvestawad tema seisukohaga. Teile võib olla temaga tutwumine suureks kasuks.

Sdataewas lõi õhetama koit. Mu mõtted olid haiul. Tundsin wäsimust ja oleksin heitnud meeleldi puhkama.

Õstusime puiestikku pingile. Sadamas huilgas laewa wile. Üks aurik walmistus nähtawasti reisile.

— Mida aga mõtlete nüüd pääle hakata? päris farmer.

— Tahan sõita oma kaaslastega merele.

— Mõne lähema laewaga tagasi Euroopasse?

— Riipea küll mitte. Meil on praegu siin omad kawatsused ja plaanid. Kuid nende teostamiseks on ees mõningaid raskusi.

— Ja mis nimelt? huwitus farmer.

— Ma wajan üht paati.

Mu kaaslane hakkas suure häälega naerma.

— See ei tohi ju olla ülepääsematu takistus. Siin võib kindlasti teid aidata Said.

Ta omab paar laewa ja rea mootorpaate.

Ma haarasin ägedalt kaaslase kae.

— Kas ta aitab meid tõesti?

— Võimalik, kuid tal on seejuures omad tingimused. Said on ju esijoones ärimees.

— Kuski jõe kaldal sadama lähikorras aga ajumat wana peremehe ta paat. Mu kaaslased olid sellest liinas kinnunud.

— Na, wenitas tüdruklane, — jeda paati ma tean. See paat kuulus keslegile ameeriklasele. Mõni aeg tagasi jäi too mees jäljetult kadunuks.

Raaslane süüitas oma kustumud sigari.

— Waewalt aga saate sellest paadist asja. Mul tuleb praegu meelde, et sadamakapten lubas neil päewil selle paadi põhja lasta. Wõib olla on ta jeda juba teostanud.

— Sel puhul tõstame paadi merepõhjast üles, finnitasin mina. — Paat võib asuda jõesuus kõige enam kümne meetri sügawuses.

Lõõtsus kerge hommikutuul. Meil mõlemil hakkas külm. Lõusime seepärast pingilt, et jalutada edasi.

— Samas ma elan, tähendas raaslane seisma jäädes kolmekordse kiwimaja ette. — Wahest astute minu poole sisse ja joome paar klaasi weini.

Ta lahke pakkumine polnud mulle aga wastuwoetataw. Tahtsin niipea kui võimalik minna Charly ja Jessi juurde puhkama. Hommiku wara kawatsefin minna sadamasse. Sääli pidi selguma, kas saame paati kasutada wõi ei.

— Neg on selleks juba praegu liiga hiline, seletasin ma talle. — Olen teile wäga tänulik, kui lubate end külastada hiljem.

Nõrtsi jõudes leidsin Charly ja Jessi magamis-

rasket und. Ma neid ei äratanud. Seitfin kuue too-
lile ja jäin rasket diivanile magama.

Ärkasin kella kuue paiku. Nõivastusin kiiresti
ja kadusin sadamasse. Sääl ringi liikudes kuulsin
töölistelt, et eile õhtupoolikul lastud purjepaat töö-
poolest jõepõhja. Reegi mees wiipas kohale, kus
vidi asuma jõepõhjas paat. Ma läksin tähendatud
kohale. Sääl aga ma ei märaanud midaagi. Wesi
jões oli sawine ning warjas täielikult jõepõhja.

Siirdusin sadamakontorisse. Sadamakaptenit
ei olnud veel kohal. Ta pidi ilmuma aga kõige lähemal ajal.

Tundsin weidi närwilikkust. Mind waemas
kõhtlus, kas sadamakapten lubab paati kasutada.
Kergersti wõis ta ju mind pidada salakaubawedajaks
ja keelata paadi ülestõstmise.

Kontorisse astus tüse mees halli täishabemeega.
Ta õlakutel olid kapteni tunnismärkeid. Tõusin
aupakklikult piisti ja pöördusin tema poole.

—Särra kapten, seletasin ma weidi koeledes.
— ma palun teilt tunnawalt luba eise jõepõhja las-
tud paadi ülestõstmiseks. Mina tahan oma kaas-
lastega sooritada matku troobika saartele ja paat
oleks selle tõttu meile hädawajalik.

Sadamakapten nuiqaas. Talle sünnitas nähta-
wasti lõbu mu närwiline olek.

— Kas teie teate, et paat on lastud jõepõhja.
Ta asub 8 meetri sügawusel. Säält hõle kerge teda
tuua päewawalgele. Teisets ma ei tunne teid.

Wõib olla müüte paadi lähemas sadamas edasi kellegile kolmandale isikule.

Ma wiipasin ägedalt käega.

— Paati wajan ma oma kaaslastega troopika saarestikule sõiduks ja ei miskiks muuks otstarbeks. Seda wõib teile tõendada ka farmer Said, kellega ma eile õhtul tutvusin.

— Hää küll, oli sadamakapten nõus. — Kuid kuidas teie kawatsete paadi jõe põhjast üles tõsta.

— See läheb kergesti. Mina ja mu kaaslased oskame hästi sukelduda. Paadi ülestõstmine ei tohiks meile seetõttu teha ületamatuid raskusi.

— Olete sellepääle siis kindel? küsis kapten endiselt lõbusas toonis. — Mida aga hakkate pääle troopika saarestikus?

— Tahame jääl lihtsalt ringi waadata, waletasin ma filmi maha pöörates. — Oleme noored mehed ja januneme seikluste järele.

Mulle kirjutati luba paadi ülestõstmiseks. Luba ulatades finnitasi kapten:

— Kui olete selle kere winnanud kaldale, siis ärge unustage mulle seda teatamast. Ma tahan meelde näha, millises oluforras teie paadikere jõe põhjast kätte saite.

e Istusin otsekohe väikesele mootorpaadile ja sõitsin kohale, kus pidi asuma paat jõe põhjas. Aga nüüd ei wõimaldunud mul paati seletada läbi saamisega see.

Kaasawõetud nööriaga ma mõõtsin jõe sügawust.

Selgus, et sadamakaptenil oli õigus. Paat ajus tõepoolest 8 meetri sügavusel.

Kõrtsi tagasi jõudes leidsin Charly ja Jeffi istumas juures saalis. Mendega olid seltsinud paar tütarlast. Viimastega nad tühjendasid veiniklaase.

— Praegu on meil parematti teha, kui tütarlastega aega furnuks liüa, laususin ma järjult.

Nad vaatavad imestades mu otja. Ma andsin neile märku, et nad järgneks mulle tuppä.

— Mis siis on lahti? püas Charly. — Kus ja weetjid, Tex, kogu selle aja?

— Keegi pidi ometi asju ajama, kuna teie magate ja joote.

— Wõtsime eile õhtul tõesti natuke ülemäära, wabandas Jeff. — Kuid meie polnud wõtnud forralikku päätäit enam ka mitmel kuul.

Süütasime figarid. Ma tähendasin kaaslastele käega, et nad tähelepanelikult kuulasid mu juttu.

— Tulen praegu sadamast, seletasin ma neile, — ma ajasin sääl asjad sadamakapteniga joonde. Meie wõime otsekohe alata paadi ülestõstmisega jõepõhjaist. See nii kergesti ei lähe, sest wesi jões on wäga sawisegane ja töötamine sääl raske.

— Mis püarast meie hakkame siis jõepõhjaist winnama paati kaldale, kui jõesuus leidub peremeheta paat. Mõistlikum on ju kasutada seda.

— Sama paat on ju lastud jõepõhja.

— Kellelt ja kuulsid seda?

— Türklaselt, kes eile istusid meie laua lähikorras.

— Sa nüüd täna siis juba muretsejib sadama-
kaptenilt loa laewa ülestõstmiseks?

Noogutasin pääga.

— Mina jarnase merepõhja lastud lastiga igat-
laes ühtki sõitu kaasa ei tee, kinnitas Jeff. — Saa-
resitule sõit pole mingi kalastamisrett pikki jõge.
Ma arvan, et meil ei taaju üldse hakata end paadi
päästmisega waevama.

— Kui meie oleme alanud ühijst ettevõtet, sõ-
nasin ma külmalt, — siis peame paendumä ka ühise
korralduse alla. Mina nõuan, et paadi ülestõõtmine
ja kordaseadmine teostuks. Siin tuleb teil alluda
minu korraldustele. Samuti ma nõuan, et teie
kogu sõidu kestel vastuwaidlematult täidate mu
korraldusi. Kui aga oleme juba saarel, siis tehke
mida ise hääks arvate. Säälmä enam ei jega teie
tegemust.

Charly pigistas tugewasti mu kätt.

— Mä olen samal arwamisel. Meil tuleb al-
luda ühisele korraldusele. See on paratamatult wa-
jalik. Mä olen sellega täiesti päri, kui teie juhti-
mise wõtate oma hooleks.

— Millal meie aga selle kasti korda seame, pro-
testis Jeff edasi. — Sel pole ju kindlasti masti pul-
fagi püsti.

— Meie ei sõida ka weel täna wälja, wastajin
mä terawalt. — Kui paat on toimetatud kord kal-
dale, küll meie ka siis juba korda seame. Seejuures
arwatawasti mõlemad farmerid ei keela meile oma
abi.

Tõin lähemast poest Jeffile paari kingi. Samast walisin ma Charlyle kuue, mida ta wõis heita üle oma katkenud särki.

Tõesuus ma juhtisin kaaslased paadi peidukohale. Kõiwastusime riidest lahti ja tõmbasime jupelpükfid jalga. Sufeldusime kordamööda wee alla, et waadata järele paadi seisukorda. Ükski aga meist ei küüninud paadini. Samiseguses wees oli wõimatu näha ka kümne sentimeetri kaugusele. Päälegi oli jõgi siin käreda jookšuga.

Weidi kaldal puristades sufeldusime uuesti. Kuid ka sedakorda ei olnud tulemused paremad. Charlyl oli mingi ese puutunud weel pihku. Kas see oli paadinina, selles polnud ta kindel.

Kõutult istusime kaldal. Mõistšime, et nõnda meie omas tegewuses edasi ei jõua. Ma sõnasin:

— Mis meil kõige enam tarwis lähed on kõis. Kõie meie kinnitaksime kaldale ja roniksime siis kõit pidi jõepõhja. Samu kõisi wõiksime hiljem edukalt kasutada paadi ülestõstmise juures.

Jeff jäi kohale, kuna ma Charlyga siirdusin sadamasse ringi waatama. Paaril mootorpaadil olid jaabunud kohale kalurid. Nende paatide juurde sadamajillale kogunes trobikond tööliste naissi, kes ostšid kalu ükssteije õhinal ja ladusid neid korwidesse. Kaugemal seisšis aurik, millele laaditi kohwikotte. Kõisšime kellegilt politšeinikult Saidi kaubakontori järele. Minu teada pidi see asuma sadamas.

Kaubakontoris töötas keegi wanem mees ja paar masinakirjutajat preilit. Kõisšim Saidi järele. Wa-

namees seletas, et Said täna ei tule kontorisse. Ta olewat sõitnud maale oma farmi.

Pihitfin nüüd wanamehele oma tuleku põhjuse. Sadamakapten oli wanamehele juba warem kõnele- nud meie kawatjustest.

— See pole sugugi halb mõte, tõsta seda paati üles, tähendas ta meie jutu pääle. — Paat oli üsna hääs seisukorras ja teie saate temast weel pä- ris korraliku sõiduki. Aga ülestõstmine on raskem kui arwafite. Küll tulete aga ka sellega toime. Ma teen korralduse, et teile laost kõike antakse, mida wa- jate.

Charly pakkus lahkele wanamehele, keda masina- firjutajad kutsusid Ahmetiks, sigareid. Ahmed tä- nas, kuid ei mõtnud sigarit wastu. Ta ei suitseta- wat põhimõtteliselt midagi pääle piibu.

— Baadi kere täideti enne põhjalasimist kiwi- dega, seletas ta. Nüüd on arwatawasti lainetus kandnud paati ka liiwa. Baadikere tühjendamine samiseguses wees mõtab igatahes pikemat aega. Baari päewaga tulete siin waewalt toime.

Ruumi astus mees, kes eile oli wirutanud pu- deliga wastu Neffi õlga. Meid märkaates ta nägu lõi õhetama. Nähtawasti tärkas mehel wana wiha.

— Astume korraks laduruumi, tegi Ahmed et- tepaneku. — Ma tahan teile näidata, millega mu isand kaubitseb.

Laorum asus keldrikorral. Sääli walitses hä- marus. Algul meie seletasime arwutuid kohwikot-

tide ladu. Mu ees liikus Ahmed kaastlastega. Ma jannuusin wilistades nende järel.

Mu tagaselja kõlas last. Kuul jooffis wingudes mööda mu kõrwaist. Ma lastsin wälkkiirelt pitali. Järgmine kuul lendas seetõttu förgelt üle mu pea.

Hämaritus ma filmasin ligi uist seismas meest, teda warem olin näinud kontoris. Tal nähtawasti ei andnud jüda rahu, et olin eile teda förtfjis ähwardanud.

Algas meeleheitlik heitlus. Mu wastajel olid sitted lihastjed. Ma juutsin paistata ta oma alla ja püüdsin rebida rewolwri ta käest. Seideldes nihtufine ligi läwe. Sääal sai ta wabastada oma parema käe. Nüüd tegi ta katset mind uuesti tulistada. Kõlas järjestikku kolm lastu.

Tänawal kuuldus filjatust. Sääal oli kuul tabanud kedagi juhuslikku möödaminewat naisterahwast. Kobaras kogtunesid inimesed haawatu ümber. Mulle aga tuli appi Charly. Ta abil ma fiskufin rewolwri tuliwihase madruje käest.

Politsei ilmus kohale. Meid wiidi kõifi ületuulamiseks lähemasje politseijaostkonda. Madrus püüdis wäita, nagu oleffin mina talle kallale tunginend ja tema tulistanud enesekaitseks. Wita seletuje järele wõimaldus mul jüiski politseile selgitada, kuidas tõepoolest lugu oli. Madrus wiidi arestimajja, kuna meid lasti wabaks.

Ahmed kutsus nüüd uuesti meid laoruumi. Ta lubas meil sääalt anda kaasa kõifi. Nende järele ju olimegi ilmunud tema poole.

Dao teises osas seisid suured taqamarad kõigi, burjeriit ja muud sarnast kaupa. Ma walisin tu-gewa kanepikõie. Pakkusin selle eest Ahmetile raha. Wiimane aga teeldus raha wastu wõtmast.

Charly tahtis kõiefera haarata turjale.

— Sätke seda, teelas Ahmet, — ma lasen kõie saata teile kohe järele.

Raldal oli Jeff nähtawasti tüdinunud oota-misest. Ta loopis ajawiiteks kiwidega kajakaid.

— Tulite palja kätega tagasi, tähendas ta meile wastu jalutades. — Türklased on kõige ihne-mad inimesed kogu maailmas. Kunagi nad juba midagi teisele ei anna ilma rahata.

— Kõik on korras, rahustasin ma Jeffi.

— Kõis tuuakse warsti kohale.

— Oleme üldse õnnelapsed. Meil on nüüd raha, warsti oleme paadi peremehed ja jatkub kõit burjede kohendamiseks. Oleks ja warem saanud floppida, siis poleks meil wiimastel päewadel enam tarwitsenud kannatada nälga.

Jeffi filmad wälkusid. Talle ei meeldinud Charly jutt.

— Ah siis seda, et mina pekka saan, pead sina õnneks? küsis ta wäljakutsuwalt Charlylt. — Ma näen, et olen halwasti walinud omale sõpru.

— Sa ju ise alles paar päewa tagasi seletasid, et kauem ei taha kannatada seda koera elu. Pida-sid paremaks hüpata üle parda. Poleks ma sind tagasi hoidnud, wõib-olla õgiksid sind praegu siis kalad merepõhjas.

— Ah uhkustad nüüd sellega? Kuid sul oli veel raha taskus, ma aga ei olnud kolmel päeval enam midagi foonud. Minult metsinimene wõib oma seltsimeest nii nalgida lasta.

— Misfugune see metsinimene wälja näeb? päris Charly rahulikult.

— Teda oled näinud isegi pildilt. Mina aga olen nendega isiklikult kokku puutunud. See oli kolm aastat tagasi Sunda saartel. Neil kaswasid juuksed rinnal, pikk saba ja kumbagil jalal oli seitse warwast. Fõud oli neil määratu. Nad wõisid suuri puid üles kiskuda kui pöõsaid. Ühe sarnase eluka ma lastsin maha. Tungis mulle metsa all kallale ja oleks mu warsti ära kägistanud.

— Sa oled sarnase eluka surmanud? Seda ma sinust ei usu. Sarnaseks teoks on waja hoopis teistfugust ja kangemat meest.

Jeffi kannatus kattes järjest enam. Ta ajas rinna ette ja astus Charlyle paar sammu lähemale.

— Sa ei usu seda?

— Ei, naeris Charly mürgiselt, — sina juba sarnase wägitiikiga toime ei tulnud.

— Metsmehel on metsmehe aru, ütles Jeff kaugenedes.

Charly näolihaksed pingutusid. Ta turi tõusis. Mul paistis, nagu tahaks ta fõõstuda järgmisel hetkel Jeffile kallale.

Ma puudutasin teda warulast.

— Selle wäikese sõneluse pärast ei tarwitse

hakata sõpra floppima. Jeff on lihtsalt halwas
tujus.

— Mina ei kannata, kui inimene waletab,
seletas Charly ägedalt. — Ma õpetaksin teda nii-
palju, et ta tulewikus enam ei waleta.

Jeff oli haaranud pussi. Ta ootas põnewusega
Charly kallaletungi.

— Pange puss ära, tähendasin ma Jeffile.
Meie ei tulnud siia kallema, waid paati päästma.
Kui teie hakkate end sarnaselt ülal pidama, siis ma
lahkun otsekohe.

— Ma tahaksin talle näidata, kuidas mets-
mees lööb. Siis ta teineford enam kindlasti ei wa-
leta.

Ta lähines Jeffile, kes wahepääl oli pussi peit-
nud tuppe.

— Kas sa weel ütled, et tapsid metsmehe.

— Muidugi tapsin.

Tugew rusikahoop langes Jeffile näkku. Ta
langes selili liiwale. Minast hakkas tal woolama
werd.

— Mida see tähendab? küsisin ma wihaselt
Charlylt. — Ma leian, et meie ei sobi. Mina pole
harjunud sarnaste sõpradega ja seepärast ma lähen
oma teed.

— Ega tal sellepärast pole midagi wiga, lohu-
tas Charly. — Ma koputasin talle wõrdlemisi ker-
gelt.

Jeff peji nõrguma were näolt. Ta ei olnud

Charlyle enam pahane, waid alustas leplikult juttu.

Dotajime funi õhtupoolikuni jõekaldal, mil Ahmet jaadab kohale kõie. Tüdinedes ootamisest lätsime uuesti kontorisje. Kontori ukshed olid nüüd aga juletud. Kirudes siirdusime linna.

Tundsjime kõit nälga. Polnud ju meie fogu päewa festel juutäitki jõõnud. Astusime lähemasje kõrtji, kus tellisime jeapraadi.

Pääle õhtujõõki lätsime Plaza platsile. Charlyl meeldis jääll istuda toolil ja jälgida rahwahulka. Meie kõrwal asjuwal pingil lärmitjes jalkfond töötuid. Nende õhetaw pilk ütles meile, et nad olid näljas.

Loojenewa päikese paistel jädelesid ehitiste aknad. Õhtutaewas heitis pilwedele purpurje õhetuse.

Waewalt kümme minutit pääle päikese loojenemist hakkasid helkima tähed. Algul wilkus neid ükji-kuid. Siis aga kiirgas tähti üle fogu laotuse.

— Smelikult ruttu muutub ilm siin pimedaks, tähendas Jeff. — Mina omal kodumaal ei juuda jõpradele selgeks teha, et õõ wõib jaabuda nii mõne minutiga.

Salutajate arw kõnniteedel muutus üha tihedamaks. Kõnesumin tõusis. Algas jadamalinna õõelu.

Mu ette astus pruunihaline mees. Tal olid juured mustad kiirgawad filmad. Mees waatas mulle küsiwalt otja ja ulatas terwituseks käe.

— Mu nimi on Mich Boa, sõnas ta jaksja teeles.

— Ma ei saa aru.

— Mich Loa, kordas mees, — kuidas on teie nimi härra?

— Ah nii! Teie nimi on Mich Loa ja soovite teada kuidas mind kutsutakse? küsijin ma wigases jaksja feeles.

Mees jaatas.

— Mu nimi on Tex, jätkasin mina. — Kuid kõnelge inglise, prantsuse või hispaania feeles. Siis meie saame üksteisest paremini aru.

Ta ei pannud seda tähele. TähenDas omas wigases jaksja feeles:

— Ma olen teie mees.

Seejuures tähendas mees näpuga omale rinnale. Paar pisarat weeresid tal üle põskede. Meeest näis haaranud tugew tundepuhang.

Pöördusin ta poole inglise ja prantsuse feeles. Mees raputas pääd. Ta nähtawasti ei saanud aru neist feelest.

Jeff alustas mehega juttu hispaania feeles. Kui wõoras jällegi wastuseks raputas pääd ja laiutas käsi, pöördus Jeff ta poole itaalia feeles. Wõoras aga ei mõijtnud ka seda feelet.

— See mees on Waiitse ookeani jaarte elanik, jõnas Charly. — Kas ja ei märka, milline jale piht tal on.

Charly lausus mehele mõne jõna mulle tundmatus feeles. Wõõra nägu tõmbus naerule. Rõõm jädeles ta filmiist. Glawalt hakkas ta millegiist Charlyle jutustama. Seejuures ta heitis aegajalt tulise pilgu minule.

— Mul on nüüd selge, seletas Charly, — mida see mees tahab. Tema on Tahiti saarte elanik. Madrus, keda sa Tex haavafid, oli ta werivaenlane. Saewal sama madrus oli Mich Loat tulistanud. Kuul oli läbistanud tema parema öla. Mich Loa paluwat nüüd luba jääda minu juurde. Ta pidawat mind oma elupäästjaks, kuna tige haawatud madrus ei saawat teda nüüd enam jälgida. Oma saatust tahtwat ta nüüd jagada minuga. Seda nõuab temalt ta usk.

Ma ulatafin tahitlasele kae. Ta jurus tugewalt mu kätt. Mulle tuli ette, et ma seda meest olen kuskil warem kohanud. Tema näojooned tundusid mulle tuttawad. Ma ütlesin Charlyle, et ta küsiks, kas tahitlane pole kunagi reisinud Peruus.

Tahitlase liigutused pääle küsimuse esitamist muutusid elawaks. Ta jutustas Charlyle, et ma olin päästnud juba sääl ta elu. Nälginuna ja janusena olewat ta kõrwalisel teel kaotanud teadwuse. Säält olewat mina ta kannud lähemate elamuteni.

Kui Charly mulle sellest kõneles, tuli mul see sündmus elawalt meelde. Sellest wõis olla tagasi umbes paar aastat. Teenisin sel ajal Peruus postiametnikuna.

Bruun mees wadistas edasi. Ta seletas Charlyle, et tal on fiin linnaserwal wäikene maja. Sääl elawat ta oma kodusaarelt päritolewa tüdrukuga. See tüdruk olewat ära jooksnud oma mehe juurest, kuna wiimane oli teda toorest peksnud. Nüüd nõudwat sama mees aga tüdruku eest hingehinda.

— Tulge mu majja, tegi tahtlane meile ettepanuk. — Ma tahan korraldada peo teie vastu wõtuks.

Jeff soowitas wõtta seda kutses vastu. Ta lootis, et saab jälle ühe tugewa päätäie juua.

Sakkasime liikuma eesküna juunas. Riiskal põik-tänawal ma tähendasin oma kaaslastele:

— Dodake mind siin. Ma astun hetkeks kõrtsi, et wõtta kaasa paar pudelit wiina.

Kui ma wiie minuti pärast kõrtsist väljusin ei leidnud ma enam Jeffi eest. Charlhy seletuse järele oli ta siirdunud edasi linna serwale.

Sooksime linna serwale. Sääl pistis Charly laks näppu suhu ja wilistas kogu hingest. Wile laikus vastu eemal lagendikul.

Jeff wilistas vastu. Ta pidi asumata jõe lähiduses kõrges rõhus. Kuttasime sinna talle järele.

Kuulsime rohusahinat paremal. Jeff ilmus hingaeldades nähtawale. Ta hoidis elusat barti käes. Selle oli ta arwatawasti piüdnud kinni wikaist rohust. Wõib olla, et tal oli õnnestunud laikaga tabada lindu.

— Otsin selle linnu ühest naisest, waletas Jeff. — Maksin tema eest 50 senti. Selle raha peate tajuma mulle meie ühisest kassast.

Mõistsime, et Jeff waletas, kuid ei tahtnud teemaaga olata asjatut waidlust. Olime wäga rahul ta bardi üle. See näis raswane lind. Sooksime, et Poa noine valmistab meile sellest waitsema eine.

Sammusime tükk aega pikki linna äärt. Siia

oli ehitatud wiletsaid bambusonne. Mõnest onnist kuuldus laulu ja gitarrimängu.

Ühe sarnase onni ette jäi Loa seisma. Ta teatas, et elawat siin. Palus meid astuda üle onni läme.

Onnis wõttis meid wastu tõmmu sale tüdruk. Ta näis olewat weel väga noor. Kõige enam wõis ta olla 16 aas at wana. Ma ei tahtnud hästi uskuda Loa juttu, et sama tütarlaps on olnud juba aastaid mehe naine, kes teda pääleqi halwasti kohelnud. Loa juures ta peatuwat juba pool aastat.

Jeff tegi pruunile tüdrukule sügawa nisku. Ta hoidis parti framplikult käte wahel, et lind ei pääseks lendu. Charly kummardus paar korda sügawasti. Selle järele sõnas ta pidulikult inglise keeles Jeffi pääle tähendades:

— Madaam, minu sõber on idioot.

Jeff ei teadnud kas wiha pärast nutta wõi naerda. Ta andis jalaga tugewa löögi Charlyle wastu säärt. Wiimane aga ei pannud seda tähelegi.

Loa süüitas õlilambi. Ahmaselt walgustas lamp ruumi. Jeff onni asus tulelõkke koht. Waremäl seisjis pilliroost ase. Meme kõrwal wedeles paar kasti tühjade õllepudelitega.

Watafin wiinapudelid Loale. Tüdruk wõttis Jeffilt wastu pardi ja asetäs selle korni. Lind jätkas sääl rabelemist.

Seeasemele kohendati tulelõke. Loa ladus lõkesele puud. Suits hakkas onnist tungima wälja läbi katuses olewa awause.

— Madaam, alustas Charly, kes oli hääs tujus tüdrukuga uuesti juttu, — ega minu sõber ei olegi päris idioot, tema ainult näib sarnasena.

Tüdruk hakkas heledalt naerma. Jeff muutus näost weripunaseks. Ma kartsin, et ta haarab maast ...halu ja wirutab sellega Charlyle pähe. Siis aas wõttis ta end kofku ja seletas magusa naeratusega:

— Mu madaam, mina armastan väga pardi liha. Kui mul ei wõimaldu saada pardi praadi, siis olen ma otse haige. Ma olen nimelt harjunud igal päewal kaks korda sööma pardi praadi. See oli nimelt nii mu kodumaal, kui ka laewal, millel ma reisisin. Täna aga ei wõimaldunud mul kogu linnast hankida pardipraadi. Sellepärast ma ostsin selle pardi ja julgen pöörata nüüd teie poole palwega, et teie meile sellest walmistaksite õhtusöögi.

Bruun tüdruk tegi meelitatuna kerge kummariduse.

Ma ulatafin Doale wiinapudeli. Wäikesest kornist ta otsis kruusi. Küüpasime sellest kordamööda wiina.

Jutt muutus elawamaks. Doa pani käe rinnale ja kordas:

— Ma olen sinu mees.

Ta filmi ilmusid pisarad. Mulle meeldis ta tundelikkus ja surusin tugewalt ta kätt.

— Mida meie peame selle mehega ette wõtma? küsisin Charlylt. — Uusin, et ta on meil reijil kindlasti kasulik.

Charly noogutas nõusolles pääd.

Pühkidest pisaraid filmist hakkas Loo jutustama omaist minemifust. Ta olewat meetnud kogu oma nooruse merel. Oma kaaslastega ta sõitnud merele pärle püüdma. Juba väikeste poisikesena ta sukeldunud mere põhja pärlide järele. Aastat neli tagasi tunginud talle pärlipüügil kallale hai. Tal võimaldunud aga kala noaga surmata. See päev olnud kogu ta külale suureks pidupäevaks. Oli ju sama hai mõned aastad warem surmanud kolm pärlipüüdjat.

— Ta on meile kui Jumalast saadetud abiks, sõnasin ma Charlyle, kui wiimane oli mulle tõlkinud Loo jutustuse. — Meil on temast juba suur abi paadi ülestõstmisel. Ükski meist ei suuda wee all nii hästi töötada kui tema.

Loo waatas mulle otse särawail silmil. Ta nähtawasti taipas loomusunniliselt, millest oli jutt.

— Kas teie ei taha tulla meiega saartele peidetud warandusi otsima, küsis Charly.

— Mina järgnen härrale kõikjale, tähendas ta mulle. — Ma olen wandunud, et ma härrast kunagi ei lahku.

Bruuni tütarlast kutsuti Miaks. Ta oli wahepääl tapnud pardi ja praadis nüüd lindu tulel. Raswalõhn täitis kogu ruumi. Jeff pakkus tüdrukule alatasta wiina ja jälgis ta tegewust.

Nurgast toodi kast õlut. Õlu oli must ja kange. Suus tundus õlu mõrkjana kui wiin. Kodumaal ma polnud kunagi joonud nii kange õlut.

Kui lind tulel tõmbus pruuniks, lõikas Mia meile igale jäält tüki liha. Sõime seda ahnelt. Wärske liha-naitjes meile kõigile väga hästi.

Loa algas laulu. Laul kõlas monotoonset. See oli igatjuste palang oma kauge kodumaa ja jälle mere järele.

Ta laulis waadates ükssilmi oma ette. Kogu muu maailma näis ta täiesti unustanud. Loa istus ta kõrwale ja haaras ta käre. Nad laulsid nüüd koos waadates üksteisele filmi. Nende pill kõneles suurest leekiwaft armastusest.

Jeff puudutas tüdrukut õlast. Joobnuna ta tahtis nähtawasti tüdrukule midagi öelda. Loa heitis talle waenuliku pilgu. Ma käskisin Jessi istuda õllekastile ja neid mitte segada.

Unelew laul tegi mu südame härduks. Ma wäljusin onniist. Kuu oli ferkinud taewaserwale. Meri jädeles kuupaistel. Raugemal seisib metsa must piirjoon. Linnast kuuldu ükssikuid hääli. Sääli laulsid ja karjusid paar joobnud kojuminejat.

Keegi ajetas käre mu õlale. Loa oli astunud mu kõrwale. Ta tähendas oma wigases jaljakeeles:

— Mina tapsin hai. Ta hammustas mu käre läbi, kuid ma siiski tapsin tema. Kas härral on ettekujutus sellest, kuidas tuleb wõidelda haiga?

— Olete tubli mees, Loa. Ma hindan teie suurt wahmust ja hääli ning ustawat südant. Loodan, et meie sobime hästi.

— Kas homme lähete jälle paati päästma? Ma tulen siis teiega.

— Muidugi tulete, finnitasin mina. — Hommiku wara oleme kohal.

Istusime onni ette palgiotjale. Sees kuuldus Mia naeru. Nähtawasti Jeff wõi Charly heitjid tüdrukuga nalja. Loo jeda kuuldes waatas mornilt kaugusesse. Talle tegi filmnähtawalt walu mu kaaslaste naljatamine Miaga.

— Olete teie wäsinud Loo?

— Ei, Loo ei wäsi kunagi.

Mina aga soowisin magada. Astusin tagasi onni. Oh! oli siin raske ja jumbunud. Wõtsin ühe mati ja laotasin selle wälja onni kõrwale. Tõmbasin waiba üle pää ja uinusin. Läbi une ma kuulsin weel, kuis Jeff lärmitseis onnis.

*

Hommiku wara olime kõik jalul. Läksime kohe kohale, kuhu oli lastud paat jõepõhja. Arutasime ja kaalusime, kuidas alata tööd.

Nella kahetsa paiku ligines meile paat. Ahmet jaatis meile köie. Võime waiad kaldale ja finnitajime köie waiade külge.

Salutajaid kogus meie ümber. Nad jälgisid huiwiga meie tegewudst. Charly sidus kiwid köie otja ja heitis need siis jõkke.

Sufeldusime kõik neljakesi wee alla. Sawikollases wees meie ei seletanud midagi. Mul õnnestus lastuda jõepõhjani. Kuid jäält ei leidnud ma paati eest. Kõikjal oli waid pehme sawi.

Ronifime puristades kaldale. Loa ei ilmunud weel weepinnale. Jeff kartis tema pärast.

—Wõib-olla ta lõi pää vastu kiwi samises mees, arutas Jeff.

— Ära ole ifka laps, seletas Charly, — kui mina mõned aastad tagasi reisijin Indias, siis ma nägin jääl äsjaüündinud laht, keda hoiti wiis minutit wee all. Lapsel ei olnud aga kõigewähematti häda.

Möödus 20 minutit. Loa ei ilmunud weelgi. Ka Charly muutus nüüd rahutuks.

Baatame fiiski, mis on temaga lahti. Wõib-olla on ta tõesti weristanud oma pää kas vastu kiwi wõi paati.

Ta juteldus wee alla. Ma pidin talle järgnema, kuid samal hetkel ilmus weepinnale muist pää. Baari tugewa käetõmbega oli ta kaldal.

— Kas te leidsite paadi? küsijin ma temalt.

— Leidsin, härra. Baat asub 15 meetri kaugusel kaldast. Pea üleni on paat kaetud tugewa samitorraga. Seepärast nõuab paadi päästmine küllaltki suurt tööd.

Kirudes ilmus Charly weepinnale. Nähes meid Loaga jutlemas puhkes ta naerma.

— Kas panite paati lähemalt tähele?

— Kuna samiford warjab suurema oja paadist, siis ei wõimaldunud mul paati küllalt filmitseada. Buuosad näiwad paadil üsna termed ja pehasumatud.

Mitspärast õiete meie kinnitasime kõied jia

kaldale? küsis Jeff. — Kas Charly ikka tõesti armab, et neid kõfi pidi siis jaame lastuda jõe põhja paadi juure. Paat aga asub ju kaldast nüüd hoopis kaugemal. Peame nüüd otjekohe midagi muud ette võtma. Niiviisi meie ei saa kaugele.

See oli meile kõigile selge. Istusime sõnatult. Otjekohe oli raske leida hääd nõu.

— Mis aga oleks, sõnas Charly, kui tooksite traktori kohale? Kinnitaksime kõie paadi külge ning wenitaksime nii paadi kaldale.

— Kuid paat on ju sawi ja liiw täis, tähendasin mina. — Paat katkeb kergemini, kui nihkub omalt kohalt.

— Aga Loa kühweldab sawi jõkke.

Charly seletas Loale mõne sõnaga oma plaani.

— Kas labidast on? küsis Loa.

Labidat aga meil ei olnud. Wiipasime möödajõitwale mootorpaadi juhile. See wiis minu ja Charly üle jõe. Sääal ma ostsin lähemast poest labida ja saatsin selle mootorpaadi juhiga kohale.

Astusime Saidi kontorisje. Wana türklane istus ise jääal. La lai nägu tõmbus lahkele naerule nähes mind kontori astuwat.

— Kuidas tööd edenewad? päris ta, pakkudes meile Charlyga figareid.

Kõnelesin talle, et loodame paadi tuua kaldale traktori abil.

— Ah siis tulite minult paluma traktori?

— Oleme wäga tänulikud, kui tulete meie palwele wastu.

Said telefoneeris oma tallu. Mida ta türgi keeles rääkis, sellest meie ei saanud aru.

— Traktor on paari tunni pärast kohal. Ma tegin töödejuhatajale korralduse, et ta traktori otsekohe välja saadab.

Surusime tänuhikult ta kätt. jõudes tagasi vastaskaldale leidsime säält Jeffi ükssinda pikutama. Loo ilmus aegajalt weepinnale ja hoidis labidat käes. Paariminutilise wee pääl wiibimise järele ta sukeldus uuesti.

— Rõit ei wõi finnitada paadi külgi, finnitatakse Charly mõttlikult. Peame muretsema paljakohtad, millest valmistada flotse kõie finnitamiseks.

Sirdusime Charlyga uuesti linna. Lähemast puuärast ma ostsin paar palki ja lasstin toimetada need jõe kaldale. Säält wiisime mootorpaadil palgid üle jõe.

Kutsusime Loo kohale. Temal oli kiiresti edenenud töö. Paadi nina oli samist peaaegu tühi. Sami hulgast olemat ta leidnud ka kive, mida weeretanud üle paadi serwa.

Loo andis meile juhatusi kui pikad flotid valmistada. Olime unustanud aga ostmast kirwe ja sae. Nende järele läks linna Jeff.

Pääle lõunat jõudis traktor kohale. Charly jõudis samal ajal flotside valmistamisega lõpule.

Witasime Lool finnitada flotse. Nüüd õnnestus meil kõigil sukelduda paadi juure. Widime imestuma selle üle, kui palju sawi oli Loo jõudnud selle mõne tunni kestes paadist välja tõsta.

Klotside kinnitamine wöttis tükk aega. Sieti pidi kogu selle töö tegema Doa, sest meie iga paari minuti pärast tõusime puristades weepinnale ja ei suutnud talle anda pea mingisugust abi.

Röite kinnitamine Klotside külge läks aga libedasti. Sidusime nüüd kõie teised otsad traktori külge ja ootasime põnewusega traktorile käigu andmist.

Traktor müriks paigal. Rattad lõhkusid kaldasse augu, kuid masin ei pääsenud omalt kohalt.

Pinewusest mul nõriks higi nahale. Süüdsin ühte ja teist Doale, kes tiirles weepinnal paadi kohal.

Traktorijuht peatas masina.

— Näete, et see käib mu masinal üle jõu. On asjata aja kulutus teha uut katset.

— Ratsuge veel furd, palusin ma traktorijuhti,
— wõib olla, et annab ootamatult järele.

Masin hakkas uuesti töötama. Doa kadus wee alla. Kuid ikkagi ei suutnud traktor nihkuda paigast. Weerand tunni pärast pani juht masina uuesti seisma.

— Ratsuge veel furd, hüppasin ma juhi kõrwale. — Paat peab furd ometi andma järele.

Bahasena andis traktorijuht masinale käigu. Masin müriks ja kõikus. Juht püüdis teha kõik mis võimalik.

— Kurat ja põrgu, müristas Jeff, — on see ka mõni masin. Sellega wõite wanu kalosse kaldale wedada kuid mitte paate.

— Paadi nina tuleb lahti kaevata kivi seest, seletas Loo kaldale ujudes. — Minult siis võib traktor tõmmata paati järele.

Kaputatsin pääd.

— See on pöörane töö. Sellega ei tule meie toime.

— Kui ma töotan kogu öö, siis võime hommikul alata uuesti katset.

Weel enne kui ma suutsin talle vastata hüppas ta wette ja kadus wee alla. Kõnelesin traktorijuhile Loo kawatsest. Pahane traktorijuht ei tahtnud sellest kuulda. Tema tahtis otsekohe sõita tagasi farmi.

Charly ulatas traktorijuhile wiinapudeli. Mehe nägu muutus lahkemaks ja ta istus meie kõrwale murule.

— Võib ju weel kord hommiku wara tõmmata köied pingule, arwas tema. — Kuid waewalt sellest on kasu.

Kui Loo ilmus jälle korras weepinnale hüüdsin talle, et ta tuleks kaldale.

— Tarwis on midagi soolast, arutas Jeff. — Dinnast on waja muretseda suitkulha.

— Kuid ei pääse ju üle jõe.

— Siit mõnisada meetrit ülalpoole asub jõe kaldal kanuu. Võiksime seda nüüd wabalt kasutada. Ma olen seda jään näinud juba nädalapäewad kaldal wedelemas. Kellele kanuu kuulub pole mul aimu.

Astusid Jeffiga pikki kallast jõe ülemjooksu

sumas. Kümne minuti pärast olid nad kanuul tagasi. See oli üsna forralik sõiduriist. Loa naeris waljult. Temal oli väga hää meel, et suutis meile muretseda hädawajaliku riista.

— Andke raha, hüüdis Jeff. — Ma tahan waadata, mis säält linnast saada on.

Ulatasin talle peotäie hõberaha. Widemikus kadus ta Loaga kesi jõe. Kuuldus waid weel mõlade julinat wees.

— Mina arwan küll, et traktoriga meil tõesti ei ole midagi pääle hakata, seletas Charly. — Meil tuleb siiski otsida teisi abinõusid.

Traktorijuht wiipas käega.

— Waewalt aitab siin paadivina sawist wälja kaewamine. Paat on kõwasti wajunud maasse ja säält ei suuda troktor teda lihtsalt nihutada paigast.

— Ma mõtlesin juba warem, et palju lihtsam on paat laewalt üles tõsta, kui kaldale sikutada. Mul on tuttam siin sadamas wäikese kaubaauriku „Aricia“ tüürimees. Laew wõtab siit lähemal päewil pääle banaanilaadungi. Homme aga oleks mu sõber tõesti nõus meid aitama.

— Kuid see ei lähe ometi nii lihtsalt.

— Meie peame paadi külge kinnitama raudplaadid. Plaatide aukudesse meie asetame teras-trossid.

— Aga aurikule on tarwis muretseda ju ka minn, tähendas traktorijuht. — Kui teil seda ei

wõimaldu mujalt hantida, siis pöörake minu pere-
mehe poole.

Ma nõustusin sellega. Hakkasin murdma pään-
niiud selle üle, kust hantida tarwilikke plaate. Need
pidid olema vähemalt kaks meetrit laiad ja wiis
meetrit pikad.

Wiin mõjus traktorijuhile uimastawalt. Ta
lastus, küljeli murule ja norstas. Charly heitis
talle wana kuue pihale, et ei hakkaks jabe.

Warsti olid tagasi linnast Jeff ja Loa. Nad olid
ühelt kõrtsist ostnud suitsuliha, worsti ja leiba. Ka
oli wõtnud Jeff kaasa veel paar pudelit wiina.

Kaputasin traktorijuhti õlast, et ta kinnitaks
ka feha. Tema ühmas mulle midagi vastu ja
jules uuesti filmad.

Kõnelesin Jeffile ja Loale meie uuest plaaniit.
Loa filmad löid järelema.

— Mina tean, kust hantida raudplaate. Kai
taga asub wana tulelaew. Sessel asub sarnaseid
plaate, nagu meil tarwis läheb. Kuid peajime
need weel öösel kohale toimetama, sest päewal
wõib tulla sellega sefeldusi.

Charly hakkas laulma. Tal oli kaunis tenor.
Mind tegi ta unesew laul nukraks ja ma istusin
kaugemale omaast kaaslastest, et omaette mõlgutada
mõtteid. Kaugelt metsast kostis ahwide kisa.
Nende kisa sekka röögatas keegi loom, kelle häält
ma ei tundnud.

Mu filmi ette lerkis ema kahwatanud nägu.
Märkasin ta filmis etteheidet. Ta ju oli manitse-

nud mind, et 10 jälle ei jirduks laia ilma wastu
ohkiffudele seiklustele. Palamad pijarad woola-
jid üle ta palge kui ulatafin jumalagajätmiseks
talle kae.

Wiimajel ajal polnud mul reisiril pea kunagi
meele tulnud kodu ja omafjeid. Siig palju oli alati
tegu enesega. Tundus sellepärast mul eristumma-
lijena, et ema pilt ilmus korraga selgesti filmade
ette.

Raske aimus süüwis hinge. Rahtlesin: wõib-
olla on ema raskesti haigestunud. Ehk on juhtu-
nud weelgi halvemat. Olin nii mõnelgi korral
kuulnud jutustusi sellest, et wanemad omal jure-
mishetkel ilmuvad kaugel wiibivate laste filmade
ette.

Otsisin märkmiku taskust ja hakkasi emale kir-
jutama kirja. Polnud teinud jeda enam mitme
kuu tsel. Waewu seletasin pimeduses ridu. Pih-
tisin emale oma seiklustest ja kawatjustest. Üht-
lasi aga lubasin talle, et jõudes tagasi waranduste
otsimiselt saarestikust ma pöördun otsekohe koju ja
asun jäl tööle.

Tundsin hinges fergendust, kui jurusin kirja
ümbrikusse. Astusin tagasi jeltsiliste juure. Soa
oli süütanud tule. Paks suits aitas eemale pele-
tada tüütuid moskiitofid.

— Kas läheme teele? küsijin ma Soalt. —
Warsti hakkab koitma.

— Ka mina tulen kaasa, jonas Charly.

Sõudsiime kesi jõge alla. Meist paremal kuul-

dus ägedat julistamiht wees. Waatafin imestusega
Loa otja.

— Alligaatorid, märkis tahiitlane. — Neid
leidub siin juurtes parvedes.

— Kas nad ei ole teile hädahohtlikud jukeldu-
mise korral?

— Ma olen ju ometi wõidelnud haiga. Need
kohmakad loomad ei ole mulle hädahohtlikud.

Tulelaew ajus otje kai ääres. Kui waimud
ronisime hääletult wanale laewale. Loal näis siin
kõik tutaw ja ta andis jostitades meile juhatusi.

Raudplaadid sobisid meile wäga hästi. Ajeta-
sime neid neli tükki kanuusse ja sõudsjime siis sama
waikselts tagasi nagu olime ilmunud.

Jeff oli uinunud traktorijahi kõrwale.

— Ka meie peame weidi magama, jeketasin ma
Charlyle ja Loale. — Muudu oleme hommikul
liiati wäsinud.

Loa tahtis jääda walwele. Ma aga jellega ei
nõustunud. Seitsime siis kolmeteji magama tule
lähikorda alla juitsju. Charly ajetas enne weel
tulle mõned jõe äärest leitud puuhalud.

Ärkasin kui päiteje esimesed kiired tuldasid linna
majade katuseid. Loa askeldas juba jõe kaldal.
Teised kaaslasjed magasid weel.

— Loal, jostitasin ma talle. — Kas ja ei taha
minna waatama oma naiht. Praegu on julle jeks
waba aega. Sul ei wõimaldu enne alata tööd, kui
oleme linnast toonud kohale fruidid, raudtangid ja
terastroosjid. Selleks kõigeks kulub weel mõni

tund. Senini mõitsid minna vaatama oma naist.
Loa naeris.

— Ma tulin just jäält. Mu naine on väga rõõmus ja lubas hiljem tulla siia.

— Teie siis ei maganudki?

— Ei härra.

Charly wirgus meie kõneluse pääle. Ta ringutas tugewasti ja tõusis siis istufile.

— Egas nüüd pole muud midagi, tähendas tema, — kui tuleb „Arícia“ külje alla ajada. Raputan oma wana sõbra maast lahti.

Musime Charlyga kahekesi kanuule. „Arícia“ seisis sadama idapoolses osas paari suurema auriku wahel. Sadamas oli kõik waike. Diifus jääl ringi üssikuid töötuid, kes hommiku wara lootsid juhustlikult leida tööd.

Kinnitasime kanuu laewa külge ja ronisime laewalaele. Siin ei silmanud ühtki inimest.

— Nad on kõik linnas, sõnasin Charlyle.

— Ei, minu sõber magab kindlasti oma kajutis.

Ta koputas kõwasti tüürimehe kajutiuksele. Kuuldus wihast kirumist. Siis keerati wõtit ringi ja awati pooleldi uks.

— Kes siin lõhub? põristas sahisjuukseline tüürimees.

— Kas sa mind ei tunne? küsis Charly.

Tüürimees tunnistas teda hetke ja puhkes laialt naerma.

— Wõi sina karufäpp! Mis sul siis nii wara hommikul asja oli?

Charly kõneles talle meie kawatusjusest.

— Wõi siis tahad pörutada kohe fulda ja kallistime sülega kotti ajama. Oled mul olnud alati üks tore ja wahwa mees. Aga usud jüiski teineford weidraid jutte.

— Arwad, et peidetud warandust ei ole olemas?

— Kulda ja kallistime on kogu maailm täis, aga kas jeda ka sinna jaartele maetud on, see on hoopis iseasi.

Charly tahtis taskust tõmmata wälja kaardi, et seletada tüürimehele lähemalt waranduse peidukohta. Nad olid kolm aastat teeninud ühel laemal ja usaldasid üksteisi kui wennad.

— Ah, jäta, heitis tüürimees käega. — Minu arwamist see ei muuda.

— Aga mis ja ütled siis, kui tuleme säält lullalaadungiga tagasi?

— Siis jooda korralikult mind üle hulga aja täis. Sandiks muutub üldse see elamine. Rõõwad palga nii alla, et ära mine kõrtsi poolegi.

Astusin ta kajutisse. Tüürimees otsis wiinapudeli ja täitis klaasid. Pudelitükid pörandal tõendasid mulle ta õisest pummeldamisest.

Tüürimees oli meid meelstasi nõus awitama. Winna ta lubas hankida kellegilt ettemõtjalt. Selle üle ei tarwitsemat meil tunda muret. Niipea, kui oleme jõudnud oma korraldustöödega lõpule, teatagu Charly talle sellest.

Sella kahessa paiku, mil awati linnas kaup-

lused, lahkusime laewalt. Ostime lähemast kaup-
lusest trosse, raudkange ja nutreid. Need toime-
tasin ma mootorpaadil kohale, kuna Charly sõitis
kannul mu järel.

Mgas tibe töö. Mootorpaadil riistlesime uppu-
nud paadi kohal. Loal sukeldus wee alla ja juhti-
sime sinna talle järele raudplaadid.

Raudpaatide kohale asetamine nõudis pikemat
aega. Laskusime seks ise ka paaril korral wee alla.
Minust aga ei olnud Loal suuremat abi, sest pidin
järgmisel momendil jälle hingeldades kerkima wee-
pinnale.

Alles lõunaks suutsime raudplaadid finnitada
paadi külge. Charly hüppas kannule ja sõitis
„Aricia“ järele.

Wastaskaldale oli wahepääl kogunenud suurem
rahwahulk. Nälgiti suure tähelepanuga meie askel-
damist. Paljudel ei olnud selgust selle üle, mida
meie sääl õieti toimetame.

Keegi hüüdis kaldalt mu nime. Nägin sääl
Saidi ja ta sõpra. Lasksin end mootorpaadil wiia
wastaskaldale. Soowisin westelda türklasega seni-
kaua, kuni jõuab laew kohale.

— Mida nüüd siis õieti ette wõtate? päris
Said. — Kas traktor ei wõtnud wedu?

— Paat on kõwemini jõepõhjas kinni kui algul
uskusin, seletasin türklastele. — Kuid nüüd winna-
me ta wälja.

— Kas paadifere kannatab sarnast tõstmist,
usutles sadamakapten, kes oli ilmunud ka kohale.

— Kindlasti kannatab, seletasin mina. — Paadi laavad ei ole lõõnud veel üldse pehastama.

See ma tundsin salajast hirmu sadamakapteni ees. Raudplaadid mõisid kergesti äratada tema tähelepanu. Mõib-olla märkab ta, et plaadid on toodud tulelaewalt. Sel juhul oleks meil soovimatud sekeldused paratamatud.

— Palju võtab umbes paadi parandamine aega? ujutles Said.

— Mu uue sõbra Loa arvates kõige enam kolm päeva. Siis võime alata teekonda.

Sadamakapten muigas.

— Nii kiiresti see siiski ei lähe. See lappimine ja liimimine võtab kõige vähemalt nädalapäevad aega.

Sadamast ilmus nähtavale „Aricia“. Istusin mootorpaadile ja sõitsin kohale. Raldalt ujus Loa mu juurde.

Neglaselt manööverdas „Aricia“ kohale. Loa ronis laewalaele ja andis jääl tüürimehele juhatusi, kuidas asetada laewa.

Trossid finnitati winna külge. Loa suleldus wette paari madrusega, et finnitada trosside teisi otse paadi raudplaatidega.

Lõunaks jõudsin eettewalmistustega lõpule. Rahwahulk sadamas oli weelgi kaswanud. Paljud olid sõitnud mootorpaatidel jõe, et lähemalt jälgida meie tegewust.

Mu käed hakkasid ärewusest wärisema, kui tüürimees tegi korralduse madrustele winna hiiwami-

seks. Terastrossid tõmbusid ägisedes pinguli. Neude helisemine tundus mulle taemaliku muusikana.

Wahhtisin õõgumate filmadega rohelistesse wette. Soa sukeldus aegajalt, et jälgida paadi tõusu. Tõustes weepinnale wiipas ta mulle rõõmsalt.

Esite kerkis weepinnale paadi nina. Laem wõttis juuna nüüd kaldale. Pigi kallast kerkis fogu paat nähtawale. Ma surusin waimustuses nii tugewasti tüürimehe kätt, et wiimane pidi karjatama.

Trossidel õõtsuw paat lasti laugeda kaldale. Paadi pikkus wõis olla umbes 12 meetrit. Paadi tagumine osa oli kattunud sawi ja mudaga. Üksikud lauaserwad näisid paadil kerkinud üles.

Pakkusin tüürimehele ta abi eest 100 dollarit. Wana meremees aga keeldus raha wastu wõtma. Ta ütles, et ta ei wõta enam tasu, kui winna kulud. Ja seda olewat waid 25 dollarit. Wiimaks oli ta siiski nõus 50 dollarit wastu wõtma. Lubas selle raha eest madrustele, kes olid paadi ülestõstmisel tegewuses osta kõrtsis wiina.

Mgas meil liibe töö. Esiteks oli laem waja puhastada sawist ja mudast. Lootsime sellega tulla õhtuks toime, kuid suutsime seks ajaks puhastada waid paadi seesmise suuremast prahist.

Sadamakaptenil oli õigus, kui ta tähendas, et enne nädalapäewi ei tule meie toime paadi korraldamisega. Selles weendusime kohe järgmisel päewal. Meil tuli asendada mõningaid lauaootji, liimida ja naelutada kinni pehtima lõõnud laudade waher

lid. Muretjesime jeks kohale suurema hulga tamme-
laudu.

Loa tundis tööd põhjalikult. Tema oli oma ko-
durannas poijisejena võtnud osa paatide ehitamisest.
Täitsime kõik ta korraldusi. Seffile näis olewat see
weidi wastumeelt.

Shtuti meie läfšime Loa onni. Sää! ootas meid
alati maitsew eine. Mehed nii mõnikord oleks alus-
tanud pummeldamist, kuid ma ei annud jeks luba.
Enne parandustööde lõppu ei tohtinud keegi tarwi-
tada tilkagi wiina.

Charly muretšes meile lähikorrast metšast koo-
fuspähklaid. Ta oli näinud, kuidas pikki kallast
woorivad linna mehed ja naised kookuspähkli kanda-
mid turjal. Ta sõudis kannul wastuwoolu üles ja
tõi paari kilomeetri kaugusel asuwast metšast kookus-
pähklaid kaasa nii palju, et meie wõisime neist en-
did toita paar nädalat.

Sobiwat puud mastiks oli leida raske. Käisin
Loaga läbi kõik puulaod sadama piirkonnas. Loa
arwates aga ei olnud küllalt kohased meile säälsed
palgid ja pakud. Ta pidas neid liiati lühikeseks.

Rõnelesime selle üle sadamakaptenile. Ta juha-
tas meid linnast kummekond kilomeetrit eemal mere-
rannal asuwasse paaditööstusesse. Sõitsime mootor-
paadil kohale. Sobitwa mastipuu eest nõuti sää! 50
dollarit. Leidsime, et see on werehind. Kuid tingi-
mine ei aidanud ja pidime maksma nõuetawa
summa.

Lõpetades parandustöid tahtšim wärwida paadi

walgetks. Charly ja Jeff olid aga mu kawatsuse wastu. Nemad tahtsid niipea kui wõimalik alustada teefonda.

— Kuid ometi peame panema oma paadile nime, jeketasin ma protestiwatele jeltjimeestele. — Wärwitud paadil paistab nimi hoopis uhkeim wälja.

— Paadi nimi olgu „Tante Sjabella“ sõnas weidi ebauusklik Jeff. — Mul oli üks sellenimeline tädi ja see faitjes ja hoidis mind kui hää waim, kui ma olin wäikene poisikene.

Charly puhkes juure häälega naerma.

— Siis sinu tädi järele peakšime meie ristima oma laewa?

Ta lõi rusikaga wastu põlwe ja finnitās:

— No, seda ei juhtu.

— Kuid siiski, sõnasin mina, — Sjabella on wäga kaunis nimi. Ristime paadi „Sjabellaks“.

— Minugi pärast, urijes Charly, — kuid sama hästi wõiks olla ja ka paadi nimeks „Lea“.

Müüd oli kord Jeffi käes naerda.

— Ah, Lea? küjis Jeff kogu hingeit naerdes, — see on ju sinu juudineiu nimi, kes sind Kairos ninapidi wedas. Kas ja ei mäleta, kui toredasti ta oskas ju rahakoti tüh jaks teha, nii et pidin sulle laenama leimarahha.

— Lea lõuad!

Charly astus ähwardades oma sõbra poole. Jeff hüppas mu selja taha ja naeris säält Charlyle näkku.

— Küll ma koerapoeg su naha ükskord peeneks

teen, ähwardas Charly, — ega ja enne oma lõugu ei oska pidada.

— Goa, pöördusin ma tabiitlase poole, — kas teil ei leidu ilusat nime meie paadile.

Goa tundis end nähtawasti väga meelitatuna, et ma selles asjas tema poole pöördusin. Ta istus ristijalu mu ette ja waatas küsimalt mu otja.

— Mida teie sooviksite paadi nimeks? kordasin ma küsimust.

— Mia.

— Ugu siis Mia, otsustasin mina. Ka Jess ja Charly ei waielnud jellele vastu. Paadi nime küsimus oli seega otsustatud.

Tund aega hiljem olime meie kõik neljakesi ti-
bedasti ametis paadi wärwimisega. Tärgmisel päewal ma jätsin sõbrad tööle ja siirdusin ise linna. Sääal ma ostsin igasugust warustust reisiks. Nii ostsin kaks kotti riisi, koti kohwi, juhkruut, juitsuliha, igale mehele ülikonna, muge, kirweid, neli püssi ja lastemoona. Pääle jelle aga ma ostsin weel kolm tühja waati wee tarwis, paar kasti wiina ja weini, šhokolaadi ja muud. Raha jäi mul ostust järele waid mõned dollarid.

Otsustasin Saidile teha külaskäigu. Ta astus mulle kontori uktsel vastu. Nähtawasti oli tal tiire.

— Sõidan oma farmi, sõnas ta mulle. — Kas teie ei soowi sõita minuga kaasa?

Sästifillutatud teel arendas autojuht pöörašt tiirust. Algul wiis tee läbi metja. Tee kohta ulata-

wate puude ofstel fikasid ahmid. Mõned neist püüdsid apelsiinidega tabada autot.

Metjataga awardus lagendit. Nii kaugele kui film ulatas wõis näha riisiwälju. Keisr wälju tõusid põliste puude alt lamedad hooned.

See on minu farm, tähendas Said. — Harisin jelle maa põlismetsa alt.

Ta seletas mulle lähemalt oma majapidamist. Tegewad olewat siinsete töölistega. Need olewat laisad ja rahutud inimesed.

Saidi naine oli mu wastu ülilahke. Ta armastas kõnelda väga palju. Inglisekeelt kõneles ta türklastele omase rõhuga. Mul tuli pingutada, et tema keelest aru saada.

Dõunasöögil Said tutvustas mulle oma lapsi. Kaks tütar olid neist täisealised. Wanem tütar, Sara, oli otse iludus mustade läikivate juukse ja filmadega. Tundsin kuis põletas ta waade. Mingi eriline jõud kiskus mind jelle tütarlapse poole. Ma muutusin hajameelseks ja jätsin wastused wõlgu nii mõnegi Saidi küsimusele.

Oli kahju, et ma polnud wõtnud wastu Saidi lahket pakumisi ja asunud ta tööjuhataja kohale. Mul oleks alati olnud wõimalust wiibida siis Sara lähikorras. Ustusin, et tütarlaps minuga wastu ei olnud ükskõikne, sest ta pill wiibis alataja minul.

Siirdusime vaatama riisipõlde. Said seletas mulle lähemalt uusi nõudeid riisikaswatuses. Ma teesklesin, nagu jälgisin ma suurima tähelepanuga

ta inttu. Tegelikult aga ma nägin waid Sara sihwafat fuju Saidi kõrwal.

Kiisipõllult meie siirdusime banaaniistandusse. Siin töötasid ligi paarsada töölisi. Tööde juhatajaks oli paks sakslane. Ta kandis kollaseid pikki juukseid, mis salkadena langesid tal üle lauba.

Tööjuhataja esitas Saidile läbiwaatamiseks rea aruandeid. Said astus lähemasse lehtlasse tööjuhataja saatel. Mind palus ta niikauaks Saraga aega wiita.

Liisusime pea sõnatult üksteise kõrwal. Korraga puudutas Sara mu öla. Ta tähendas ülewal oksal hüppawale kirjule linnule.

Waatasime mõlemad inestades lindu. Päikese paistel kiirgasid linnu läikiwad süled.

— Mis on selle linnu nimi? küsisin ma Saralt.

Tütarlaps raputas eitawalt pääd. Ta nähtawasti ei saanud aru inglisekeelest. Kordasin küsimust hispaaniakeeles.

— Punane käblik, seletas tütarlaps.

Meie westlus muutus nüüd elawamaks, jutlusime ühest ja teisest. Nii olime märkamatult jõudnud metsa serwani. Tööliste hüüdeid kostis kauqusest.

Ëstusime murdunud puutiwele. Nutustasin talle omaast kodumaast, oma wanemateist ja õdedest.

— Miks teie rändate nii ühelt maalt teise?

— Otsin oma õnne.

— Õnne?

— Ja.

Õiudsin ta käe. Tõstsin ta sõrmed oma huulile ja suudlesin neid kuumalt. Ta lasi jündida seda kõike põiklematult.

— Sa usute, et leiategord oma õnne.

— Praegu ma usun, et ma olen selle juba leidnud. Tunnen, et armastan teid. Olen alati rahutu, kui teie ei wiibi mu lähikorras.

— Siis ärge minge siit ära.

— Teie tahaksite, et ma jääksin siia?

Tütartlapse filmisse ilmusid pisarad. Ta surus oma pää mu õla wastu. Nähtawasti oli tal piinlik oma pisarate pärast.

Õõtsin ta pää oma käte wahele ja waatasin talle filmi. Surusin huuled ta huulile. Sara käed põimusid kui wäädid mu kaela ümber.

Sakkasime hingeldama, kuid ikka jälle ühinesime uuteks suudlusteks. Toetudes wärisedes mu rinnanajale jutustas Sara:

— Teie olete mu ilus unenägu. Koolis waatlesime alati pilte walgetest ilusatest meestest. Uneslesin neist. Nägin ühte neist mitu korda unes ja see olite teie . . .

— Mina?

— Alles mõned ööd tagasi nägin teid unes.

Sofistatsin Sarale kõrwa:

— Ma ei lahku siit kunagi.

See soow tuli mul puhtast südamest. Ma ei tahtnud nüüd enam teada oma seltsimeestest ega sõidust peidetud waranduste järele. Tahtsin nüüd waid jääda Sara lähikorda.

Samas aga ma mõistfin, et see siiski nõnda ei lähe. Ma pidin täitma esmajoones oma sõpradele antud lubaduse. Ja kui ma avastaksin saarel peidetud varandusi, siis meil ei tarwitseks jääda Saraga siia tapva ilmastikuga maale, vaid siirduksime minu kodumaale ja algaksime jälle oma elu.

— Ma pean siiski sõitma, fofistasin ma Sarale.
— Teisiti ei ole see võimalik, sest ma olen lubanud seda oma sõpradele.

Sara ei vastanud. Ta surus waid end tugewamini minu rinna wastu.

— Kuid kunagi ma tulen jälle. Tulen kui olen sooritanud oma ülesande. Na siis ei lahtu meie enam. Siis kuulume alati üksteisele.

— Siis jääte siia?

— Jään siia wõi reisine jälle koos minu kodumaale.

Gemalt kuulduis hüüdu.

— Sa kutsub meid, teatas Sara.

Ruttasime hääle suunas. Sara pigistas tramplikult mu käewart.

— Teie tulete siis tagasi, küsis ta läbi pisarate.

— Tulen, lubasin talle.

— Olete teie kunagi näinud sarnast farmi? küsis Said meile töödejuhatajaga wastu astudes. Ta muigas seejuures uhkelt.

— Mul pole tõesti kunagi olnud juhuse warem tutwuda sarnase majapidamisega, tunnistasin ma

otsekoheselt. — Muid ei olnud ettekujutust sellest, et farm wõtab enese alla nii määratud maa-alad.

— Mu mana hää Birkenbaum lahkeb, tähendas ta tööjuhatajale. — Tahab minna oma kodumaale ja wõtta midagi ette selle rahaga, mis ta siin kogunud. Ma seletan seda sellepärast, et weel kord teilt küsida, kas teie tahaksite asendada teda?

Sara waatas mulle tungiwalt otsa. Märkasin ta pilgus palwet ja ihaldust, et wõtaksin wastu tema isa ettepaneku. See tegi mu segaseks ja ma ei juutnud otsekoheselt koguda oma mõtteid.

— Wõib olla teil meeldib nüüd siin? päris Said.

— Aga kõige parema tahtmise juures ei wõimalduks mul wastu wõtta teie lahket pakkumist. Ma ei tunne siinset tööd ja kuis wõiksin juhatada siis teisi. Ma ei ole kunagi elanud maal ja töötanud farmis.

— Selle kõigega oleksite teie pea wilunud. Härra Birkenbaumilt omaksite paari nädalaga kõik wajalikud teadmised.

Raputasin siiski eitawalt pead.

— Mind ootawad mu sõbrad. Ma ei tohi murda neile antud sõna. Kui õnnestub meie reis ja pöördun kord jälle tagasi, siis oleksin meeleldi nõus astumas teie teenistusse.

— Rahjuks härra Birkenbaum soowib sõita kodumaale juba lähemal ajal ja seepärast ma ei saa teile kindlustada, et tulewikus wajan teid.

Tundsin kuis Sara surus kramplikult mu käsi.

wart. Tütarlapse filmist langesid üksikud pisarad. Nägin wärisemas teda kogu kehast.

Lehtlas oli perenaine korraldanud eine. Sara istus mu kõrwal ja waitis. Meelekd ei oleksin talle öelnud midagi lohutawat, kuid ei olnud jelleks wõimalust.

— Sara, oled sa haige? küsis perenaine. Sa ju wärised kogu ihust. Mine oma tupp ja heida woodi.

— Ma ei ole haige ema. Siin on waid järe.

Päale einet Said kiirustas linnasõiduga. Tal oli enne pantade sulgemist toimetada jään mõningaid asjatoimetusi. Sofistasin lehtla ees Sarale:

— Ma tulen kindlasti tagasi. Ära ole waid kurb.

Tütarlaps püüdis naeratada läbi pisarate ja jurus tänulikult minu kätt. Autos ei sobinud mul Saidiga enam jutt. Liig palju oli jaks tegemist mõlemil oma mõtetega. Tema nähtawasti kaalus oma ärilisi operatsioone, mis tal ees seisid. Minu kujutuses aga seisid Sara järe ja habras kuu õõguwate mustade filmadega.

Sulgesin filmad. Kuulsin kuis metsawahelt läbi sõites kiskendasid ahwid. Mõistsin, et Saraga ei wõimaldu kõrwutada mul ühtegi teist tütarlast. Ta oli niimõrt kaunis, ta tunded nii sügawad ja selged, kui ei ühelgi tütarlapsel õhtumail. Sara oli kui äsja-puhkenud walge roos, mida wõis ristitaksi imetleda.

Kui auto seisatas kontori ukse ees, küsisin ma Saidilt, palju ma wõlgnen temast saadud reisiwarrustuse eest. See tundsin seejuures weidi hirmu, sest

mul oli waid mõni dollar taskus. Olin jüiski juba ette kindel, et Said taju ei nõua.

Ta tegigi tõrjuwa liigutuse.

— Ma ei andnud teile warustust ometi mitte jelleks, et joowin jelle eest taju, seletas ta naerdes.

— Ma tahan alati abistada julgeid ja ettemõtlikuid poisje. Muuseas ma warem tegin forralduse, et teie paadile mu laost toimetatakse ühte ja teist, mida wajate pika reisi kestel.

Suruin liigutatult tema fätt. Wana hallipäine türklane lehwitas mulle terwituseks weel rätiga, kui kaugenegin sadamasje.

Sõbrad wõtjid mind wastu üldise juubeldamisega. Said oli saatnud kohale toidukraami ja muud warustust meile mitme nädala tarwis. Erilist häädmeelt ma tundsin juurema padrunikasti üle, kuna mul oli õnnestunud lastemoona osta waid piiratud määral.

Charly märkas mu rõõmu juure padrunikasti üle.

— See ei ole kõik weel, tähendas tema ja kadus kajutisje. Paari hetke pärast ta ilmus jäält kandes käes fergekuulipildujat.

— Nii wõime wõtta wastu päris forraliku lahingu, hüüdsin ma üllatatult.

Waatajin üle paadi. Wärw wajas weel kuimamist.

— Kui homme on päikesepaisteline ilm, siis on wärw täielikult kuivanud, seletas Charly. — Wõime wõi õhtul tõmmata purjed siis üles.

Seletajin poistele, et ka mina oſtjin mitmesu-
guſt warustujt. Nad waataſid üllatanult mulle otja.

— Kuſt ma wõijin teada, et Said kawatſeb meid
warustada. Kuuljin temalt jeda alles jadamas.

Sõitjime linna. Warustuje toimetajine mootor-
paadil tohale. Sõbrad aina juubeldajid. Oli ju
nüüd warustujt juuremal määral kui teegi meid
julges loota.

Kuna meie korraldajine paadis warustujt, kui-
jus Loa oma naise tohale. Ta hakkas walmistama
meile paadi kitjas töögis õhtuſööki. Küpsjema liha
lõhn tõstis meestel tuju.

— Mia, kas teie ei tahaks tulla meiega kaasa?
kõijjin ma pruunilt naiselt.

Mia hakkas juure häälega naerma. Ta heitis
käte ümber Loa piha ja tõendas:

— Ma tahan minna alati sinna, kuhu lähed
Loa. Mina ei taha lahkuda temast mitte kunagi.
Mia armastab teda enam kui oma elu.

Mehed waataſid küſiwalt mu otja.

— Mida arwate teie jelle kohta Loa?

— Ma olen wäga rõõmus, kui härra lubab
Mia tulla minuga kaasa. Meie tahame alati olla
lahutamatud, ſest armastame üksteiſi.

Korraldajine õhtul wäikeſe peo. Charly ja Jeff
awaldajid joowi minna linna, kui nad olid tühjen-
danud juba paar pudelit wiina. Mul polnud põhjuſt
neid keelata.

Mia ei maitſnud wiina. Ta waateſt ma luge-
ſin, et ta palus ka Loat mitte juua. Loa ſiiski tüh-

jendas wiinaga täidetud kruusi peaaegu ühe sõõmuga.

Wiin rannestas loat fiiresti. Ta heitis paadi kõrwale rohule ja uinus heiteliselt. Mia kohendas mantli ta üle ja jäi walwama ta kõrwale.

Talutasin alla pikki jõekallast. Waatasin kõrgel taewawõlwil kiirgawaid tähti. Istusin ühele kaldale uhitud puutüwele. Sões kuuldus ägedat sulinat. Sääal arwatawasti ründas alligaatorite parw.

Lundsin wõitmatut igatjuht Sara järele. Sähwatas pääst läbi mõte: kui minna nüüd farmi ja koputada Sara toa aknale. Mäletasin selgesti tema toa aknaid. Need asusid maja lõunapoolses otsas ja awanesid aeda.

Samas tahtsin ma teha enesele selgeks, et see kawatjus on meeletus. Kuid wõimatu oli panna wastu kiisatusele. Ma otsisin jõe kaldalt üles kanuu ja sõudsin üle jõe. Wähemast autode seisukohast ma wõtsin auto ja käskisin end sõidutada Saidi farmi.

Sinna piiril ma küsisin autojuhilt:

— Palju sõit maksab ?

— Seitse dollarit.

Ma hakkasin sorima oma taskuid, kuid leidsin kõigest raha wiis ja pool dollarit. Hakkasin seepärast tingima autojuhiga, et ta wiiks mu kohale selle raha eest. Wähema puikleamise järele oli autojuht ka sellega nõus.

Peatusime auto metsawahel. Käskisin autojuhti siin oodata vähemalt paar tundi. Siljemalt warajasel loiditul pidin olema ma farmist tagasi.

Maaisipõldude wahel jalutasin ettemaatlikult elumajadele lähemale. Pöörasin maanteelt kõrwale, sest juhuslikult wõis mulle wastu tulla mõni hilisem jalutaja. Tahtsin wältida kõigiga kokkupuutumast.

Aegajalt ma seisatasin ja kuulasin. Mettsast kostis tagasihoidlik ahwide kisa. Säälitses mõni hõlind. Elumajade lähikorrast ei kuulnud ühtki häält. Sääl walitses õine segamatu waikus.

Sõudsin tööliste elamuteni. Silmitsesin tähelepanelikult õut. Üle lageda õue hiilida oli raske. Suundusin paremale ja tehes wäikese kaare pääsesin elumaja piirawa puiestikuni.

Mii puiestik kui ka õu oli piiratud kõrge oksastraadist aiaga. Kõrgeist aiast ülepääsemine näis osutawat wõimatuks. Siilisin puiestikust põldudele wiima kõnniteele. Siin leidus jalgwäraw, kuid see oli lukustatud.

Wõtsin taskust noa ja hakkasin wälja lõikama wärawapostist aasa, mis hoidis finni lukukeele. Kümminutilise töötamise järele andis aas järele ja mul wõimaldus wärawat awada.

Paremat kuulduš samme. Surusin end liidpuituue ja jäin liikumatult seisma. Aeglaselt liginis ööwalmur. Ta oli nähtawasti kuulnud mu samme ja seetõttu waatles uuriwalt ringi.

Mõne meetri kaugusel wärawast pöördus walmur ümber ja kaugenis puiestiku kaugemasse otsa. Ma hingasin kergemalt. Siilisin talle järele.

Mõne meetri kaugusel wärawast walmur pöör-

dus ümber. Toetas ühele puutiwele ja süütas figari. Wõisin selgesti näha tule walgel kortse ta laubal. Haarasin taskust rewolwri ja tõmbasin kuuli rauda.

Suitsetamine pani wana walwuri läkastama. Tugewasti fühides hakkas ta liikuma puiestiku kaugekasse ossa. Ma ootasin kuni ei kostnud enam ta sammude müdinat. Siis hakkasin ma hiilima elumajale lähemale.

Peatusin hetkeks lehtla ees. Kui wari libisejin ma kuulmatult akende alla. Surusin kõrwa vastu Sara toa seina. Pingutades ma kuulsin ta rahulist hingamist. Wõib olla ma ei kuulnud seda tõeliselt ja see oli waid mu ettekujutus.

Koputata aknale oli riskantne. Seda oleks wõinud kuulda teised majaswiibijad. Waatasin läbi akna tupp ja nägin kuuwalgel uinumast Sarat. Ta nägu oli pöördud akna poole. Mustad lokid olid langenud otsale.

Sofistastin:

— Sara!

Dütarlapse õlad währatajid. Ta äigas käega üle näo ja awas silmad. Waatas hetke mulle häämatades otsa. Nähtawasti ta ei suutnud mõista, kas ta näeb mind ilmsi wõi unes.

— Sara! sofistastin ma uuesti, — awa aken!

Ta haaras öömantli ja heitis selle üle õlgade. Müüd alles mõistis, et ma seisn tõesti tema akna taga.

Wärišewate kättega ta awas afna. Ma tõstsin käre märgiks huulile, et ta ei kõneleks waljult.

— Armas, soſistas tema, — kust ja tulid ſiia?

— Tahtſin ſind näha. Ära ole kuri mulle. Ma ei ſaanud teiſiti.

Libiſeſin kuulmatult tuppa. Wõtſin iſtet madalal järil. Sara iſtus mu ette riſtiſjalu waibale.

— Sa ei lähe nüüd ära?

Ma tõuſin ja ſulgeſin afna. Iſtuſin ta kõrwale waibale ja ſuruſin tema tugewaſti rinnale.

Lütarlaps ſules ſilmad. Lüttil ajal meie ei wahtanud ühtki ſõna. Waikides maitſeſime taewaliſt õndſuſt.

— Ma tulen warſti tagaſi, püüdsin ma lohutada teda. — Enne kui ſaabub ſuur wihmaaeg olen jälle ſiin.

Ta awas ſilmad. Surus framplikult end waſtu mu rinda. Ta tugewaſt pigiſtufeſt muutus raſkeſ mul hingamine.

— Ma ei laſe ſind minna, ei laſe, ſoſistas ta mulle kõrwa. — Sa pead alati jääma ſiia. Mul on kangeſti hirm ſu eeſt, kui lahkud.

Libiſtaſin käre üle ta juuſte.

— Meie reis ei ole ſugugi hädaohtlik. Wähe-
malt wiie päewa pärast oleme ſaareſtikus. Rõgu reiji tarwis on meil waruſtuſt küllaldaselt.

Wäljas kuuldus lähinewaid ſamme. Waataſin küſiwalt ta otſa.

— See on walwur. Ta teeb oma tawaliſt ringkäiku.

Paar pisarat woolasid tal üle pale. Kiiresti kui-
watas ta need ja püüdis mulle naeratada.

— Kuid kas sina ei võta ka mind enesega ühes? Ma olen juba küllalt sõitnud merel ja võib olla juudan teile jääl olla ijege kasulik. Ka relwa ma oskan kasutada küllalt hästi. Tapan peaaegu pa-
remini märki kui keegi teine siin.

Raputasin pääd.

— See ei ole võimalik. Meie paat on niivõrd väike, et jääl on ruumi waid neljale isikule. Ja teisiks see teekond pingutab teid ülemäära. Ma ei wõi teid kaasa wõtta sellepärast, et teid armastan.

— Kuid kirjutate mulle?

— See pole ju võimalik. Saar kuhu asume on asustamata. Kuid siiski püüan toimetada kirja lähemasse linna wõi mõnele möödasõitwale laewale.

Ta juudles mind tänulikult. Ulatas siis oma rediküli ja wöttis jäält medaljoni.

— Siin sees on mu pilt. Võta see mu mälestuseks kaasa.

Peitsin medaljoni oma tasku. Wõtsin taskuraamatu wahelt pildi, kus seisin oma ema ja õega koduläwel.

Pilt rõõmustas teda kui väikest last. Ta naeris wallatuna. Pidin hoiatama teda, sest kõrwaltoas magaw õde kergesti wõis kuulda tema naeru.

— Ma kannan alati seda pilti ereseega kaasas, töötas ta mulle. — Kui ei ole sind, siis jutustan pildile.

Sahkumisel saatis ta mind läbi aia. Salgwära-

wal wahetasime wiimase juudluse. Ta libises tagasi aeda. Waatasin kuis kadus ta jale fogu puude warju. Otsesui joobnud tuikusin ma ümber puies-tifu maisipõllule.

Autojuht oli kauase ootamise üle weidi pahane. Ta nõudis minult ootamise eest lisatasu. Et teda rahuldada, sinkisin talle oma pussi, mille olin paari päewa eest ostnud.

Paadi juurde jõudsin alles koidikul. Kabiinist kostis Charly ja Jeffi lallutamist ning naiste filjatusi. Nad olid nähtawasti linnast kaasa toonud paar tütarlast.

Charly märkas mind läbi awatud ukse. Ta wiipas mulle käega:

— Tõime kaks roosi enesega kaasa. Ega sellepä-rast ei maksa pahandada. Kaome nüüd jälle ini-meste hulgast mõneks ajaks ja peame enne tord ka lõbutsema.

— Lõbutsege, sõnasin ma waewalt kuuldawalt.

— Mina olen wäsinud ja heidan magama.

— Kuid joo meiega vähemalt klaas weini.

Ka Jeff ilmus nüüd paadiservale.

— Vähemalt klaas weini, karjus tema. — Sa tule waata ometi millised tütarlapsed meil on ka-asas. Nende päält ei wõimaldu lihtsalt filmi ära pöörata.

Wastu tahtmist astusin ma kabiini. Sää! lebasid kaks joobnud tüdrukut. Nad olid tõesti kaunid.

— Terwis! lallutas üks tütarlastest mulle klaasi tõstes wastu.

Lõstjime kõik klaasid. Tahtsin nüüd lahkuda. Kuid teine tütarlastest hüppas läwele ette.

— Miks teie tahate lahkuda. Kas meie ei meeldi teile?

Järsku liigutusega paiskasin tema tagasi kabiini. Pöördusin weel kord ümber ja sõnasin:

— Kuid pidage meeles poisid, et täna õhtul läheme teele. Seks ajaks peab olema siis kõik korras. Reikthommikul peame algama jälle tööga.

Mia oli uimunud kummardudes üle Loa. Mu jüda muutus härdaks waadates neid kahte looduslast. Tundsin, et teeksin õieti, kui ei võtaks neid kaasa ohtlikule reisile.

Puudutasin taha õlast Maiat. Ohnudes awasta filmad. Mind nähes aga ta tõusis naeratades.

— Ma tahan sinuga kõnelda Mia, sõjistan ma talle.

Õstusime jõe kaldal. Idas koidupunas õhetas taewas. Õõepind wärwus purpurpunaseks.

— Mia, seletasin ma talle, — sinul ei wõimaldu jiski kaasa sõita. Mõtlesin selle asja ümber. Meid ootawad juured raskused ja ohud. Wõib olla on weel parem, kui ka Loa ei sõida kaasa.

— Mina ei karda raskusi ega hädaohte. Olen ju palju wiibinud merel. Ja Loa oleks jüdamest kurb, kui teie teda kaasa ei wõta. Luba, et wähemalt Loa sõidab kaasa, kui ma olen teile reisil tülik. Ma istun siin iga päew ja ootan teie tagasitulekut.

— Kuid sa oled nõus jääma koju?

— Ma teen kõik, mis-härra soowib.

— Sa oled tubli ja vahva tüdruk Mia, ma soovin, et sulle alati oleks elus õnne. Kindlasti ei juhtu Loal reisiril midagi halba. Seepärast võid olla üsna mureta.

Salutasin tagasi paadi juurde. Võtsin jäält mantli ja heitsin jelle kastejetele rohule ligi paati. Püüdsin uimuda mantlil. Kuid uni ei lastunud filmile. Mind segasid Charly ja Jeffi lärmitsemine ning tütarlaste kiljumine. Samas kandusid mõtted Sarale. Lundsini jüdames walusat pigistust.

Olin jüiski lõpuks uinunud. Ärkasin kui päike seisis juba keiktaewas. Loal ja Charly korraldasid purje. Jeff oli mootorpaadil sõitnud linna. Ta toimetas jäält kohale paar waati wärste weega, millega täitsime oma weetagawarad. Köögis aga oli Mia kibedasti ametis. Ta küpjetas jääl meile toite reisiriks.

Shtupoolikul olime jõudnud ettevalmistuse töödega lõpule. Reisi otjustamise alata päikese loojenemisel. Senitaua einetamine ja maitsejine häid weine.

Sadamasse kogunes rahwast meie lahkumist vaatama. Paljud sõitsid mootorpaatidel üle jõe, et lähemalt filmitseda meie paati. Ka sadamakapteni ilmus kohale. Ta oli paadi ümberehitustöödega wäga rahul. Urwas, et paat juudab wastu panna juurematelegi tormidele.

Üldise rahwa juubelduse saatel kaugenesime kaldast. Ma püüdsin filmitseda wastaskaldal asumat

rahwamasji. Uskusin, et Sara wiibib jääl nende hulgas.

Kui möödusime üsna kai äärest, märkasin teda seismas walges kleidis ja kogu hingest lehwitamas meile rätiga. Ma lehwitasin talle wastu.

Sõudsjine kiiresti sadamast wälja, kuna puhus foodne edelatuul. Ei wõimaldunud kauguse tõttu eraldada enam üffikuid isfikuid sadamasilal. Ent Sara ma tundsin fiiski ta walgest rõiwastusest.

Paat tegi pöörde paremale ja samas kadus merekääru taha. Linna kirikute kuplid kiirgasid õhtuse päikese kullas. Rajakad ristlesid juures parwes ümber paadi. Raftsin end aegajalt wette ning mõni neist kihistas naerda.

Ma uurisin kaarti. Kaalusin weel kord sõidusihti, ehkki olin warem juba Charlyga põhjalikult selgitanud selle.

— Tee on 8000 miili pikk? küsis Loo ilmudes mu kõrwale.

— Wõib olla, et on wähe pikem.

— Kardan, et tuleb sadu.

— Millest järeldad seda, Loo.

— Ma tunnen seda. Merel alati ma olen tundnud kerget pistet paremas jalas, kui on liginemas sadu wõi torm. Usun, et homme hakkab sadama, kuid suuremat tormi ei ole loota.

Reškööni seisjis Charly tüüri juures ja Loo walwekorral paadi lael. Mina ja Jess aga puhkajime kabiinis. Reškööl ma asusin tüüri juurde ja Jess asendas Loo.

Enne koitu kattus taewas hallide pilwedega. Pi-
medus muutus väga suureks. Ma ei seletanud
enam paarikümne meetri kauguselegi.

Koidikul langesid esimesed wihmapiijad. Jeff il-
mus mu kõrwale.

— On karta tormi. Kas ja kuuled, kuis tuul wi-
listab purjedes. On oodata suuremat heitlust me-
rega.

— Pihutab weidi wihma ja küll warsti selgineb
jälle taewas.

Sadu ja torm kasvafid üha suuremaks. Lõuna
ajal sadas wihma kui oawarrest. Laew kõikus wõim-
satel laintel pähklifoorena. Charly seisis kulmu
kortsutades mu kõrwal ja waatles wahupäiseid ras-
keid laineid. Ülal fihutasid mustad pilwed. Raage-
mal sulafid need kokku mässawate lainetega.

Jeff ja Loa olid läinud kabiini warjule. Charly
ümises midagi läbi hammaste. Tormi tõttu ei wõi-
maldunud mul kuulda ta sõnu.

Seites pilgu Charlyle ma ehmuftin. Charly
filmad olid pääft wälja tungimas. Ta huulile oli
teffinud kerge waht.

— Sina koer, karjus ta mulle. — Sina wedafid
meid siia merele surema. Kuid meie ei sure, waid
heidame sinu kalade ette.

Ta tahtis kiskuda tüüri mu käest. Algas meele-
heitlik wõitlus. Temal õnnestus lüüa hambaid mu
kõsiwarde. Tundsin kuidas foe weri hakkas nõrguma
mööda kätt alla.

Wõideldes aga ma püüdsin siiski pidada tüüri.

Hüüdsin Jessi ja Loat appa. Väbi tormi aga nad ei võinud kuulda mu hüüdu.

Wõimaldus hetkeks tõugata teda kaugemale. Kui tiiger hüppas ta mulle uuesti kallale. Seejuures aga tabas teda mu rufikahoop otse näkku. Nõõgatades wajus ta põrandale kofku.

Jess ilmus samal hetkel paadilaele. Tal oli otsekohe seisuford selge.

— Ta on sattunud tormi puhul märatsemis-
hoogu juba warem. Tema närwid ei talu tormi.
Kui teenisin temaga „Santa Claral“, siis ta tungis
tormi ajal kallale kaptenile. Kapten Willems oli
wäike kuid tüse mees. Osawa löögiga firutas ta
Charly kohe pikali. Kukkudes wastu reelingut lõi
ta puruks oma pää. Peame ta nüüd köitma finni,
sest ärgates wõib tungida ta meile uuesti kallale.

Ta ruttas kabiini ja tuli jäält Loa seltsis tagasi
kandes köitekra. Nad köitsid Charly käest ja jaluit
ning lohistasid ta siis kabiini.

Tundes nälga ulatafin ma tüüri Loale. Kabiini
astudes kuulsin jäl Charlyt korisemas. Walasin
klaasisse weini ja tõistsin selle ta huulile. Smestades
waatas ta mu otja.

— Päästame köidikud lahti, sõnasin ma
talle. — Sa pead end nüüd mõistlikult ülewal.

— Mis siis oli õieti lahti?

Mõistsin, et ta midagi ei mäletanud möödunud
sündmusest. Mõne sõnaga seletasin talle seda, kuidas
oline kahetsegi heidelnud. Ta raputas uskumatult
pääd.

— Oli see võimalik?

Tühjendasime mõned klaasid weini ning tema meeleolu muutus peagi paremaks.

— Mäletan waid, jutustas tema, — kuidas fuur hirm haaras mind oma võimusesse. Ma tundsin niimõrd hirmu, et hakkasin wäriseva kogu ihust. Ja muust ei mäleta ma enam midagi.

Ah, tühja, naersin mina, — seda võib juhtuda ju meie kõikidega.

See astus kabiini.

— Kas walmistame midagi sooja toitu? küsis ta minult. — Tahaksin meeleldi maitsta wärskelt praetud parti.

— Minupipärast hakka praadima. Ma lähen Charlyga laele ja vaatame säääl ringi.

Ilmad püsivad ilusadena. Puhus meile soodne loodetuul. Negajalt ilmus filmapiirile üksikuid liinaurikuid. Meid märgates kogunesid reisirjad pardale ja lehwitasid meile rättidega.

Wiiendama päewa õhtul hüüdis Loa masti-
otjast:

— Maa!

Hakkasime juubeldama. Reis oli meid kõiki juba tüütanud ja soowisime tunda Ford jälle kindlat maad oma jalgade all.

Charli silmitses pikksilmaga tükk aega saart. Säääl tõusid kõrgele mustad kaljud ja üle nende ulatus filmapiirile palmide latwu.

Silmitsedes saarti ta sõnas:

— See võib olla Cap Roosi saar. Warem on

tegutšenud siin wulkaanid. Mul paistab silma kolm kustumud kraaterit.

Seites pilku kaardile mulle näis, et Cap Roosi saar see siiski ei wõinud olla. Cap Roosi saar pidi asuma enam idas.

— Minu arvates läheneme Tagus-Baile.

— Pigemini siis oleme juba Galapagose saarte külje all.

— Galapagose saartest ei ole üksti nii suur kui see siin.

Ma wõtšin Charlilt pikksilma ja hakkasin omaforda saart lähemalt silmitsema. Tähelepanu mul köitis kustumud wulkaan, mille tipp ulatus ligi pilmedeni. Olin warem kuulnud Albemarle wulkaanist sama nimelisel saarel. Mõned aastad tagasi oli wulkaan olnud weel tegewuses.

— See on Albemarle saar, sõnasin ma ieteadmalt. — Ma olen jelles päris kindel.

— Kas siin elab ka inimesi? päris Jeff.

— Minu arvates mitte. Wähemalt sel ajal kui olid wulkaanid tegewuses, ei elanud siin ühtki inimhinge. Ma ei usu, et neid ka wähepääl on asunud siia elama.

Loa kumnardus üle reelingu. Märkasin kuis ärewusest wärisesid tal õlad. Ta filmad leegitjesid. Kui astusin ta kõrwale hüüdis:

— Näed seda raiakala jääl. Praegu ta tõuseb jälle weepinnale.

Ka Charli ja Jeff silmitsesid põnewalt suurt sähawat kala.

— Ma ei näe jarnast kala mitte esmakordselt, hooples Charly. — Olen warem jarnaseid elukaid jaatnud juba teise ilma. Mendega on woidelda väga kardetaw ja raske. Waadake kõik, milline pift jaba on temal. Saba otjas on tal nöel täis mürki. Znimest tema ründab oma sabaga. Kui tal läheb korda inimest nöelata, siis jureb wiimane niisama tiiresti kui kobra hammustamisest. Ükski arst ei suuda siin midagi teha.

Waatafin küsiwalt Doa otja.

— Kaiakala on väga kardetaw, weel kardetawam kui hai. Tema on tiirem ja wäledam. Waewalt teegi pääseb eluga tema käest.

Doa puudutas mind käewarrest .

— Said, sojistas tema, — neid on juur parw. Kolm haid ujusid paadi kõrwale. Nad wõisid olla wähemalt wiis meetrit pikad. Nende tugewad turjad ferkisid aegajalt üle weepinna.

Charly ruttas kabiini. Säält ilmus ta tagasi kui ehtne mereröömel. Ta oli pistnud juure pussi ja rewolvri wöö waele ning käes hoidis ta wintpüssi.

Sihtis esimesele haile pähe. Laeng tabas hästi. Saawatud elukas hüppas wälkkiirelt weest wälja. Tema wõimsatest löökidest wahutas meri ümberingi. Siis kadus ta jügawikku.

— Kas ja ei taha minna ujuma? küsis Jeff Charlylt.

— Arwad wiist, et kardan?

— Siin pardal kui piis käes, siis muidugi mitte.

Wandudes heitis Charly püsfi põrandale. Pääs-
tis lahti wöö ja fiskus pluuse seljast. Temal näis
olewat kindel tahtmine hüpata merre.

— See siiski ei lähe, sõnas Doa tõsijelt. — Reid
on siin juur kari. Et tapsid ühe neist, seda wihase-
mad on nad praegu.

Mina ei lausunud Charlyle sõnagi. Mõistsin, et
tema wette hüpata ei sõanda, waid ainult praalib.

Neli hai liginesid riwis paadile.

— Süppa nüüd, õrritas Jeff Charlyt. — Torka
puks neile mõnele küljesse.

Charly haaras püsfi ja tulistas. Tema tabas
jällegi hästi paremal ujuwat hiigla haid. Kaerjime
wõidurikkalt, kui wesi wärmus hai werest punaseks.

Kas otjime sobiwa koha randumiseks? küsis Doa.

Päike jaatis wiimiseid kiiri mäeharjale. Mustad
kaljud õhetasid purpurjes kumas. Werew päikesefe-
tas oli poolenisti juba wajunud merepinna taha.

— Dö jaadame mööda siin merel, otjustasin
mina. — Siin oleme meie kindlustatud igasuguste
üllatuste vastu. Tundmatul jaarel aga wõime ker-
gesti sattuda hädaohtu. Meie ei wõi olla jugugi
kindlad sellele, et siin ei elutse mõned metsikud jugu-
harud, kuigi kindlasti tean, et paar aastat tagasi oli
jaar weel täiesti elanikkudest lage. Siiski on targem
waadata ette.

Ristlejime jaare ümber. Panime tähele jaare
käari ja soppa. Ühe käaru juus meie lastjime alla
ankru. Soowitasin poistel heita magama, sest
homme ootab meid juur ja pingutaw töö.

Kellelgi meist aga ei tulnud und filmi. Istusime paadilael ja arutajime homjet tegewust.

— Siin jaarel mõib elutseda ka tiigreid, wäitis Jeff. — See on täiesti võimalik. Kui mina kord jattusin liiniaurik „Barcelona“ hukkumise korral wäifejale jaarele India ranniku lähedal, siis leidisin jääl iga pöösa tagant tiigri.

— Siis oleks nad jind ka kohe ära seedinud.

— Paari päewaga suutjime aga jaare teha murdjatejt pea täiesti puhtaks. Kes weel ellu jäi, need püüdsid elu päästa ujudes naabrujes ajuwatele jaartele.

— Kuule, naeris Charly. — minule kõnelesid ja warem, et jaar ei kubisenud üksi mitte tiigritest, waid ka lendawatejt madudest.

— Sa mine otsi neid, sõnas Jeff japijelt. Ta nähtawasti wihastus Charly pilkamise üle ning siirdus kabiini.

— Mis arwad sina sellest, küsisin ma Loolt.

— Ma ei usu, et jaarel leidub kiskjaid loomi. Saar asub jeks mandrijt liiga kaugele. Ka wähemaid jaari ei leidu kõige lähemas ümbruskonnas. Need kiskjad loomad, mis siin kunagi elutsesid, on arwatawasti kõik hukkunud tulemägede tegewuse läbi.

Kuulmatult libisesid üle paadi juured öölinnud

Kuulmatult libisesid üle päade juured öölinnud.

Saarelt kuuldus aiwati nende kisa.

Loa wajus jügawasje mõttesse. Ta unemes Miasst ja oma kaugejt kodumaast.

— Oled kurb Loa?

— Ei, seletas tahiitlane esawalt. — Looa mõtleb oma kaugele kodumaale.

Läksime Charlyga magama, kuna Looa jäi walmele. Pääle festööd pidi Jeff ajuma walmeforda.

Päikesel tõusul lähenesime kaldale. Mustad kaljud tõusid järskult. Maalepääs näis selle tõttu olemat raske. Lõpuks leidsime käärus madalama kalju, mille otsa ronimine oli võimalik.

Leidsime kaljudel punaseid rüüswähke. Neid oli kümneid tuhandeid. Samuti wäga palju leidus sijalikke.

Meie lähenemisel tõstsid sijalikud uudishimulikult pääd. Nad awasid lõuad ja wahtisid meile pärani filmil otša. Arwatavasti nad kunagi warem polnud näinud inimesi ja ei teadnud seepärast inimesi ka karta.

Minu õlale lendas wäikene laululind. Neist fihas kogu ümbrus ja nende jädistamine kostis kaugele merele. Samas lendas firew laululind Charli heledatele juukstele ja jätkas jääl oma laulu. Waatajime kõike seda kui kummitlust.

Wida kaugele meie liikujame rannalt, seda enam leidus linde. Nende pesi ajetses pea igal sammul. Siin oli suuremaid merilinde, igat seltsi kajakaid, parte, neppe ja teisi. Kuid kõige enam oli wäikesi laululinde.

Gemal paistis roheline maapind. Sääle meie märkasime jalgrada. See wiis alla mereranda. Kaljusel pinnal oli raske jalgrajal eraldada üfjuid

jälgi. Selles olime aga kõik weendunud, et jalgrada polnud inimeste tallatud.

Tõuseme üles mäkke, tegin ma kaasklastele ettepaneku. — Säält võimaldub meil heita pilku kogu saarele.

Jeff oli märkanud rannal punaseid, kollaseid, rohelisi, siniseid ja muus värvis sätendavaid ringe.

Meie ees jooksis ta kohale. Raitalt põiklebid linnud ta eest kõrvale. Kardid hakkasid karjuma. Nad olid pahased selle üle, et neid segati.

Moodustused võrratud koralliringid. Ma olin varem näinud korallisaarestikke, kuid sarnaseid uhkeid värve polnud ma kuskil varem silmanud.

— Siit mõtame midagi enesele kaasa, otsustas Charly. — Uhke, kui kinkida tütarlapselle sarnane mürafas.

Tema murdis tüki punasest koralliringist lahti ja pistis selle oma tasku.

— Tuleme jia niikuinii hiljem tagasi, seletasin ma poistele. — Kõigepäält püüame ronida üles mäele.

Peaaegu vastu tahtmist järgnesid nad mulle. Kaljune pind oli jalgade all tuline. Sigi kleepis meil rõivad ihule. Kõõpasime kaasaolevatest pudelitest weini, et end vähe karastada.

— Oleks ometi tuulki, hädaldas Charly. — Nii küpseme kui loogid pannil.

— Kui pääsime üles mäenõlvakule, siis on meil mahti puhata palmide all. Seniks aga peame pingutama.

— Kas ei ole lähikorras mõnda allikat? päris Jeff. Ta oli tühjendanud juba oma weinipudeli ja tundis janu.

Loa vaatles uurivalt ringi.. Ta haistis sõormeid wabistades.

— Ma usun, et allikaid waemalt siin leidub. Võib olla asub allikas selle järsu kalju nõlwaku all.

Tahitlane wiipas kõrgele mustale kaljule, mis terkis meist paremal.

— Arwate.

— Ma usun seda.

Charly wöttis püssi õlalt. Ta tahtis tulistada ihte parti.

Panin käre feelwalt ta õlale.

— See ei lähe. Meie ei tapa enne ühtki lindu, kui siirdume tagasi paadi juurde.

Waivides liikusime meie kalju suunas. Sinnupesti leidus igal sammul. Manitsefin mehi, et nad ei tallaks puruks pesti.

Siin leidus kuiwanud allika ase. Waatasime pettunult üksteise otša.

— Läheme tagasi paati, otjustas Jeff. — Mina ei suuda lihtsalt enam seista jalul.

— Sama hästi wõime ronida mäeharjale ka õhtupoolikul, kui päike on laskunud madalamale.

— Minge tagasi, kes tahab, sõnasin ma pahafelt. — Mina ronin siis üksi edasi.

— Mina tulen kaasa, tähendas Loa mu kõrwal.

— Sää, siis läheme kahesesi.

Charly ja Jeffil oli siiski piinlik pöörata tagasi. Sõnalauzumata järgnesid nad mulle. Mõistfin, et mõlemad mehed on vihased.

Ühe kaljuserwa juures leidmine warju kõrwatavate päikesekiirte eest. Puhkamine jääl ligikorda pool tundi.

Mäkke tõus oli raskem kui seda kujutasin. Särjul tõusid mustad laawaga kaetud kaljuseinad. Päike oli paistnud nad nii kuumaks, et ei wõinud puudutada neid palja käega.

Pidime teineford tegema pikema ringi enne kui leidmine jälle enam astmelise ja wähem järsu koha, kus wõimaldus jätkata ronimist. Reegi meist ei wähetanud sõnagi. Minult Charly wandus tasakesi oma ette.

Ronides wõrdlemisi järsul kaljul lõi Jeff mu ees käed ülepää kokku. Ta langes alla. Sain haarata kinni weel ta kumehiilust ja päästsin seega teda kurnistiku langemise eest.

Loa astus mulle appi. Ta wõttis kiiresti oma pudeli ja walas jäält rõned tilgad weini Jeffi huultele.

— Ta on saanud päikese piste, seletas Loa.
— Meie peame tema toimetama otsekohhe warjulisse kohta. Muidu on temaga luju halb.

Sakkasime kiirustama nüüd mööda mäekülge alla. Kordamööda Loaga kandsime teadwuse kaotanud Jeffi. Kaljuserwadeft allalaskumisel nõudis see suuremat pingutust, sest waewalt leidis siin astet, kus jalg oleks leidnud toetust.

hõudes tagasi päikese eest varjatud kuiwanud allika kohale asetasin Jessi kaljule. Loo avas ta huuled ja walas wiimase tilga omast weiniist haige suhu. Pani kõrwa Jessi rinnale ja kuulas tähelepanelikult.

— Süda töötab tal korralikult. Pea ärkab ta jälle teadmussele.

Kaljul kaswas üffituid aaloele jarnanewaid pöösaid. Loo murdis neist üffituid lehti ja õõrus lehed näppude wahel puruks. Puruks õõrutud lehtede mahlagaga niisutas ta haige laupa.

Kui see aga ei awitanud, õõrus tema rohakas-kollase taimemahlagaga üle ka haige rinna. Waatafime Charlyga waitides tema tegewust.

Smestades awas Jessi silmad. Ujas enese istukile ja firus:

— See fiin on ju püüsti põrgu. Kas kellelgi ei ole tilka weini?

— Warsti oleme laewal, jääl saab weini.

— Mul on keel otse kuiwanud juulakke.

Jess suutis liikuda nüüd omal jalal. Loo tahtis teda toetada, kuid seda iirlane ei soowinud.

Meie paadi olid okupeerinud linnud. Sääal istujid külgekülje kõrwal kajakad ja teisi lugematuid linde.

Kui astufime paadile mõtlesid linnud meile wae-walt ruumi anda. Pidime neid tõufama kõrwale, et pääseda kabiini. Walasime waadist weini. Igauks meist tühjendas ainsa sõõnuga kruusi.

— Peame hoidma weini niuwõrt kokku kui wõimalik, sõnasin ma kaaslastele. — Sellest wõib olla

oleneb meie satus. Zoogimesi on meil otjas ja kas
leiamet siit weeallika, see on alles teadmata.

— Enne meie siit siiski ei liigu, kui oleme leid-
nud wett, seletas Charly.

Ma noogutasin nõus olles pääd.

— Enne ei wõimaldu meil siit lahutada, wasta-
sin ma nõus olles, — oleme meeletud kui läheme
tühjade waatidega merele.

Jäime roidununa lebama igaüks oma koitule.
Ma ärkasin alles õhtul, mil järased taewas juba ük-
sifud tähed. Kaaslasted istusid ümber laua ja sõid.
Lundes terawat nälga asusin ma nende kõrwale.

Waagnal auras linnuliha. Charly oli wahepääl
tapnud paar parti.

— Olets waid joogiwett, urises Charly, — siis
wõiks ju siin weel kuidagi leppida. Ugatahes jõogi
pärast ei tarwitseks tunda muret. Siruta waid käsi
wälja ja nabi finni niipalju raswaseid parte, kui
süda soowib.

— Küll homme leiamet ka wett, lohutasin ma
teda. — Riipea kui loidab algame saarel mätku.

Paat wärikses tugewast tõukest. Duanõud lange-
sid kolisedes põrandale. Waatasime imestades üks-
teise otja. Ohmununa sosistas Doa:

— See on kraake!

— Mis sa ütlesid? küsisin mina, kuna ma hästi
ei kuulnud tema sosistamist.

Märkasin ärewusest wärisemas Doa käsi. Tema
mustadest filmadest peegeldus suur hirm.

— Kus, Doa? Kus on kraake?

— Taja, jõustas Loo, — jää!

Loo wiipas käega. Meie waatasime merele, kuid ei silmanud jää midagi.

— Mis ja unistad, pahandas Charly, — jää ei ole ju midagi näha.

Tõuge kordus jällegi. Jeff, kes oli seisnud ka-
biini uktsel, paiskus juure hooga vastu lauda.

Loo tõstis hoiatawalt käe.

— Kas teie ei kuule? Kuulake nüüd!

Kirudes ajas Jeff enese jalule. Ta oli kuffumi-
sest weidi uimane ja pidi toetuma seina najale.

Astusime Loo järel paadi laele. Silmitšesime
tähelepanelikult merd. Charly muigas:

— Mis, kurat, sõnas tema waljult — pime
hai jooksis ninaga vastu laewa ja meie seisame
nüüd siin kui nufud.

Kalda poolt kostis tajaht julistamist. Pimeduse
tõttu ei wõinud meie enam kaugemale seletada mere-
pinda.

— Kas wõime walgustada merd? pöördusin
Loo poole.

— Wõib, kuid peame olema seejuures ettewaat-
likud.

Charly ruttas oma juure taskulambi järele. Ta
walgustas sellega merd paadi lähemast ümbrusest.

Paadi nina tabas jällegi tugew tõuge. Üsna
paadinina juures märkasime nüüd kõik suurt halli-
kasrohelist fosforist särawat laiku. Loo andis Char-
lyle märku, et wiimane kustutaks oma lambi. Fos-
fornane laik ajus aeglaselt paadi külje alla. Jälgi-

jime kõit hinge finnipidades. Siis kadus jõeõrjäära. Arwatawasti juteldus elufas wee alla.

Uigi tund aega seisime liifumatult paadiserwal. Keegi meist ei mõelnud magamisele. Charly oli heitnud püsji üle öla, nagu kawatseks ta tulistada jeda jalapärast elufat.

— Ka tuhat meest ei tee jellele hiigelwähjale midagi. Tema sõrad on enam kui 15 meetrit pitad ja need on nii tugewad, et ta wõib wabalt puruks pigistada kookuspähkli.

Meil jooksid jeda kuuldes külmarärinad üle selja. Mõistjine, et wähjal tarwitseks teha waid üksainus liigutus ja meie puhkajine oma paadiga merepõhjas.

— Kui olin weel poisitene, jutustas Loa, — siis tulid kord minu todujaarele walged mehed. Nad olid finni püüdnud ühe sarnase elufa. Walged mehed uskusid, et kraake olid jurmanud nende kuulid. Kettide ja traktorite abil nad situtasid elufa merest maale. Parajasti kui hiigelwähja pildistati hakkas wiimane ennast jälle liigutama. Ühe sõraga haaras ta finni palmist ja murdis jelle maha kui rohufõrre.

Loa laiutas käsi.

— See palm oli nii jäme, kuid purunes siiski kui pilbas. Wihane elufas hakkas nüüd liifuma mere poole. Ta wedas enesega kaasa mere jügawusjega mõlemad traktorid. Walged mehed ei saanud mahi midagi ette wõtta, kui ta oli juba ühes traktoritega kadunud lainetesje.

— Tungib tema ka wees inimestele kallak: uuris ehmunud Jeff.

— Kraake on väga werejanuline. Kõik hääd wainud kaitsku meid tema eest.

Saar tundi enne loitu heitjime puhkama. Loo jäi walwele. Ta lubas meid äratada päikese tõusul

Suur hai ujus ümber laewa, kui hommikul ilmusime Loo äratuse pääle laewalaele.

— Härra, sõnas Loo mulle tõsiselt, — lubage, et ma tapan selle eluka. Ta oli heitnud järgi selja- ja hoidis käes wahedat pussi.

— See siiski ei lähe Loo, sõnasin mina feelawalt. — Meie kõik usume, et sa oled wahwa pois ja wõidad hai, kuid praegu pole haiga wõitlemiseks aega. Meie peame kiirustama saarele. Päike tõuseb kiirelt kõrgemale.

Charly tulistas haid. Merehiiglane kadus wee alla. Kui tema fertis uuesti pääle wett oli mere-eluka juu awatud. Nähtawasti hakkas ta heitma hinge.

Lugematude lindude häälitsemine saarel täitis õhku. Sarnast suurejoonelist kontserti polnud meist keegi warem kuulnud. Nii mõnigi kord jäin ma peatuma, et paremini kuulda lindude häälitsemist.

Teekond edenes nüüd kiiremini kui eile. Charly ja Jeff wilistafid wanu ja kulunud shlaagereid. Neil näis tuju olevat ütlemata hää.

Boolel teel tegime wäikese peatuse. Wõtjime hommikueinet. Jeff haaras ühel siialikul sabast

finni, kes oli roninud ta põlwele. Loo:u ehmus sel-
lest ja lõi hambad Jessi säärede.

— Need loomad on mürgised, seletas Loo. Ta
kummardus üle Jessi jala ja imes mürgi värskelt
haawat wälja.

— On nad tõesti mürgised? küsijin ma usku-
matult.

— Kende mürk mõjub surmawalt ainult haru-
fordsetel juhustel. Kuid jalg võib paistetada rän-
galt üles ja takistada käimist.

Reikthommiks jõudsin mäeharjale. Siit awa-
nes juurepärase waade üle fogu saare. Põhjapoolne
saare oja näis kaetud põlismetsaga. Kisteldes ümber
saare polnud meie seda märganud, sest mäehelikud
olid warjanud meie eest metsa.

— Meie oleme päästetud, kirjus Charly, — kus
on mets, jääb leidub ka allikaid. Meie lõikide silmad
lõid järema. Peatamatult hakkasime liituma alla
metsa.

Kaugusest kuuldus sammude müdinat. Loo aje-
tas kõrwa wastu maad.

— Mõh, mis? pärisime meie.

— Läheneb juurem kari loomi, seletas Loo.
Kad lähinewad otse meie sibilis.

Jäime uudishimulikult seisima. Järgmisel mo-
mendil tormas meist mööda suur kari metsituid ho-
buseid ja eesleid. Waatasime jahmatades neile jä-
rele.

— Mis sa ütled selle kohta? päris Charly mi-
nult.

— Nähtawasti on inimesed kord juba warem
randunud siia. Wõib olla oli siin omal ajal isegi
korralik asundus.

— Mina jeda ei usu, seletas Jeff iseteadlikult.
— Need loomad on siia toonud kindlasti mererööv-
lid. Siin rannal on nad rööwinud paljaks mõne
laewa, kus leidus ka koduloomi.

Lõunaks jõudsi mees metsa serwale. Meie ees tõi-
tis kõrge troopikamets. Kõrgete puude wahel võimi-
sid wäänkaswud. Selle tõttu oli metsa pääsemine
raske.

Maapind metsa serwal muutus sawiseks. Sawi-
sest pinnast woolas välja künneid allikaid. Kum-
mardasime üle nende ja kustutasime oma janu.

Lindude laulu sekk kostis nüüd ka ahwide kisa.
Need kogunesid karjas lähematele puudele ja jälgi-
sid igat meie liigutust.

— Tiiger, hüüdis Jeff. Ta wiipas paremale.
Sääl olewat ka näinud hiilimas troopikametsade
kardetawamat kiskjat.

Saarasime kõik õlast püssid. Padrikus jäi kõik
waitseks.

— Sirmul on suured filmad, naeris Charly.
— Wõib olla ronis sääl mõni ahwipoeg.

Siirdusime uuesti lagedale päikeselt warjatud
kohale.

— Kuluks nüüd valmistada lõunat, arwas
Jeff. Ta wiipas meie ees asuwale pardikarjale.

Loa surmas ainsa lasuga kolm lindu. Ma 1887

Seffiga metsa ja ottsime sääl kuiwanud puu, mille raidusime maha tule süüteks.

— Kui kõrgel meie asume praegu merepinnast? hüwitus Charly.

— Minu arwates vähemalt 2500 meetri kõrgusel.

— Põhja poole langede kallast hoopis aeglase-
malt madalamaks. Saar on tegelikult hoopis suu-
rem, kui meie seda algul arwasime.

Mulle tulid meele Robinsoni lood, mida ma poi-
tseksena olin lugenud suure waimustusega. Seejuu-
res ma olin unistanud seiklustest üksikul saarel.
Nüüd oli see unistus täitunud, kuid ma ei olnud
selle üle mitte eriti õnnelik.

Otsustasime öö saata mööda metsa serwal. Som-
mitul tahtsime jätkata matka läbi metsa. Randsiime
suuremal hulgal kuivi puid kokku, et neist jätkuks
põlemiseks kogu öö. Seitsime alla tuult otse tule
lähedale magama. Nii aitas suits eemale peletada
moskiitode parwi:

Sellest oli aga vähem abi kui lootsiime. Ruge-
matud söödikud ei lastnud meid uinuda niipea.
Minult loo maas rahulikult. Alles pääle keskööd
jäin ka mina, Charly ja Jeff magama.

Läbi raske une ma kuulsin kuis keegi raputas
mind tase õlast. Wälkkiirelt pöördusin ma ümber.
Nägin seismas oma ees Loat.

Tema andis mulle märku, et ma järgneksin
talle. Alles tule juurest sedawõrt kaugel, et pol-

nud enam karta magajate ärkamist meie jutukõmina
pääle tähendas Loo:

— Kuulsin maaaluseid tõukeid . . . ja ma kar-
dan, et kustunud tulimägi algab uuesti tegemist.

— Kuulsid maaaluseid tõukeid?

— Särgnesid kaks tõuget üksteisele. Ma kar-
dan kõige halvemat. Peakime wiist äratama otse-
kohe kaaslased ja kiirustama randa. Võib olla on
hommikul see juba hilja.

Salutades piki metsääärt wiipas tema puudele.

— Waadake, siin ei ole näha enam ühtki lindu
ega looma. Kõik on loomusunniliselt põgenenud
saare kaugemale serwale. Sa miks jooksid meile
wastu eile suure kiirusega metsshobused ja eeslid?
Küll ka nemad tundsid hädaohu lähinemist.

— Kuid mida teeme ilma weeta ulgumerel?

Loo toetas mõttes murdunud puutiwele. Wi-
meduses kiirgasid temal filmad kui kassil.

— Särra, sõnas ta paari hetke pärast, — ma
jooksin paadi juurde ja toon säält wähema weenõu
kaasa.

— Teie ei jõua enne keskpäewa tagasi.

— Ma olen warsti tagasi pääle päikese tõusu.
Ma tean nüüd, kust pääsen kõige otsemat teed
randa.

Weel enne kui ma suutsin wastata temale oli ta
kadunud mu kõrvalt öösse. Kuulsin tema sammude
müdinat kaljunõlwakul.

Pöördusin tagasi tule juurde. Seitsin puid

tulele. Sädemed paiskusid sest kõrgele ja lendasid ligi põliste puude latwadeni.

Wäsimusest wajasid filmad finni. Seitsin pikutama sõprade kõrwale. Kerge tuulepuhang rõhus suitsu ligi maad meie juunas. Paks suits pani mind weidi läkastama. Selle eest aga ei salwanud moskiitod. PAGESID need werejänulijed jõodifud suitsu eest.

Piinas mind õudne unenägu. Nägin kuis saare matjid oma alla kõrged laawawood. Tulekeeled lendasid kõrgele wastu taewast. Kostis hirmus mürin ja pragin. Meie olime oma paadiga põgenenud merele. Na meri kees maaaluste tõugete mõjul. Dotasime täis hirmu momenti, mil murdlained fisuwad meid meresügawikku. Siis korraga ma nägin kaldal jooksmas walges kleidis Sarat. Tema ringutas meeleheites käsi. Ma tahtjin kiirustada temale appi. Kuid lained tõrjusid meie paadi rannast järjeft kaugemale. Hüppasin siis tormisesse merde, et ujuda rannale. Samas fertis mu kõrwale hiigelfraake ja firutas oma sõra mu järele. Leidjin, et nüüd ei ole enam pääsu. Kirjusin seepärast hirmuga.

Charly hüüdis midagi. Awasin imestades filmad. Walitses weel täielik öö. Polnud märgata taewasferwal koidupuna.

— Mis sul on? naeris Charly, — et karjud unes.

Ma hüppasin jalule ja hakkasin waifides kohen-

dama tuld. Polnud tahtmist jutustada sõpradele oma unenägu.

— Suits hakkas meil matma hingamiist, seletas Charly, — ja sellest need unenäod sündisidki. Ka mina nägin und ja ärkasin selle pääle.

— Mida ja nägid?

— Nägin, et kogu saar oli täis tuld. See jääl oli hakanud jälle keema.

Lema wiipas tuleme juunas.

— Seepärast aga ei maksja olla ebauusklik, jätkas tema seletamiist, — see unenägu oli waid suitsust. Paks ja tuline suits tegi hingamise raskeks ning seepärast nägingi sarnast weidrat und. Kord olin ma jäänud laewalael magades tugewa saju kätte. Wihm leotas mu riided läbi märjaks. Ja siis nägin ma unes, et wajun merepõhja kui raske kiwi.

Nüüd märkas tema Loo puudumist.

— Kus on Loo? Pois on läinud metsja?

— Ta läks paadi juure, et tuua säält weelähfrit kaasa.

Meie kõneluse pääle wirgus unest ka Jeff. Jutustasin neile ettewaatlikult maaalusest tõusest, mida Loo öösel pani tähele. Jeff tahtis otsekohe fiirustada tagasi randa ja jõita merele. Suure waewaga suutsin talle wiimaks selgeks teha, et enne meil ei võimaldu siiski rannast lahkuda, kui oleme muretjenud wärsket wett paati. Riipea kui täidame Loo weelähfri siirdume randa.

Päikese tõusul läksime alla allikate juure endid

pejema. Külm wesi karastas. Tundfime end jelle järele wärsketena ja wäljapuhanutena.

Shtusöögijt oli meil jäänud järele paar parti. Jeff soojendas neid tulel.

— Aga kuhu on jäänud siit need linnufarjad? imestas Charly, kes nähtawasti tahtis tulistada mõnda lindu, et hankida lija hommituföögiks.

— Märkad ja siis nüüd alles nende puudumijt? küsijin mina. — Linnud ja loomad on arwatawasti kõit kuhjunud nüüd jaare kaugemale rannikule. Tulemäe wahelduw tegewus on muutnud nad ette- waatlikuks.

Loa jõudis tagasi meie eine ajal. Tema oli soo- ritanud teekonna kiiremini kui ma jeda uskusin. Märkime kiiresti paljaks pardikondid. Loa täitis lähfri weega ja hakkasime matka paadi juure.

Ilm kujunes palawamaks kui eelmistel päewa- del. Tuba keshommikul tõusis kuumus warjulistel kohtades üle 45 kraadi. Keshpäewal aga pidi sel- lega arwestades kuumus tõusma kuni 60 kraadile.

Megajalt heitsime mureliku pilgu kraaterile. Jeff ja Chaely olid unustanud oma tawalise lobi- jemiise. Girm kõitis nende keele.

Loa ruttas meie ees jarnase hooga, et pidime fogu jõu kofku wõtma temale järele jõudmiseks. Ma kartsin Jeffi eest. Kergesti mõis tema jällegi jaada päikese piste. Seepärast ma käskisin teda iga paarikümne minuti järele karastada end wärste külma weega.

Enne lõunat jõudfime randa. Parajasti astufi-

me paadile kui saarelt kostis tugew mürin. Meie liifmed kangestusid. Loo karjus:

— Kiiremini ometi, kiiremini!

Siivasime kiiresti antru. Tuul puudus täielikult ja selle tõttu oli raske eemalduda rannast. Charly ja Loo hakkasid jõudma meeleheitlikult. Mina aga asusin tüüri juure.

Samas kostis uus mürin. See oli võimsam kui eelmine. Araateri avausest torkis üles tume suitsupilv. Neglaselt hakkas suits hajuma üle saare.

Charly ja Loo pingutasid. Jõudsime kaldalt juba paarisaja meetri kaugusele. Ma muutusin juba rahulikumaks. Olime nüüd vähemalt päästetud laavavoogude üleujutusest. Kui tulemäe tegevuse alustamisega käib kaasas maavärise mine, siis oleme muidugi paratamatult kadunud. Kuid maavärise mine võimalusse ma ei uskunud.

Wulkaanilt kuulus hulumiist. Kostis päratu üürgamine, nagu töötaks mitu tuletõrje sireeni. Pea aga hulgumine muutus laiaks kohinaks. Sirmsa praginaga torkisid üles tulekeeled. Need paiskusid kuni 500 meetri kõrgusele.

Tummalt jälgisime looduswõimude võimsat mängu. Särnesid paar maaalust tõuget, mis panid timgewalt lainetama merepinna. Tulega segamini paiskus taewasesse kõrgusesse kuuma tuhka ja mattis laialt ümbruse oma alla. Tuhk põletas meie käsi ja kaela. Põlku ei võimaldunud tõsta enam üles. Loo langes põlwili ja palwetas juure hää-

lega oma jumalate poole. Ka Jeff lõi palwetades ristimärki rinna ette.

Kuuldus teema laavamassi kohisemist. Laavamass hakkas otsaga arwatawasti jõudma juba merre.

— Sõudke, karjusin ma Loale ja Charlyle. Anna Loa aga palwetades ei märkanud mu hüüdu kiskusin tema käest mõla ning hakkasin ise sõudma kogu hingeist. Pidime jõudma kaldast võimalikult kaugemale. Praegu mõisid weel muutuda hädaohtlikuks meile ka merre tungiwad laawatwood.

Meri hakkas kordkorralt tugewamini lainetama. Murdlained ähwardasid meie paati heita kaldale. Ususin uuesti tüüri juure, et hoida paadina vastu wahupäiseid laineid.

Tuhasadu muutus kordkorralt tugewamaks. Tulikuum tuhk ähwardas jüüdata paadilae. Tegin Charlyle korralduse walwata hoolega selle järele, et tuhk ei jüütaks laewa.

Wesi ranna lähikorras hakkas teema ja kohisema. Nähtawasti olid laawatwood juba jõudnud otsaga rannikule. Kaugemal lendasid määratud lindude parwed. Kartsin, et nad liginewad paadile. Määratu linnuparw oleks mõinud hufutada paadi.

Singamine muutus mõimatuks. Kuum tuhk tõrmetas sõormeid. Silmaripsmed ja kulmud tõrbesid. Jeff oli langenud kummargile paadilaele ja kaotanud teadwuse.

Kohistasin jäält ta kabiini. Walasin tema lau-

bale wiina ja hõõrusin lenikaua, kui ta uuesti
awas filmad. Loo aga oli wahepääl end jälle kogu-
nud ning püsis wapralt tüüri juures.

Tõmbasime wihmamantlid selga. Nii olime
enam kaitstud tulise tuha eest. Raskelt weeresid
murdlained. Teinekord löid lained üle paadi.
Pidime framplikult finni hoidma mastikõitest, sest
muidu oleks lained meid pühkinud merre.

Shtuks suutsume saarest triiwida umbes paari
kilomeetri kaugusele. Olime nüüd wäljas kuuma
tuha sajupiirkonnast. Ka murdlained ei olnud siin
enam nii tuqewad kui ranna juures. Olime nüüd
esialgu ohlikust piirkonnast wäljas.

Sõ saabudes pakkus tulemägi juurepärase pildi.
Ligi särawate tähtedeni wilkusid pilkases öös tule-
keeled. Kaljudel kiirgas wastu tulepaistel aurum-
laama. Meres aga peegeldusid tulekeeled mitme-
kordselt wastu ja moodustasid kauni unustamata
pildi.

— Kas laseme ankrud alla? küsis Loo. — Wõi
jätkame sõitu.

— Lase siiski ankur merre, tähendasin ma
Looale. — Kaalume hommikul, kuhu wõtta suund.
Wõi randume uuesti saarele.

Charly kadus kabiini Seffi juurde. Näime
Looaga kahekesi kogu ööks laewale. Ma ei suutnud
filmi pöörata tulekeeltelt. Sarnast wõimast ja nii
ilusat loodusewõimude mängu polnud mul kunagi
warem wõimaldunud näha.

Uigi keskööd kostsid kaks tugewat maaalust tõuget. Nüüd kerkisid weelgi kõrgemale tuleleegid. Minu arwates paiskusid leegid kuni 700 meetri kõrgusele.

Loa hakkas tase nutma. Ma panid käe tema juuksele ja püüdsin teda rahustada.

— Kui ma suren, kaebas tema, — kes hoolitseb siis Mia eest. Mia tunneb siis nälga ja keegi ei ulata temale tükki leiba.

— Loa, mina hoolitsen tema eest. Sa kui see mul ei ole võimalik, siis kirjutan mina Saidile. Said annab Miale tööd ja leiba.

— Kas Said tõesti halastab tema pääle?

— Kui mina seda soowin, siis tema teeb seda.

Nüüd nuttis ja naeris Loa läbisegamini rõõmu pärast. Ta haaras mu käed ja tahtis neid juudelda. Seda ma aga temal ei lubanud.

— Mine magama Loa, käskisin ma teda. — Sa pead magama, sest muidu jääd sa nõrgaks.

— Kuid ma tahan jääda härra seltsi.

— Mäga mõned tunnid ja tule asenda siis siin mind.

Sõnakuulelikult kadus tema kabiini, kust kuulus Charly ja Jeffi norskamist. Ma wõtsin märkmiku ja hakkasin Sarale kirjutama kirja. Püüdsin talle anda võimalikult üksikasjaliku pildi tänasest ööst. Kuid ma ei suutnud seda kõike küllalt selgesti kirjeldada. Polnud ju mina sündinud kirjaniikuks.

Mõtted hajusid laiali. Surusin märkmiku ja

fullepää uuesti tasku. Kerge hirm waldas mind Sara pärast. Oli temaga juhtunud midagi halba, et nägin täna öösel unes teda walges rõivas? Wanarahwas ju tähendas, et kui kedagi näha unes walges rõivastuses, siis on oodata sel inimesel õnnetust.

Charly ilmus paadilaele. Ta tuifus tugewasti jalul. Nähtawasti oli tema tühjendanud weiniwaati.

— Mis meie siin istume? küsis ta mürgiselt, — pigem wõiksin hiuwata ankru ja jätkata sõitu. Wiimaks laseme endid siin weel elawalt ära praadida.

— Dotame hommikuni, siis kaalume kuhu mõtta suund.

— Sõidame otse loodesse. Sääl asub meie saar. Hiljemalt 20 tunni pärast oleme meie sihil.

Kuuldes meie kõnelust awas Jeff kabiiniukse. Ka tema waarum kõnnak näitas, et tema oli tühjendanud koos Charlyga weiniwaati.

— Tõmbame aga purjed üles, kiljus Jeff oma peene häälega. — Shtuks siis wõime randuda juba omal saarel.

Mul oli poiste nõudmine üsna meele järele. Polnud ju mõtet kauem siin seista ja istuda. Kas alata sõitu nüüd otsekohe wõi hommikul, see oli aga tõepoolest täiesti ükskõik.

Hiuwamine ankru. Charly ja Jeff korraldasid purjed korda. Wähe hiljem libises meie paat loode suunas.

Tasfulambi walgujel uurisin Charlyga kaarti. Nordforralt jõudsi me kindlamini weendumusele, et peidetud waranduste saar asub umbes 50 miili kaugusel. See oli kõige loodepoolne saar jünnes saarte rühmas. Kaardile oli märgitud saar „Quieta Suenno“ nime all.

Nordforralt kaugenes kohisew tulimägi. Uhte pilt tulimäest paistis meile kuni hommikuni filma. Siis kadus saar tulemäega filmapiirilt. Minult tugew suitsupilw märkis meile weel saare asukohta.

Loa ärkas hommikul, mil päite seisib juba kõrgel taewawõlwil. Wäsinud ilme oli kadunud temal näost.

— Säält ligineb laew, tähendab tema wiibates lõunasse. Ma filmitsejin pikfilmaga ja nägin tõepoolest filmapiiril laewa suitsu.

— Laew näib liginemat meie juunas, tähendajin ma oma kaaslastele.

— Meil ei tarwitse laewaga kokku puutuda, otjustas Charly. — Mida meie neilt wajame? Küll aga teab siis terve maailm, et oleme jün waranduste jahil.

Lõunapaitu kerkis filmapiirile lääneist finini pilw. See kuulutas äikest ja tormi. Loa muutus murelikuks. Tema tundis lõunamerede tujusid ja iseloomu meist kõige parimini.

— Tuleb tšüklon, sõnas ta mulle tõsiselt. — Mitaks kõik hääd waimud meid, et jõuaksime enne saarele. Waewalt juudab meie paat panna wastu ägedale tšüklonile.

Tuul muutus kõrdkõrralt vähemaks. Paat liikus edasi väga aeglaselt. Seda kiiremini hakkas aga kerkima kõrgele tume pilweweer.

Juba õhtu eel muutus ilm pimedaks. Loaronis masti otja, et jäält filmitseda weewälja.

— Saar! karjus tema, — jaar asub loodes.

See andis meile uut julgust. Ma asusin Charlyga mõlade juure. Seitšime järgid seljast ja sõudšime kogu jõust. Kui pidime seijatama hetkeks hinge tõmbamiseks, siis asetasiid meid Jeff ja Loa.

Kauguses kuuldus äkise kõminat. Pikse jahwatused walgustasiid tumedat merd.

— Wõtame purjed maha, tähendasiin mina Charlyle, — siis juudame vähemalt ešialgu panna wastu tormi wintšutustele.

Tõõtasiime palawliku kiirusega. Ei kulunud kuummet minutitki purjede maha wõtmiseks. Asetasiime igaiiks päästewööd wööle, et olla walmis igasuguse üllatuse wastu.

Charly filmitses pikkfilmaga merd. Ta otšis laewa. Kuid wiimase suitsu ei puutunud enam filma. Arwatawasti oli laew muutnud oma sihti, et wältida tormi piirkonda.

— Olesšime teinud siiski targasti, tähendas Charly, — kui olesšime wõtnud kurši laewale. Suurel ookeaniaurikul poleks meil tarwitšenud karta tormi.

— Ära mine memmeks, lausufin ma pahaselt Charlyle. — Sa pead end niimoodi ülal, nagu wiibitšid esimešt korda merel.

Pea algas pilkane öö. Ei võimaldunud näha üegi paari jammu kaugusele. Sõudsjame waheldamisi. Agedad pifjetärgatused, mis walgustasid pilkajt ööd panid meil joontes tarduma were.

Olin warem näinud mitmelgi forral äikeft Lõunamail, kuid kunagi ei olnud pihne mul tundunud nii kohutawana kui nüüd. Pifjelöögid järgnesid wahenditult üksteisele. Kogu taewas näis olewat täis tuld.

Langesid esimesed harwad wihmapiiwad. Kerge tuul pani meie ümber lainetama mere. Gemalt aga kostis juba tormi wõimsat kohinat.

— Seome endid masti külge kinni, andis Jeff nõu, — muidu pühivad esimesed lained meid pardalt.

— See ei lähe, wäitis Loo. — Mina jään tüüri juure. Teie kõik aga wõiksite minna kabiini tormi eest warjule.

Paat hakkas kõikumama tugewasti kõrgetel laintel. Ma tahtsin asuda tüüri juure. Kuid Loo tõrjus mind eemale.

— Luba mul jääda siia. Ma olen enam wilunud jäärahes tormis juhtima paati kui ükski teist.

Jätsin tema siis tüüri juure ja siirdusin Jeffi ja Charlyga kabiini. Kabiini põrandal weeresid weiniwaat ja weelähker. Kõitjime need kõitega seina külge kinni.

Tugewas tormis ragises paat. Ma hiilisin tüüri juure Loo kõrwale. Üksifud laineid langes

tohi jēdes üle meie. Mul tundus, nagu wajuffime praegu juba oma paadiga jūgawiffu.

— Kōle kōige hullem, karjus Soa mulle kōrwa, — tjuiklon on nōrgent kui seda armasin. Meie paat paneb wabalt wastu jarnajele tormile.

Pigistasin tāmulikult Soa kätt. Samal hetkel karjatas Seff metjitult kabiini lāwel. Mui oli selge, et Charly on kaotanud jällegi mõistuse nagu warem tormi ajal. Tema oli pōiminud kāed framplikult Seffi kōri ümber ning āhwardas waeft iirlast jurmata. Ma haarasin mõla ja lōin sellega lapiti Charlyle pāhe. Korijedes langes tema pōrandale kōkku.

Tugew laine samal hetkel paiskas Seffi pikali. Ma sain haarata temal kinni weel wiimasel hetkel jalast. Muidu oleks tema lennnaud üle parda.

Ma kōitsin Charly kāsijst ja jalust. Kāsstisin Seffi walwata teda. Se asusin jällegi Soa kōrwale, et abistada teda wajaduse korral.

— Rand ei tohiks olla enam wāga kauge, karjus Soa. Ma haistan suitsu lōhna.

— Sai state jarnase tormiga suitsu?

— Ma kardan, et torm paiskab meie paadi kaljudele puruks. Sarnases pillkases pimeduses on wāga kardetaw ligineda rannale.

— Wātkude walgusel wōime ju jalgida ranna piirjoont.

Soa andis mulle tūuri üle. Soides kinni mastist silmitses piksest walgustatud merd.

— Sāäl on nāha māgede tippe. Meie asume

rannast kõige enam 3 miili kaugusel. Meie peafime hoidma kursi enam wajakule, siis leiame lahetsoppides fergesti tormi eest warju.

Kuulsin haruldaselt kõrge laine lähinemist. Sulgesin instinktiivselt silmad. Käed pigistasid framplikult tüüri. Kostis tugew pragin. Arwatawasti murdus mast.

Baat wiibis wee all kuni wiis minutit. Mul oli soolane merewesi tunginud suhu ja pidin tükk aega puristama. Waatasin üle õla tagasi. Murdunud masti kõrwal lebas Loo. Ta oli mõlemad käed põiminud ümber tüwe. Üle näo nirises tal werd.

Loo! karjusin ma läbi tormi. — Mis on sinuga Loo?

Suure waewaga ajas tema enese istufile ja pühtis käitsegaga näole nõrgumat werd.

Jeff kiskus wärisewate kätega lahti kabiini ukse. Ta wärişes hirmust. Suuksed olid kleepunud temal näole. Wesi oli tunginud nähtawasti ka kabiini.

— Mis on sinuga Loo? Kordasin ma küsimist

Loo roomas minu juure. Ta tõmbas taskust tüki linast riidet ja andis mulle märku, et ma seofsin kinni temal haawa.

Werd woolas haawast tugevasti. Ma käsiksin Jeffil tuua kabiinist marlet ja halli salwi, mis takistib werejooksu.

— See on waid kriimustus, püüdis Loo hin-

geldades seletada. — Murduwa masti ots riivas mu pead.

— Hoidke kinni reelingust, karjusin ma Loale ja Neffile nähes lähinemas määratud lainet.

Paat kadus sügawikku. Meeleheitlikult surusin end vastu tüüri. Närgmisel hetkel aga juba paat tõusis laine harjale. Sügawalt hingasime kõik karget õhku.

Wõitluses tormiga möödus raskelt öö. Ma kartsin igal hetkel paadi purunemist. Loa oli wahetäieliselt toibunud. Ta uuris pikkest walgustatud ümbrust.

— Paremalt on näha must rannajoone. Säälikerkiwad mustad kaljud, mil ei ole näha ainustki puud ega põõsast.

Wõtsin suuna weelgi paremale. Nõudsimine rannajoone warju. Lained ei olnud siin enam nii tagewad kui ulgumerel.

Ettevaatlikult juhtisin paadi rannale lähemale. Loa seisib mu kõrwal ja kirjeldas mulle randa. Tema kirjelduse järele ma pöörasin tüüri.

Wõnesümme meetri kaugusel rannast Loa heitis alla ankrud. Lainetust oli weel nõrgalt tunda. Sulgesti wõisime siin saare käärus oodata hommikut.

Minna olin pingutuselt niiwõrt wäsinud et langetasin kummargile üle tüüri ja jäin magama. Loa äratas minu unest kui esimesed päikesekiired kuldasid merepinda.

Saar, mis asus meie ees oli kaetud musta laawaga. Rannast paarisaja meetri kaugusel algas põõsastik ja selle taga kerkis kõrge mets. Kaugemal paistis paar tulimäe tippu.

Charly ringutas kabiini läwel.

— „Quieta Suenno,“ hüüdsin ma talle.

Tema liikmeist jooksis läbi wästkui elekter. Paari hüppega oli tema minu juures.

„Quieta Suenno, korda tema. — Meie oleme „Döunelmate saarel“?

Silmad temal kiirgasid. Tugewasti haaras ta finni mu randmest.

— Suhi ometi paat köhe randa, kõneles tema otsekui palawikus. — Miks meie wiivatame weel, kui oleme juba töötatud rannikul.

— Ma arwan, et meie teeme kõige päält ühe ringi ümber saare ja siis otjastame, kuhu randuda.

— See ei lähe, waidles Charly. — Meie randume siin otjekohe.

Särgmisel hetkel jooksis tema tagasi kabiini. Sääl tema raputas fogu jõust magawat Nessi. Wiimast ees tõugates ilmus uuesti paadilaele.

Wärisewate kätega laotas tema minu kõrwa nahatiiki. Wõrdlesin saare piirjooni kaardile kantuna. Nüüd polnud mul enam wähematti kahtlust selles, et asume oma reisi eesmärgil. Waranduste peidukoht oli märgitud saare idapoolsele rannikule.

Silmitsesin pikksilmaga saart. Üle põlis-
metsa paistsid tulimägede tipud. Rannal lesis üffi-

fuid linde. Kuid neid ei olnud siin kaugelgi sel määral kui idas asuval sõsarisaarel.

— Randume juba parem idarannikul, väitsin Charlyle. — Nii pääsime otsekohe waranduse peidukohale lähemale. Siit läbi põlismetsa tungida pole sugugi kerge waranduse peidukohani.

Urijedes oli Charly wiimaks jellega ka nõus. Ma andsin tüüri üle Loale. Mind köitsid mustal laamal asuvad lugematud konnakarbid. Väikeste paistel sädelesid need kui pärlid kõigis võimalikkudes wärwiwarjundites. Siin ja sääl fertisid ligi kallast korallide tipud.

Baar haid ilmusid paadi kõrwale. Kaugemal pistis oma lihawa pää weest wälja merelõwi. Parajasti sel hetkel, mil Charly tahtis haigid tulistada sukeldusid need sügawusse ja kadusid meie silmist.

Idarannikul leidjime soodsa koha randumiseks kitsas lahe'epis. Siin oli meie paat täielikult kaitsitud tormide eest. Ges tõusis astmetena must laawaga kaetud kalju ligikorda paarisaja meetri kõrgusele.

Loa märguande pääle libistasin alla ankrud. Kuna Loa mul abistas wõtta maha purje ja kinnitada paati trossidega kaljude külge, kadusid Charly ja Jeff jookstes meie filmist. Käes olid neil labidad ja kirkad. Nad tahtsid hakata otsekohe kaewamistöõdega.

Digi lõunat järgnesin ma neile Loaga. Leidjin neid kaewamas madalate pöösaste wahel. Mõlemad

mehed olid niivõrt jüwenenud töösse, et waewalt märkasid meie lähinemist.

Ma liikusin pööstastikus ettewaatlikult kauge- male. Tihe rohi ulatas mul ligi rindu. Mu jala ette rohus puutus mingi ümar ese. Kummardudes leidsin rohust päälü. See oli walgeks pleekinud. Päälü kuulub nähtawasti tugewale mehele. Kui kaua oli päälü rohus pleekinud, jeda ei wõimal- dunud esmakordsel waatlemisel kindlaks määrata. Arwatawasti aga oli päälü jüin seisnud juba küm- mefond aastat.

Suurdlesin, kas kuulub päälü hukkunud wa- randuste otsijale wõi koguni neile, kes jüia matsid oma waranduse. Wiimaste jäämused aga peaksid olema juba kädunenud. Nähtawasti aga on kellelgi olnud aimu peidetud warandustest, kuid hukkus jelle awastamisel.

Uhetasin päälü tagasi omale kohale. Pöördusin tagasi Charly ja Jessi juure. Neile ma ei ojatanud poole sõnagagi oma leiust.

Mõlemad mehed olid kaewanud liiwasesse pinda juuremad augud. Päike kõrwetas tugewasti. Wah- walt nad kanaanasid janu. Sellest hoolimata jät- kasid tööd.

— Kuhu on jäänud Loo? küsijin Charlylt.

— Loo?

Mehed nähtawasti tööhoos polnud Lood mär- kanudki. Istusin nende juure liiwahunnikule ja jälgijin meeste pingutawat tööd. Südan waldas

eriline rahutus. Kartsin, et meid tabab jelle hukku-
nud mehe saatus.

— Poisid, kas meie ei lähe lõunale? küsijin
ma töötajailt.

Charly heitis hetkeks labida käest ja süüitas siga-
reti. Ta oli tugewasti wäsinud ning hingeldas.

— Meie ei jöö ega puhka enne õhtut, wäitis
tema kategooriliselt. — Kui waid saaksime tilga
wett. See teeks südame tahedaks.

— Peame leidma allika.

Jeff istus minu kõrwale. Tema oli täitnud
oma joogipudeli weiniga ja rüüpas nüüd paar
söömu. Waatasin murelikult tulimägede tippe ja
sõnasin:

— Kas võime neid küllalt usaldada?

— Mina usun, et igatahes küll. Mäete, siin on
laawa juba kattunud taimestikuga. Kui tulimäed
wiimast korda awaldasid tegewust, sest peab olema
igatahes möödunud õige tükk aega.

Kari tuwisid lastus meie lähikorda pöösastele.

— Siit saaksime toreda õhtusöögi, arwas
Charly. Ta ulatas kaugemale rohule heditud püssi.
Baari lasuga surmas enam kui kümme-kond tuwi.

Korjasin üles surmawalt tabatud linnud. Ran-
nal leidsin kuiwi lainetest kaldale kantud puutükke.
Süüitasin tule ja hakkasin valmistama tuidest toitu.

Ma märkasin üle põlismetja hajumas fergel
suitsuwinet. Ruttasin üles kaljudele, et säält pare-
mini jälgida suitsu hajumist.

Tõusis uus suitsupilw. Meglaselt hakkas raske

suits tulimäe tipult wajuma alla põlismetsjale. Puude latwu pea warjas suits täielikult.

Zoofjin kaewajate juure. Wiipajin suitsjule ja karjusin:

— Peame siirduma otsetohe merele. Tulimäed, näete, ähwardawad iga hetk alata tegewust.

— Wis, urises Charly temale omasel wiisil, — las' ajab suitsu, see meid weel ei kohuta.

— Ma nõuan, et teie tulete minuga kaasa.

Wastujeks naerjid mehed mulle täiest kõrist.

— Kõrbege kui tahate, sõnasin ma neile pahafelt ja siirdusin paadi juure tagasi. Kannal jalutas mulle wastu Loo. Tema oli hambuni relwastatud. Zoobnuna warus tema tugewasti jalul.

— Kuhu nüüd, Loo?

— Mind jälgivad pahad waimud, härra. Ürge jätke mind enam ükshinda.

Tema oli kabiinis nähtawasti tühjendanud paar kruusi weini. Wehkles juure pusjiga nagu peletaks eemale nägematuid waenlasi.

Ma panin kae tema õlale. Ta lasi noa pude neda peost liiwale. Silmi ilmusid temal pisarad ja hakkas nutma kui wäeti laps.

— Ma kardan, nuuksus tema läbi pisarate. — Do, ma nägin kurja waimu härra!

— Ole rahulik, Loo, manitsejin ma teda. — Muga õhtuni, siis oled sa jälle saawutanud tassa kaalu.

Murelikult ma waatasin tulimägede poole. T adsin paadi purjed korda, et esimesel wõimalusel

purjetada rannast eemale. Charly ja Jeff ilmusid paadi juure tagasi alles widewikul. Mõlemad nad olid väga näljased ja hakkasid juure isuga sööma.

Aratafin nüüd ka Loa. Temale ei maitjenud tuihiha. Kartlikult piilus tema jaarele. Säält ootas tema nähtawasti kallaletungi.

Kuu kerkis taewaserwale. Charly ja Jeff heitsid paadilaele pitutama. Warsti kostis nende ühetooniline nor kamine. Ma jalutasin Loaga kuuwalgel pikki randa. Miuati tõstsin pilgu kahwatus kuuwalguses mustawatele tulimägede harjadele. Põlismetjast kostis ahwide kisa.

Siirdudes pöösastikku ei tahtnud Loa jalutada enam minuga kaasa. Tema õlad wärisesid ja silmis peegeldus juur hirm.

— Mis on Loa?

— Sää! on paha waim.

— Kus?

Loa näitas käega kaljuserwal tõuswale pöösastikule. Astusin tähendatud juunas. Loa järgnes mulle mõne sammu kaugusel. Tõustes paarisaja meetri kõrgusele märkasin kaljul istumas luukere, millel puudus pää. Pää nähtawasti oli weerenud alla pöösastikku, kus ma warem selle leidsin.

Luukere juures wedelesid maas püis ja juur nuga. Aiatest ja saabastest polnud jäänud mingit märki.

Wärisew Loa tähendas tihedale pöösale. Kui liukasin kõrwale oksad, silmasin sää! istumas teist luukere. Üle luukere rinna lebas tõdunenud rihma-

tüff. Luukere ees wedelejad pikksilma, püssi ja labida jäänused.

Loa oli warem omale finnitanud wööle labida. Wõtsin selle nüüd temalt ja hakkasin kaewama hauda. Suujuures seisib Loa mu kõrwal ja ei usaldanud astuda minuist ižegi paari sammuga kaugusele.

Sauakaewamine edenes wijalt. Maapind oli kiwine. Alles pääle keskööd jõudsin tööga lõpule. Ettevaatlikult asetasin luukered hauapõhja. Tõin ält põõsastikust ka teise luukere juure kuuluma päälui ning asetasin alla hauda. Langesin põhwili ja lugesin palwe.

Pilwejerw warjas kuu. Dotasin kuni kuuesti walgustas hauda ja lasin siis esimesed labidatäied mulda langeda luukeredele. Kui luukeresid enam ei paistnud wälja mulla ält ulatasin ma labida Loale. Tema jätkas haura täitmist. Mina lõikasin wõsastikust paar tugewat keppi ja kõitsin need koku ristiks. Risit ma toetasin walmiwa kalmu päetšisse.

— Kas neil on nüüd hää magada? päris Loa kui astujine tagasi randa.

— Nad magawad nüüd rahulikult ja keegi ei sega enam nende und.

— Kas need inimesed teadsid oma saatust ette. Kas hääd wainud kuulutasid neile nende tee lõppu.

— Waewalt, Loa! Siis nad ei oleks tulnud siia üffikule jaarele jurema. Need inimesed lootšid nagu loodame seda meie, et pöördume siit tagasi rikaste inimestena.

— Olid siis ka nemad waranduste otstjad?

— Arwan? Lo, et olid. Nad nähtawasti kaotasiid mingi õnnetu juhuse läbi oma paadi. Muidu oleksime meie pidanud ümber saare sõites märkama nende paati.

— Nad olid mees ja naine.

Ka mina olin pannud tähele, et see luukere, mis seisib pöösawarjus ja oli säilinud terwemana, oli nõrgema ehitusega teisest. Ma polnud kunagi näinud mehe ega naise luukere kõrwuti ja seepärast ei osanud neid ka tõrrelda.

— Kuid miks nad surid? Neil jätkus ju süüa siin küllaldaselt?

Seepäale ma ei osanud Loale midaagi kosta.

— Nad on nähtawasti tapetud. Mina usun, et siin saarel elawad kurjad waimud. Mina tunnen ja aiman seda.

— Kas arwate, Lo, et siin saarel praegu veel elab inimesi?

Tahitlane wajus mõttesse.

— Siin saarel elasid kurjad inimesed. Ma kardan, et nad praegu veel elawad põlismetja serwal. Nende kurjade inimeste ohwritena langejad need kaks jääl.

Mul paistis Lo, et seletus weenwana. Tulumägede tegemise läbi nemad igatahes ei hukkunud, sest siis oleks laawa katnud nende luukered.

Nõiduslikult kaunis waade sundis mind rannal seisatama. Kuu kahwatus kumas heles meri. Robe-

lised lained langesid kergelt kohiseedes vastu kal-
jusid.

Saarel walitses täielik vaikuis. Põlismetsas
olid ninunud ahwid. Ruskilt tõusis lendu suur hall
öölinde. Tema kadus kaugusesse kuulmatuil tiibade
löökidel.

Mida enam ma waatlesin saart, seda enam ma
mõistfin, miks on see saar ristitud „Döunelmate
saareks“. Döl ruskil pole enam salapäraist ilu ja
kõitmuust kui siin.

Merelõwi pistis oma pää weest wälja otse meie
ees. Ta tunnistas meid pilusilmil. Loo püüdis talle
lähineda, kuid samal hetkel kadus loom wee alla.

Süütasin piibu. Ei raatfinud waadet pöörata
ära mägede tippudelt. Ruudelt ja üksikutelt kalju-
rahnudelt langes maale fantastilisi warje.

Loo sulistas madalas wees. Ujus siis kaldast
tükk maad kaugemale ja sukeldus paaril korral wee
alla.

— On palju kalu, seletas tema oma märgi
juukseid raputades, — kas meie ei kalastaks?

— Müüd öösel?

— Praegu on soodsam aeg võrgu tõmbamiseks.

Läksime kaheteisi paadile. Charly ja Jeff nors-
kasid endiselt. Wõrku kandes ma komistasin üle
Charly jalgade, kuid tema ei märkanud seda.

Mere kallas läks väga pikkamisi sügavamaks.
Alles 100 meetri kaugusel kaldast ulatas wesi meil
waid rinnuni. Loo andis mulle aegajalt juhtnööre
kuidas wõrku hoida.

Koole tunni pärast hakkasime võrku vedama kaldale. Võrgusopp täitus sadadeist kaladest ja vähkidest. Kalu oli loetlematuid liike. Loo manitses mind ettevaatusele:

— Need ofaskalad on mürgised. Nende piste võib halvemal juhul tuua surma.

Kalifime võrgusopist välja paarijada juurematväja, forelle ja sardiine. Teised lasksime merre vabadusse.

Loo süütas rannikule tule ja hakkas teema vähju. Ma heitsin pikali pehmele liivale ja maatsesin kuust valgustatud raskeid pilvi.

Samas imetlesin mere rohelist peegeldust. Tugew igatsus täitis rinna. Oleksin andnud ei tea mis selle eest, kui Sara seisaks kas või ainsa hetke siin mu kõrval ja imetleks „Dünnelmate jaare“ ilu.

Otse süüfilist walu tundsin südames igatsedes tema järele. Sulgesin silmad, et mitte näha öö ilu, mis sunnib unelema ja igatsema. Kuid jeda tugewamaks osutus weelgi igatsus.

— Loo!

— Ta ruttas mu juurde.

— Kas ja ei soovi sõita kanuul merele?

— Meeleldi, kui härra seda soowib.

— Päästa kanuu paadilaest lahti. Sõuame välja merele. Siin on praegu olla liiati raske.

Loo maatas mulle inimestades otja.

— Sõuame merele kanuul, kordasin ma talle.

— Küüd koke?

Tema nähtavasti ei tahtnud lahkuda tule juurest, kuna wähhajateemine oli pooleli.

— Küll teedame wähtu hiljem. Sellega pole fiiret.

Wastu tahtmist järgnes ta mulle paadile. Arutajime lahti köied, mille abil kannu oli kinnitatud paadilaele. Loo ajus jõudma, kuna mina istusin tema wastu ja imetlesin saart.

Kiiresti libises kannu Loo tugewatel mõlalööfide jaatel üle peegelsileda weepinna. Pea olime rannalt ligi paari kilomeetri kaugusel. Nanna piirjoon kadus osaliselt juba weeseljandiku taha.

— Millest unistab härra? jõandas Loo küsida, kuna mina temaga ei alustanud juttu. — Kas härra mõtleb oma armsamale, kes wiibib kaugel?

— Unistad sina Miaist, Loo?

— Loo mõtted wiibiwad alati Mia juures. Loo armastab Miaat enam kui oma elu.

— Kuid, Loo, kas sa pöördud Miaga kunagi tagasi oma kodumaale?

— Kui meil on raha, siis meie pöördume koju. Sääls ostame tüki maad ja ehitame sinna oma kodu.

Waadates üfijilmi wette, mul tundus kui waataksid kuu kahwatus kumas weest wastu Sara mustad filmad. Nägin tema fosistawaid huuli. Tundsin kiusatust hüpata merre, et haarata jääl Sara kujukuse järele.

Loo puudutas mind käest. Waivides wiipas tema loodesse. Kaugel filmapiiril oli näha laewa suitsu.

Waatlamine hinge finni pidades merepinnaga kofku sulawat laewa suitsu. See oli nähtawasti mõni reisiliini aurik.

Kerge koidupuna fertis taewaserwale. Ma tundsin wäsimust liikmetes. Käskisin seepärast Doat tagasi sõuda maale.

Seitsin waiba rannaliiwale ja uiuisin. Doa aga ei mõtelnudki puhkusele. Tema asus uuesti wähjade teetmisele.

Jeff äratas minu paar tundi hiljem ja kutsus sööma maitsewaid wähju. Tema filmade alused olid pekstud siniseks. Seepärast mina küsisin üllatusega:

— Mis on sinuga juhtunud, Jeff?

Jeff ei lausunud mulle sõnagi. Tal oli nähtawasti piinlik kõnelda omaft järjekorralisest tülist Charliga. Mõtlesin, et nende wahetord areneb peagi sarnaseks, et üks neist purustab teise pääluu.

Jeff puudus hommikueinelt. Ta oli saanud nii põhjalikult floppida Charlylt, et kaotas isu. lylt.

Pääle einet kadus Doa mu filmist. Mõtlesin, et tema heitis rannale kuhugi põõsa alla magama. Pool tundi hiljem aga ilmus ta wõidurõõmsa näoga minu juurde ja hoidis käes suurt pärli.

— Mis on selle wäärtus?

— Ma ei tea, härra. Kuid arwatawasti maksetakse selle eest kuni 5000 dollarit.

Jeffi filmad õhetasid.

— Doa, fosistas tema wärisewate huultega, —

ka mina tahan sukelduda. Ega haid ei uju praegu siin lähikorras?

Doa tähendas uhkelt wää wahela torgatud pusfile.

— Sai surm seisab siin.

Meie jalutasime Charly juurde, kes jättas kaewamist. Ma näitasin temale pärli. Charly heitis pärlile üleolewa pilgu.

— Sätke mind rahule, sõnas ta mürgiselt, — mis mina siin leian, see kuulub waid üksi minule. Teie lööge oma aega surnuks kuidas armate.

— Kuid meie kokkulepe, protestis Jeff. — Warandus peab kuuluma ühtlaselt jagamisele.

Charly wibutas labidat.

— Sina päewawaras ole wagusi. Simul ma ei luba üldse labidat enam otsapidi maasje torgata.

Panin kae raskelt Charly õlale.

— Nii see ei lähe.

Andke Jeffile käsi ja leppige ära.

Mad põrnitjesid tükk aega üksteise otsa. Charly pöördus siis kõrwale ja hakkas tivedasti kaewama. Sättime tema rahule ning siirdusime tagasi rannale.

— Kus ja leidsid pärli? küsis Jeff uudishimulikult.

Doa tähendas paremal asuwa kõrge kaljurahnu juunas.

— Sää! on otse kalda juures meri kuni 20 meetrit sügaw. Ma panin öösel tähele, et jää! wõib leiduda pärle.

— Kui kaua kestab jufeldumine.

— Wõib jufelduda kolme minutiga, kuid ma wõin püsida kuni 10 minutit wee all.

Tema seletas lähemalt jufeldamise tehnikat. Tuli jügamalt hingata kopsu õhku ja jõulijelt hüpata vette. Süppeid tema demonstreeris meile mitu korda. Siis andis tema lähemaid juhtnõore liikumise kohta merepõhjas ja kuidas teha end kallaletungiva hai vastu.

Ma rõiwastusin lahti ja püüdsin jufelduda Loal eestkõrje järele. Esimesel paaril katsel mul ei wõimaldunud tungida merepõhja. Tundes tugewat õhupuudust pidin ma warem tõusma weepinnale.

Siljütem aga mul õnnestus mitu korda järgimööda tungida kuni 20 meetri jügamusele kaljurahnudega kaetud merepõhjale. Walguist oli merepõhjas küllaldaselt ning ma seletasin selgelt igat eset. Eriti huwitajid mind juured kalade parwed.

Pääle lõunat rõiwastusime Jeffiga jupelpükstesse ja jurufime wahedad pussid wöö wahele. Tundsin endid nüüd tõjiste pärlijüüdjatena.

Meile aga ei naeratanud õnn. Sufeldusime õhtuni asjatult. Ka Loal ei õnnestunud enam leida pärle. Päifese loodenemisel jüiski Jeff jaawutas wäifese pärli. Ta oli selle üle nii pöörajelt rõõmus, et naeris ja nuttis waheldamisi kui nõdra meelne.

Charly pidas end õhtul wõrdlemisi närwilijena ülal. Ta jalutas rannal edasi tagasi läbemata ühtki hekket seista paigal. Meie kutsese wõtta õhtu-

öögiit osa tema ei reageerinud. Võib olla olt tema juba warem finnitunud teha.

Särgmisel hommikul awaldas Charly soowi tulla meiega pärlipüügile. Ligi lõunani arenes pärlipüüf ilma wahetuhtumisetä. Loo leidis kohe hommikul kolm kestmise juurusega pärli. Ka Jess leidis pärli, kuid mina ja Charly tõusime alati paljaste kätega merepinnale.

Kui parajasti püüdsin ühel järjekordisel juhtumisel merepõhjas eraldada wärwilistest kividest pärle märkasin kuidas tume wari libises üle minu. Instinktiivselt ma pöörasin ringi. Nägin lähemas suurt haid. Haarasin wõowahelt noa ja walmistusin wastu wõtma tema kallale tungi.

Sai ligines cemalt kui suur torpeedo. Ma püüdsin tõusta kõrgemale, kuid samas juba wilksatas otse mu ees tema awatud suu. Meeleheitlikult tegin pöörde paremale. Sai libises minust mööda. Lõin parema käega kogu jõust pussi tema turja.

Ma pigistasin silmad. Dotasin mil hai haarab mu nüüd oma lõugade wahel ja kaotasin teadwuse.

Ärkasin kaldal. Mu kõrwal istus Jess ja imes oma pikka piipu. Waatasin imestades ringi. Wähe maad eemal wedeles hai korj^{et}õn^{ad}õ. Kõiglane oli vähemalt 5 meetrit pikk.

Tuletasin meelde möödunud sündmuse. Segaselt mäletasin wõitlust haiga. Robasin pussi järele, kuid seda ei leidnud.

— Waata, nuga on eluka turjas, naeris Jess.

Ta tõusis ja fikutas pussi eluka turjast wälja ning heitis minu jalgade ette.

— Kuidas see kõik juhtus? usutasin mina.

— Doa märkas hai lähinemist ja taipas, et sa oled sattunud hädaohtu. Sufeldudes ta märkas, kuis wajutasid pussi hai turja ja ise warisesid merepõhja kocku. Weel enne kui hai sai mahti ümber pöörata oli Doa tema surmanud kahe osawa pussilöögiga. Tema toimetas sinu merepõhjast päewa walgele. Tegime siin sulle tükk aega enne hingamisharjutusi, kui hakkasid jälle awaldama elumärke.

Tõustes istukile silmitsesin hai laipa. Eluka silmad waatasid mulle tuhmit otsa. Tahtsin astuda laiba juurde, kuid olin weel nii nõrk, et ei suutnud tõusta jalule.

— Doal oli teda hoopis raskem toimetada kaldale kui sind, seletas Jeff. — Surmani haawatud elukas kerkis weepinnale ja wärwis wee oma weregaga punaseks. Siis kadus ta sügawikku. Doa leidis tema samast kalju lähikorrast. Ta waene mees pidi pingutama kogu oma jõust, et lohistada kala enese järele.

Mul ^{on} ^{siis} pärlipüügist täielikult täis. Otustasin ^{enem} ^{sufelduda} merepõhja. Pärlid olid ^{ja} ^{mu} kaotanud oma wõlu.

— Kas sa weel kawatsed sufelduda? küsisin Jeffilt.

Ta raputas ägedalt pääd.

— Minul juba aitab sellest kahest pärlist, mis

ma leidfin. Mulle maksetakse nende eest vähemalt tuhat dollarit.

— See on ju terve warandus. Seff.

Üle iirlase näo libises lai naeratus.

— Ma löön nüüd käega sarnasele koeraelule. Kui siit nüüd pääsen pöördun tagasi kodumaale ja awan jäl kaupluse.

— Millega sa suwatsed kauplema hakata?

— Millega? Kas sa seda siis weel ei tea?

— Sa ei ole ju kunagi sellest mulle kõnelemud.

— Ma awan toiduainete kaupluse. Sa salaja müün wiina ning õlut. Sarnase äriaga teenib kõige paremini. Mul oli see juba ammu teada.

Ta nokitses weidi oma ette. Täades seisma harkjalu mu ette päris:

— Aga mida hakkad sina siit lahkudes siis pääle?

— Minul ei ole ju raha, et midagi ette wõtta.

Särnewatel päewadel ma enam ei läinud wette. Ka Seff ja Charly loobusid sukeldumiseist. Sätkasine kolmekesi kaewamistöid. Loo weetis oma aja rannikul. Tema sukeldus igal hommikul. Wabel õnnestus tal leida vähema pärli, samas järele mitu päewa järgimööda ei leidnud ühtegi pärli. Soolitses meie söögi eest ja muretses wärsket wett ahiikast, mis asus paari kilomeetri kaugusel põlismetsa serval.

Ühel õhtupoolikul asudes kaewama uuele kohale põrkas mu labidas vastu metalli. Tuli nähtawale

metallist fast. Töötasin palawikulikult, sest arwasin, et awastan waranduse.

Rast oli nii raske, et ma üksi ei suutnud seda kohalt liigutada. Rutsusin Charly ja Jeffi appi. Ühisel jõul tõstisime fasti august wälja. Tugem roostekord ümbritses fasti. Järeldasime sellest, et fast on seisnud maapinnas wähemalt aastakümneid.

Ratsusin awada fasti, kuid roostetanud fastikaas ei annud järele. Jeff tõi paadist peitli. Nüüd ilmus ka Loa kohale, kes parajasti oli lõpetanud kalade praadimise. Surusin peitli fastikaane wahel. Kõik uskusid awanema nüüd warandusi. Nad jälgisid hinge finni pidades mu tööd.

Paari katse järele andis fastikaas järele. Kohe esimesel pilgul weendusin, et siin fastis ei leidu loodetud warandusi. Rasti ühes osas leidus weinipudeleid. Teises osas leidus paar roostetud rewolwrit, kaks pussi, pikksilm ja muud sarnast warustust.

Tõstisime Charlyga ettewaatlikult weinipudelid liiwale. Neil leiduwad sildid näitasid, et wein on walmistatud ühes paremas Lõuna-Prantsusmaa weinitehases. Seisnud wõis olla wein umbes 30 aastat minu arwamise järele maa all.

Rast' rahjast leidsime nahktasku. Selle wahel leidus kuld rõned dokumendid ja Prantsuse raha.

Ulatasin kirja Jeffile. Tema oli meie hulgaist ainukene, kes waldas prantsuse keelt. Kirja paber oli niiskuse mõjul muutunud kollaseks, kuid kiri oli siiski weel selgesti loetaw.

Dugedes kirja läbi heitis Jeff pilgu dokumenti-

dele. Need olid Pariisi politsei poolt wälja antud passid. Ühe passi esilehel leidus kapteni rõiwastu-
jes mehe pilt, teisel passil aga haruldaselt kauni
naise pilt, kes kandis uhket tualetti.

— See on kapten Martin ja tema naine Luise,
endine kuulus lauljanna Bruel. Nad sõitsid siia
1905. aasta kewadel. Seega täpselt 30 aastat ta-
gasi.

Ta libistas uuesti pilgu üle kirja ja jätkas:

— Nad kirjutasid siin, et nad tulid saarele
weetina oma esimesi nädalaid pääle pulma. Nad
olid kuulnud meremeestelt jutte kaunist „Öönel-
mate saareks“, kus öönelmad haarawad inimese
tugewamalt kui kuskil mujal. Kohale olid nad sõit-
nud ühel purjepaadil ja kellelegi nad ei olnud tea-
tanud oma sõidust.

Ma mõtlesin luukeredele, mille olin matnud öö-
sel Roa seltsis wärskesse hauda. Imetledes waata-
sin noore jõulise mehe ja kauni naise pilti. Kuid
nüüd olid jäänud neist järele waid pleekunud luud.

— Kumb neist on selle kirja kirjutanud: pöör-
dusin ma Jeffi poole.

— Nad on kirjutanud mõlemad. See on nende
wiimane pihitus.

— Miks aga nad siit ei lahkunud? hawitus
Charly.

Wastuse asemel hakkas Jeff meile ette lugema
kirja.

— Itka wäljatannatamatuks muutus elu, lu-
ges tema. — ma ei wõi kauem enam waadata Luise

piina. Temašt on jäänud järele waid inimwari. Ma ei looda enam, et meid leitakse. Raewaliin möödub saarest liigagi kaugelt. Meie tuld nad ei märka. Paadi walmistamisest ma loobusin. Kirwes ja saag ning kõik teised tööriistad wajusid meil ühes paadiga tormis merepõhja. Önn, et olime warem oja toidumaterjali kannud kaldale. Nii jätkub meil vähemalt toidumaterjali pikemaks ajaks.

— Siis nad pidid lõppemagi jüia saarele? arwas Charly.

Seletasin neile mõne sõnaga kuidas Soaga matšsin luukered öösel hauda.

— Mis pärast ja sellest aga ei kõnele nüüd meile? Wastuseks ma heitsin käega.

— Doe edasi, tähendasin Jeffile.

— Tema kannatused muutuwad kordkorralt wälja kannatamatuks. Öönelmate palawik riisub temalt kogu jõu. Kardan, et haigestun ka ise. Ja millega lõpeb asi sel korral? Itka selgemini tõuseb mu silmade ette seda mõeldes surma must wari.

Jeff wõttis teise lehe. Sel lehel oli käefiri peenem ja segasem. Nähtawasti oli see firi kirjutatud pr. Matin'i poolt.

— Täna öösel ilmus tema jällegi, luges Jeff, — tundsin tema hingeõhku. See oli mu abikaasa teisik. Kuid ta oli täielikum ja ihaldawam. Tema oli mu kõigi aegade tehastunud armastus. Olin õnnelik, õnnelikum kui kunagi warem. Mu mees tundub päewal mulle nüüd igawana ja isegi was-

tifuna. Shtan ööd, igatsjen kogu hingest jelle öije ilmutuse, öönelma järele. Mõistan, et see wiib mu wastu katastroofile. Kuid see kõik on nii wõrratult...

Charly ei mõistnud, millest see naine öieti kirjutas.

— Mida tema jääl sonib? päris minult.

— Ööjel ilmus proua Martin'ile ilmutusena nähtawasti teegi mees, kes wäga sarnanes tema mehele, kuid oli kaunim ja ihalewam. See oli kehastatud unistus.

— Siis proua leidis, et temal on korraga kats meeist?

— Nähtawasti oli see tõesti nii, olin mina nõus. — Päewal oma mees, kes tundus temale järjest igawamana ja wastuwõtmatuna, ning ööjel unelmate kehastus, milles tema leidis kõik, mida kunagi oli igatsjenud mehes näha.

Jeff paisutas häält, et katkestada meie kõnelust. Ta luges edasi:

— Ta külastab mind nüüd igal ööl. Lahkub alles siis, kui esimesed päikesekiired panewad punetama mägede tipud. Ma palun, et tema ei läheks, kuid ikkagi tema lahkub ja jätab mu maha. Siis ärkab mu abikaasa ja waatab mind hirmunud ja haletsewate silmadega. Ma peaksin wiist küll tema arwates olema kaotanud mõistuse. Singe waldab waid üks soow ja iha: saabuks waid õhtu ja öö, et öönelmad haaraksid mind oma hõlma.

— Mida kirjutab mees jelle kohta?

Usetades kõrwale selle lehe walis Jessi uuesti
kaptän Matin'i kirja.

— Döfel tõusis Duijel palawik jällegi üle 40
kraadi. Kolmel päewal pole tema enam söönud.
Kardan, et tema ei ela enam kui nädalapäewad.
Siis aga teen ta mina eluga lõpuarwe. Mul on
waid üks soow: mõistaks tema mind enne surma
nagu warent. Nüüd ta waid aga sonib oma õijete
ilmutiste järele ja paneb mind waewalt tähele.

Jessi luges järgnewad read sofistades, nii et
ma teda ei kuulnud. Siis jätkas ta jälle walje-
malt:

— Nüüd on haaranud ööunelmad ka minu.
Ka ma ei saa döfel enam filmagi finni nagu
temagi. Mu juure ilmub keegi naine niipea kui
laskub päike merepinna taha. Ma ei tunne teda,
ega ei tea ka kes tema on, kuid ma leian, et tema
on mu wana tuttaw. Tema on mulle lähem kui
keegi teine. See naine on mu unistuste kehastus.
Kui palju puudusi ja ebawoorusi ma leian nüüd
Duijell! Sa ometi ma armusin temasse ja leidsin,
et tema on täiuslik naine.

— Saare needus, sofistast Doa.

— Needus?

— Saare waimud on needinud, et inimesed
sel saarel ei tunneks õnne ega rõõmu.

Charly puhkes suure häälega naerma. Ma
waatasin temale noomivalt otja, sest ma ei soowi-
nud, et tema haawaks tabiitlase usulisi tundeid.

— Ma mäletan juttu ühest saarest, jutustas

Loa, et sel saarel pidid elama segamatus rahus
häd waimud. Kuid siis tulnud sinna inimesed.
Nad olnud kurjad ja tigedad. Kulla ja hõbeda,
kalliskiwide ja kaunite korallide pärast nad tapsid
saarel üksteisi. Seda ülekohut ja tigedust nähes
needinud häd waimud ära selle saare. Ükski in-
mene seepärast siin ei tunne õnne ega rõõmu.

Loa ölad währatafid. Ta tundis nähtawasti
tõsist hirmu.

— Loa see on muinasjutt. Seda ei maksa sul
wõtta tõsiselt.

— Ei, see ei ole muinasjutt, wäitis Loa. —
Häd waimud needisid, et see ilu, see imistufisse
awatlew iimbrus wiiks inimese pettekujutusse, mis
tema furmab. See on hääde waimude kättemaks
kurjade inimeste pärast.

Tema puhkes suure häälega nutma.

— Ma ei näe kunagi enam Miat, halises ta
läbi pisarate. — Kunagi ma ei saa wiia tagasi
kodumaale ja alata sääl oma elu. Meist keegi ei
pääse siit enam eluga. Kes kunagi on sattunud
selle saare rannikule, see ei lahku siit enam ela-
wana.

Charly tahtis jätkata üleolewat naeru. Kuid
naer furi tema huultel. Nähtawasti hirm hakkas
mõjutama ka teda.

— Kui aga teadsid, et see saar on neetud, miks
tulid siis meiega kaasa? pärifin Loalt.

— Ma ei teadnud, et sõidame neetud saarele.

See sai mulle selgetks alles nüüd kui kuulsin nende inimeste saatust.

Jeff tõstis käe üles. Kuulafime teda inimesti tähelepanelikult.

— Täna oli Luise üle pikema aja jälle kaine mõistuse juures. Raalufime pikemalt oluforda. Leidfime, et sammume vastu pikaldasele surmale. Leppifime kofku, et täna õhtul lahkume elust. Ma lasen temale kuuli südamesse siis, kui öö saabudes kaunid unelmad meid tahavad jälle haarata oma hõlma. Seejärele ma lasen kuuli rinda ka enesele. Koos siis lendame vastu oma ööunelmatele. Goodan, et surmas meie jälle leiame üksteist. Oleme siis kahetsegi nii õnnelikud nagu enne siia saarele asumist.

Räekiri muutus weidi segaseks ja raskesti loetavaks. Jeff weeris edasi seepärast aeglaselt:

— Meil on jäänud weel järele mitmesugust varustust ja ka hulk weini. Selle meie matame maha siia rannale, kus mõnede teadete järele on peidetud suuremad warandused. Kunagi, wõibolla juba lähemal ajal, tulewad siia mehed, kes tahawad awastada neid warandusi. Goodame, et seejuures nad leiawad ka selle kasti ja need kirjad. Meil on neile suur palwe: Kui leiate siit rohust meie pleekunud luukered, siis matke meid ristiinimese kombel maha ning palwetage meie haua. Seda meie küll ei usu, sest metsloomad arwatawasti kannawad meie kondid laiali iga ilmakaare poole.

Seffi filmad walguſid täis piſaraid. Kiri tema wäriſewate näppude wahel hakkas wabiſema.

— Ära mine memmeks, pahandas Charly.
— Doe edaſi!

Sõnad jurid Seffi huultel, kui tema uueſti katſus jatkata lugemiſt. Panin kae tema õlale ja waataſin julgustawalt temale otſa.

— Ma ei ſaa, halifeſ Seff, — ma ei ſaa enam lugeda.

Charly awas ühe weinipudeliteſt.

— Pane ſiit üks tubli karakas, sõnas tema pudelit Seffile ulatades. — Waata, ſiis on tuju kohe teine.

Wiivitades wõttis Seff pudeli wastu. Kõõbates weini raputas tema tugewasti pääd. Nähtawasti oli wein kange.

— Ta kirjutab ſiin, mainis Seff kirja lugema afudes, — et meie peakſime otſekohe lahkuma ſaarelt, ſeſt muidu ootab meid nende õnnetu ſaatus.

— Mida ſelle kohta kirjutataſe? humitusin mina.

— Kui ſiiski keegi leiab ſelle kaſti ja awab meie kirja, ſel juhul on meil temale ja ta sõpradele tungiw palwe: lahkuge ſiit otſekohe! Wastafel korral olete paratamatult pühendatud huffamiſele. Kui õõunelmad haarawad teid oma wõluga, ſiis on põgenemine juba hilja. Teie luud jääwad ſiia ſamuti ſiis pleekuma, nagu leidſite ſiin pleekumas meie luukered.

— Sata, heitis Charly käega, — ma ei taha kauem jeda loba kuulata.

Loa nutti? jüdantlõhestawalt. Palkusin temale weini, kuid ta ei wõtnud minu käest weinipudelit wastu.

— Ma leian, et need inimesed soowisid meile kõige paremat. Meie peame talitama nende soowi kohaselt.

Charly heitis mulle wihase pilgu.

— Tahad siis, et lahkuksime siit kõige lähemal ajal?

Ma noogutasin pääd.

— Enne meie siit ei liigu, kui oleme awastanud warandused. Sa jellega on loril lõpp. Mis need faks haiget inimest on kirjutanud, see ei lähe meil korda.

— Mina aga nõuan, et meie siit kohe lahkuksime, seletasin ma kategooriliselt. — Mina olen wastutanu ka Loa elu eest.

Charly pistis ühe weinipudeli püksitasku ja sammus wilistades emale. Ma waatafin temale wihaselt järele. Otsustasin purjetada Loa ja Jeffiga siit ära weel täna õhtul. Kui tema ei soowi tulla kaasa, siis jäägu ta siia maha.

Loa nähtawasti mõistis minu mõtteid.

— Kuid meie ei wõi ometi sõita siit ilma temata. Seda meie siiski ei tohi.

— Kas siis meie peame hukkuma tema pärast? protestis Jeff.

Usetasime weinipudelid ja roostetanud pusgid

ning reidolwrid tagasi fasti. Jeff ja Loa kaufsid ka-
hefesi fasti paati. Ma ruttasin Charlyle järele, et
temaga inesti kõneleda saarelt lahkumise üle.

— Kolme päewa pärast võib olla jellest juttu,
kuid mitte warem, oli Charly kategooriline wastus.

— Kui aga warem teegi meist haigestub?

Charly heitis labida käest ja waatas muulates
mulle otse.

— Senini ei ole teegi haigestunud. Mikspärast
siis peafsime kõik robinal nüüd korraga haigestuma.

— Need inimesed olid saarel elanud kauem kui
meie ja võisid siiski teetõttu paremini otsustada.

— Ja mida meie siis ette wõtame, kui nüüd
lahkume? päris Charly. Kas hakkame jälle kuskil sa-
damalinnas nälgima?

Ma ei tahtnud temaga kauem waielda.

— Olgu siis nii, sõnasin temale lahkudes, —
kolme päewa pärast asume teele.

Jeff korraldas paadil purje, kui jõudsin tagasi
paadi juure. Loa oli siirdunud wärske wee järele.

— Äta, tähendasin Jeffile. — Täna meie
siiski ei jõida. Sõidame kolme päewa pärast.

Mufrana istus tema kastiiserwale.

— Ma usun, et see toob suurt õnnetust. Mina
ainam seda.

— Läheme tööle, andsin ma temale nõu, —
siis tulewad fergemad mõtted. Võib olla satume
ehk weel neil päewil mõnele kullahunnikule.

Bea sõnatult töötasime õhtuni. Kännal ootas
meid Loa maitsema kalaroaga. Tema oli ühtlasi soo-

lanud suurema tunni täis värskaid kalu pikema reisi tarwis ja näitas mulle jeda teatava uhkustundega.

Mul ei tulnud und filmi. Riri oli mõjunud liig masendavalt. Mõtlesin neile kahele õnnetule inimesele ja kujutasin ette nende kannatusi ja elu lõppu.

Rabiinijt kuuldus taseft sofinat. Astusin ligi uft. Selgesti kostis nüüd säält Doa sofitamine. Tema waatas mulle õhkuwate filmadega otja, korrates alatafa Mia nime.

— Mis sul on, Doa? küsisin ma teda õlast puudutades.

Ta tõusis istukile.

— Ära sega nüüd mind, ma tahan kõneleda Miaga. Kas ja ei näe, et tema istub minu kõrwal.

— Kus on Mia?

— Minu kõrwal. Kas ja ei kuule, kuis ta mulle naerab? Kas ja ei kuule Mia helisewat naeru? Keegi teine ei oska ju naerda nii kenasti kui tema.

Ma ulatasin Doale klaasi weiniga. Ta tõrjus käega.

— Ei, nüüd ma ei joo, nüüd tahan ma waid westelda Miaga. Olen nüüd kangefti õnnelik.

Weidi hiljem ta tõusis asemelt ja siirdudes elawalt shestikuleerides ning kõneledes rannale. Säält kadus ta minu filmišt wõjastikk.

— See on esimene, sõnasin ma endamisi, — Jaab näha, kes meist temale järgneb.

Aratafin Charly unest. Tema waatas mille
inestades otša.

— Dönelmad on haaranud juba Loa. Braegu
tema läks saarele westeldes ise kogu aeg Miaga,
teda ta nähtawasti näeb jalutamas enese kõrwal.

— Miks lasid teda siis minna? Walanud
talle külma wett kaela, küll siis oleks tulnud mõis-
tus jälle pähe.

Ma raputasin pääd.

— Siit lahkumiseks on wiimane aeg. Meie ei
wõi siin weeta enam ühtki ööd, sest siis wõib olla
kaotame juba kõik mõistuse.

Charly lõi mürtfudes labiini ukse kinni. Ma
astusin rannale, et jälgida Loat.

Ülewalt mäelt kostis naeru. Singeldades rut-
tasin kohale. Nägin Loat toetumas kummalguusel
ühle kaljurahmule ja pööraselt naerwat. Negajalt
ta pomises mõne sõna.

Wõtsin temal kinni käe alt.

— Loa, läheme tagasi rannale. Sa pead heitma
magama.

Tema raputas enese lahti.

— Ei, mina jään Mia juurde. Härra, mine
kohe ära, sest Mia kardab teid.

— Miks tema mind kardab?

— Ma ei tea, kuid ta waatab ju otša hirmu-
mid filmadega.

Ma püüdsin teda meelitada.

— Läheme nüüd tagasi paadile ja sõidame kohe

Mia juurde. See, mida praegu siin näed on waid tummitlus.

— Mia, ära mine ära, hüüdis Loo forraga nii waljusti kui suutis. Ta lõi käed laiali ja kadus põõsastikku.

Wäsinuna pöördusin tagasi laewale. Rabiinis oli õhk sumbunud. Seitfin seepärast magama paadi-laesele.

Sommikul ärgates olid Charly ja Jeff siirdunud tööle. Loo magas raskelt rannal tuleaseme kõrwal. Ta oli nüüd ilmselt kahwatum kui warem.

Wõtsin labida, et asuda ka tööle. Wastu tahtmist surusin labida tuhkkuiwa mullasse. Lähikorras kaewawad Charly ja Jeff westlesid elawalt omawahel. Nad olid jällegi sattumas tülli.

Rõstis ferge mootorimürin. Ka Charly ja Jeff muutusid tähelepanelikuks. Tõusime kõrgemale nõlwakule, et paremini jälgida lähinemat lennukit.

Lennuk lähines idast. Suure kõrguse pärast oli lennuki päritolu raske kindlaks määrata. Pehwitasime rätidega. Waewalt aga meid märgati lennukilt.

— Kes on too lendur? päris Jeff.

— Kindlasti mõni ookeaniwallutaja, wäitis Charly.

— Paari tunni pärast on tema juba mandri rannikul. Snnelik inimene, tähendasin mina omalt poolt lahkwale lendurile järele.

Lätsin Jeffiga märske wee järele. Jeff näis wäsinud ja roidunud.

— Magasin täna öösel väga halvasti, jutustas ta mulle. — Igasugused unenäod piinasid mind.

— Mida ja nägid unes?

— Saarel viibis üks hruldaselt kena tütarlaps ja ma jalutasin temaga ülal mäel. Nägin seda kõike nii selgesti unes, nagu oleks siindinud see ilmsi.

— Kes oli see tütarlaps?

— Ma ei tundnud teda, kuid ta sarnanes väga mu noorepõlve armastusele Marta Brownile.

Pigistasin framplifikult huuled kokku. Mõistsin, et eelolevaks ööks ei või meie milgil tingimusel enam jääda saarele. Siis on haigestunud Jeff sama tõsiselt nagu praegu Doa.

Allikal leidsime omaks inestuseks Doa eest. Ta istus kaljurahnul ja vaatas üksijilmi allikasje. Meie liginemist tema waewalt märkas. Kui astusime tema kõrvale, hüppas ta ehmumult püsti ja tahtis jooksta metsa.

Ma haarasin temal randmest.

— Doa, nüüd läheme tagasi rannale ja valmistame hommikueinet.

Ta vaatas ehmumuna mulle otsa.

— Doa ei taha süüa.

— Sa tuled siiski meiega kaasa ja sööd midagi, sest oled täna kahvatu ja haige. Kalapraad kosutab sind.

— Ma ootan Miat. Ta läks hommikul siit ära ja lubas tulla varsti tagasi. Tema ei taha tulla

Jäma rannale, kuna Charly töötab jaäl. Mia ei jalli Charlyt, sest Charly pole Mia vastu sõbralif.

Lungiwalt waatafin ma talle filmi.

— Loa ja mäletad, et lubasid alati olla minuga. Seepärast ma nõuan sinult täjutäituisi. Sa pead tulema minuga kaasa.

Sõnakuulelikult wõttis tema Jessi käest weelähtri ja järgnes mulle randa. Jess ruttas meie eel, et õngitseda einets paar kala.

Jõud Loal oli tunduwalt wähenenud. Paaril korral pidi tema weelähtri asetama kaljudele ja puhkama.

Rannal ma mõõtfin temal palawikku. Araadi-klaas näitas üle 38 kraadi. Sundisin teda tühjen-dama paari weimiklaasi, kuna lootfin, et see teda kosutab.

Weini mõjul jäi ta magama. Tutustasin Char-lyle Loa ja Jessi oluforrast. Charly aga ikkagi ei olnud nõus otsekohe lahkuma saarelt.

— Kuid mina sõidan, wastasin ma wihajelt.

— Sõidad?

— Shtupoolikul alustan Jessi ja Loaga tee-konda. Sa pead ometi mõistma jeda, et Jess järg-nawal ööl haigestub sama raskest kui Loa. Unenägu oli siisfejuhatuseks lummutuisele.

— Mina ütlen teile waid üht: ühelgi teist ei wõimaldu siit saarelt elawana lahkuda.

Tema wiipas wäljakutsuwalt oma rewolwrile.

— Mina sinu hirmutamist ei karda, wastasin

talle trotsiwalt. — Mina täidan jeejuures jiiski oma kohuse.

— Eugew rufikahoop tabas mind näkku. Ma taganesin paar samm ja andsin talle wõimsa löögi löua alla. Karjatades ta wajus murule, fuhu jäi teadwusetult lamama.

Suuft ja ninast walgus tal werd. Lohistasin tema põõsa warju, et ta oleks kaitstud päikesekiirte eest.

— Ruttu nüüd purjed korda, karjusin ma Seffile. — Lahkume nüüd otjekohes.

Ma waatasin üle toidutagawara. Leidus weel suurem hull konjerwe, soolatud liha ja kuivatatud leiba. Suur tünn oli täidetud wärskelt soolatud kaladega. Weewaadi täitmise oli Boa alles lõpetanud. Mii ei tarwitsemud meil wähemalt paari nädala kestel nälga ega janu karta.

— Mida jätame siis Charlyle? küsisin masti otja roninud Seffilt.

Seff katkestas hetkeks töö.

— Jätke temale jüa püjs ja suurem hull lastemoona. Ka kalawõrgu wõitjime jätta tema kasutada.

Wiisin püjsi ja kasti lastemoona rannale kuwama jäetud kalawõrgu kõrwale. Toimetasin sinna ka weel kastiist leitud weinipudeleid ja ühe pikksilma.

— Kuid jätke jüa ka mõningaid rafette, et temal wõimalduks märku anda juhustlikult möödasõitwale laewale. Sje tema niikuinii ei tule paadi-ehitamisega toime.

Mjetasin rannale ka kasti rafette. Leidisin nüüd, et selle varustuse abil võib Charly muretult veeta päevi, kui mitte ööunelmad teda ei haara oma võimusesse kõige lähemal ajal. Omas jüdames ma aga lubasin, et nii pea kui jõuan kuskile sadama linna piüüan asja nõnda korraldada, et mõni liinilaevadejt peatub „Ööunelmate saare“ rannikul ja päästab siit Charly.

Pool tundi hiljem algasime sõitu. Ma muutusin juba närwiliseks ja kartsin iga hetk Charly ilmumist. Tema oleks meid kindlasti rannast lahkumise korral tulistanud. Kui lahutas meid saarest paarisajameetriline vahemaa, siis hingasin ma kergemalt.

Loa ärkas weini rammestusest õhtu eel. Ta waatas imestades ringi leides end kesk piiritut weemälja. Rauguses olid waewalt weel märgata saare mägede harjad.

— Mia! hüüdis ta kui pöörane waadates üffilmi saare juunas. — Mia, kas sa ei kuule mind?

Äkitselt muutus tema wihaseks. Deegitsewate filmadega astus tema minu ette. Wöö wahelt haaras oma waheda noa.

— Särra, Mia ei kuule mind enam. Tema on faugel ja sellepärast ei kuule mind. Teie jätsite Mia saarele maha ja seda ei saa Loa jätta tasumata.

Wälkkiirelt tõstis ta noa. Waewalt sain põigelda tema löögi eest.

Tulistasin taganedes fabiini poole. Kuul wihi-

jes Loa kõrvast mööda. See mõjus fainestawalt temale.

Järgmisel hetkel langes tema põlwili mu ette. Bisarad woolasid tal üle pale. Tõstis paluwalt käed:

— Loa palub andeks, et julges tõsta oma käe, kõneles tema kogeledes. — Loa on wäga õnnetu, sest tema ei juuda elada ilma Miata.

— Kuid meie ju jõuame warsti Mia juurde.

Raputas ägedasti pääd.

— Mia on saarel. Miks jätsite Mia sinna?

— Siljemalt kahetsa päewa pärast oleme Guay-aquilis. Mia ootab kind jääl oma onni lähel.

Seitis mulle nukra pilgu.

— Mia on saarel, kordas tema monotooniselt. Pää rinnale wajunud waarus tema kabiini.

Ma wõtsin rooli üle Jeffilt. Sirlane lubas magada mõned tunnid ja asendada mind rooli juures kasköö paifu.

Tuul jäi kordkorralt vähemaks. Paat libises aeglaselt üle peegelsileda weepinna. Siin ja jääl kerkisid lendawate kalade parwed. Mõningad neist tõusid lendu otse paadi nina eest.

Waemalt weel märkasin mägede tippe. Charly oli nüüd kindlasti juba ärganud teadwusele. Leides, et oleme siiski paadiga lahkunud wõis olla ta hullunud wihast. Kui kunagi weel elus peaksinime kohtama teda, siis igatahes peame tundma hirmu tema käetemaflu pärast.

Rabiinist kostis widewikus Jeffi metsik karja-

tus. Kuuldus lööke ja mõitluse müdinat. Rabiini
ust lahti kiskudes nägin kuis Loa kägistas iirlast.
Wiimase nägu oli muutunud kägistamisest juba si-
niseks.

Wiivitades laskis Loa oma ohvri lahti. Tema
huultele oli kerkinud kerge waht. Silmad jädelesid
kui hullumeelsel.

— Sõidame tagasi Mia juurde, karjus ta mulle
wastu, — kui kohe ei pööra paati ümber, siis tapan
ma kõiki.

Wälkkiirelt haarasin rewolvri.

— Wõtke mõistus pähe, Loa! Mia ei ole ometi
saarel. See oli waid ööunelm.

— Mina näen teda weel praegu. Kas teie ei
näe, kuis ta seisab ülal mäeharjal?

Widewikus ma ei silmanud saare mägede harju.

— Loa, saar oma mägedega ei paista enam lõu-
nast alates silma.

— Tema kutsub mind. Peame otsekohes paadi
ümber pöörama.

Jeff ajas end oiates istuli.

— Poleks sa ilmunud parajal ajal oleks see
metslane mu teise ilma saanud.

Loa heitis temale waenuliku pilgu.

— Wange ära muga käest, käsutasin ma Loat.

Wastu tahtnisti heitis tema noa lanale. Ma ai-
tasin Jeffi jalule.

— Ma lähen tüüri juurde, sõnas Jeff kättendi-
liselt. — Tüüri ei wõi meie jätta saatusse hoolet.

Loa haaras mu käsivarrest.

— Kas kuulsid? küsis tema ärewusest wäri-
des. — Mia hüüdis mind praegu.

— Sa oled haige Loa, sõnasin ma temale ma-
nitjewalt. — Kui elame üle weel tänase öö, siis oled
juba täiesti terve.

Sommitul oled täielikult wabanenud „Döunel-
mate jaare“ lummutusest.

Jeff pööras paadi ümber. Meie libisesime nüüd
tagasi „Döunelmate jaare“ juunäs.

— Oled ja meeletu! karjusin ma Jeffile, —
anna paadile õige juund.

Loa hakkas häameele pärast tantsima üht tahit-
laste rahwatantsu. Ma ruttasin tüüri juurde.

— Mind oodatakse jaarel... nad kutsuwad
mind, pomises Jeff mulle wabanduseks.

— Rao siit!

Waade muutus temal trotsiwaks.

— Annan tüüri üle waid siis, kui minu tapad,
muidu aga mitte.

Mind waldas tugew wihahoog. Tormasin Jef-
file kallale ja paistasin tema tüüri juurest kest paa-
dilage. Samal hetkel tungis Loa mulle kallale.
Mul oli raske end temast wabastada. Ta püüdis
haarata minu kõri, et kägistada mind surmiks.

Jeff oli ajanud enese jalule. Nägin kuidas lähe-
nes nuga kõrgel hoides. Mul puudus „Loaga hei-
deldes wõimalus kõrwale põiklemiseks ja järgmisel
hetkel tungis wähe nuga mulle paremasse rindu.

Wajusin korisedes põrandale. Nad naerjid mõ-

lemad kui hullumeelsed. Lohistasin end miimast jõudu kofku mõttes kabiini. Sää! püüdsin siduda haawa nii hästi kui see mul õnnestus, et tafistada tugemat werejooksu.

Samasin minestatuna koiful kogu öö. Ürgates waldas mind üldine rammestus ja piinas tugem janu.

— Soa, hüüdsin ma oma nõrga häälega.

Tahitlane astus kabiini rõõmuft särawail filmil.

— Soa, ulata mulle weini.

— Meie lähineme kiiresti saarele, jädistas Soa,

— puhub soodne loodetuul.

— Aga, Soa, ega meie saarele niifuiinii enam tagasi ei pääse. Charly tulistab meid, kui lähineme rannale.

Ta jäi hetkeks mõttesse.

— Kuid Mia ei luba teda mind tulistada.

Walu tõttu pidin framplikuft suruma kofku huuled. Däwele ilmus Jeff. Ta seisib mahapöör- dud pilgul.

— Kas sa wõid mulle jeda andestada? küsis wärijewal häälel.

Püüdsin temale naeratada.

— Muidugi, Jeff. Sa olid haige kui mind löid.

Dangedes kummargile mu ette sõnas tema nut- tes:

— Ma tahan alati kuulda sind. Ra oma pärlid annan ma sulle. Ma ei tahagi awada kauplust koda- maal. Suudan end elatuda niifama.

— Ja ka mina annan oma pärlid sulle, finnitaa
Loa.

Libistasin kää üle Jeffi juukse.

— Olete mul kui väikesed mõistmatud lapsed.
Teile ma ei saa olla pahane. Kuid nüüd peame
siiski pöörama paadi ümber, sest Charly tapab meid
kõiki rannale jõudes.

Mad heitsid üksteisele küsiva pilgu.

— Meie peatume rannal vaid paar tundi. Mia
ajub paadile ja siis algame kõe reisi tagasi. Mia
ju palus mind, et ma võtaksin tema kaasa. Luba,
et ma täidan tema palve.

Surusin jõuetult filmad. Kuulsin nende kõnelust
kui läbi une. Arvasin uuesti filmad kuuldes püssi-
paufe ja purunema kabiini akna kõinat.

Suure waevaga ajasin enese istukile. Väike sei-
sis madalal õhtutaevas. Paat seisis „Döunelmate
saare“ lahesopis, kus warem olime peatanud.

Kostis Jeffi hoigeid. Arwatavasti oli laeng ta-
banud teda. Loa tormas kabiini. Ta haaras püssi
ja padrunikasti.

— Mis on, Loa?

— Charly ei luba Mial tulla paadile ega meid
randuda.

Wastastikune tulistamine kestis ligikorda pool
tundi. Siis ei lastud kaldalt enam vastu. Kostis
nüüd Loa mõidurõõmus naer.

Oma wiimast jõudu kofku wõttes tuigerdasin
laewale. Jeff oli wajunud tüürile. Laeng oli taba-

nud teda pähe ja jurmanud teda hetkeliselt. Vere-
prismetega oli kaetud tüüri lähem ümbrus.

Charly lamas rannal väikeste kaljurahutu taga. Wõisin näha tema weriseid jasis juukseid. Diigutas weel käsi. See oli tema wiimane heitlus jurmaga.

Loa astus minu kõrwale. Ta pilk oli hullu-
meelse oma.

— Tapjin tema, jostistas ta, — nüüd ei saa
tema enam keelata Mia tulemaft paadile.

Riided olid Loal werest läbi imbunud. Teda
olid tabanud kaks Charly kuuli. Üks kuulideft oli
läbistanud temal wajakü öla ja teine parema käe.

Ohmununa tõstis Loa werise käe.

— Kus on Mia? karjatas tema — Mina ei näe
teda.

Ta hüppas wette, et ujuda rannale. Waatafin
temale järele, kuid ta ei tõusnud enam weepinnale.

Wõtsin taskust märkmiku ja kirjutasin wärisewa
käega kaks kirja. Ühe neist kirjutasin Saarale ja
teise emale. Peitsin kirjad kumbki tühja pudelisse ja
hoolikalt forki sulgedes heitsin pudelid merre.

Säin nüüd rahulikult paadilael ootama oma
jurma. Kohke weresaotuse tagajärjel ma olin väga
nõuk. Tundsin, et ma ei ela enam üle algawat
ööd.

Loojenewa päikese kullas sädelesid mägede ti-
pud. Korraga nägin ma sääl Saarat. Ta naeratas
minule ja sirutas kutsuwalt käed. Suur õnn täitis
mu hinge.

Lõpp.